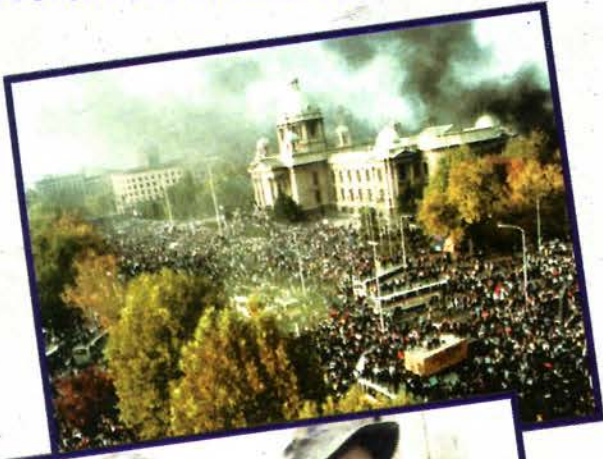

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1649

5. ОКТОБАР 2000.- 5. ОКТОБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА СУНОВРАТА

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло десет бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. годину 300 динара.

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

YU ISSN 1450-8753
UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

10

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

ГОДИНА II ● БРОЈ 4 ● БЕОГРАД, ЈУЛ-АВГУСТ 2001. ГОДИНЕ ● ЦЕНА 300 ДИНАРА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел
Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић
Заменик главног
и одговорног уредника:
Марина Рагуш
Издање припремили:
Вук Фатић и Весна Марковић
Техничко уређење, компјутерски прелом:
Северин Поповић

Унос текста:

Весна Марић

Фоторепортер:

Марко Поплашен

Лектура:

Зорица Илић

Секретар редакције:

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета:

др Ђорђе Николић

Заменик председника

Издавачког савета:

др Бранко Надовеза

Издавачки савет:

др Војислав Шешел, Томислав Николић,
др Никола Поплашен, Маја Гојковић,
др Небојша Величковић, Ратко Гонди,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Гордана Поп-Лазић,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

Карикатуре:

Синиша Аксентијевић

За штампарију:

Мирослав Драмлић

Штампа:

"Етикета", 20. октобра 2.

11307 Болеч, 011/805-30-28

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Трг победе 3, 11080

Земун; рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у
100.000 примерака: последња
колорна страна корица 100.000
динара; унутрашња колорна
страна корица 80.000 динара;
унутрашња новинска страна
60.000 динара; 1/2 унутрашње
новинске стране 30.000 динара;
1/4 унутрашње новинске стра-
не 15.000 динара; плус порез на
промет.

Има једна пословица у српском народу, која каже: "Што се грбо роди, време не исправи". Можда је управо та пословица најбољи опис ДОС-ове једногодишње владавине у нашој земљи. Рођена у облаку дима, који је куљао из запаљене зграде Савезне скупштине, у "кристалној ноћи", када је завладало безакоње, актуелна власт је од старта показала каква је. Данас, годину дана касније, сигурно је да је једина "привредна" грана којој је ДОС обезбедио просперитет - криминал, да су од целокупног становништва једино хомосексуалци доживели процват, да су Косово и Метохија ближи отцепљењу него икад (и то уз тихи благослов режима), да су они, који су нас пре само две године засипали бомбама, сада у ствари праве газде у нашој кући, да производње још има само у причама, да су право и закони престали да постоје, а о некаквој бољој будућности више нико ни не размишља. Што је најстрашније, за ових годину дана власти ДОС је успео да код народа у значајној мери уништи наду.

Формат од 64 стране, колико један примерак нашег листа садржи, исуввише је мали да би се набројала сва прљавштина, којом је ДОС, за свега годину дана, затрпао Србију. Зато у овом броју можемо да наведемо само мали део онога, што нам је овај фашистички режим приредио. Овај број, и уз најбољу намеру, не може да послужи као потпуна рекапитулација догађаја у претходних годину дана, али сви грађани ове земље су једна врста сведочанства. Сведочанства о ономе што нам је обећано, о ономе чему смо се надали и о ономе, што је на крају од свега тога испало. А од "грбаве" ДОС-ове власти, сада је то ваљда свима јасно, не може се очекивати да се временом "исправи".

Вук Фатић

РЕКЛИ СУ...

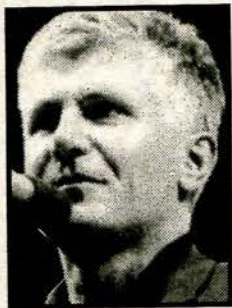
Држ' те лопова...

Савезни министар унутрашњих полова, Зоран Живковић, о сукоби-ма у ДОС-у:

„Мислите на сукобе у ДОС-у? Сукоба нема, нити је реч о рату Демократске странке и Демократске странке Србије. Моја странка није изазвала раздор, него је као лојалан партнер често гледала кроз прсте деесесовским истрчаванима пред руду. У мом Нишу би рекли да су пундравци, дакле једно крило ДСС-а, натерали врх своје странке да изађе са отгужбама на нивоу радио-Милеве, без доказа да се кривице докажу. Изабрана је корупција по систему: 'брани се' и 'држ те лопова'”.

Ђинђић о доласку најбољег дела света у нашу земљу...

Премијер Србије Зоран Ђинђић поручио Карли дел Понте:

„Мислим да је тренутно приоритет да промовишемо нашу земљу у свету, јер тако доводимо свет код нас. А тиме што цинкаримо земљу и причамо да је лошија него што јесте, да у њој владају неке ствари попут криминала, корупције и злочина, нешто чега нема, успоравамо долазак најбољег дела света у нашу земљу”.

Недоумице око техничких детаља трају, а уџбеник се штампа...

Министар просвете Гашо Кнежевић о увођењу веронауке и грађанског васпитања у школе:

„Спровешћемо анкету у школи, али ће у опцији бити могућност да се не изабере ништа”.

Помоћник министра вера, Живојин Стјепчић, подсећа да је став Министарства од почетка да ћаци треба да се одределе за једну од ове две опције.

Штампање уџбеника из веронауке је у току у Заводу за уџбенике и наставна средства. Књиге за други наставни предмет неће бити, већ ће се учити кроз дијалог између предавача и ученика.

Премијер Србије Зоран Ђинђић поводом увођења веронауке: „То да изаберете ништа није слобода, слобода је да између конкретних изаберете оно што је исправно за вас и вашу породицу. То је, дакле, један технички детаљ који ћемо да исправимо у наредних месец дана”.

Министар Лечић, гаси пожар на Хвару...

Министар културе Бранислав Лечић гасио пожар на Хвару.

Пожар је избио у недељу, око 14 часова, у туристичком насељу Завала и за десетак минута је почео да се шири. Због слабог притиска није се могао гасити водом, па је пожар локализован тек када је стигло ватрогасно возило. Лечић се налази на Хвару и учествује на тамошњем културном фестивалу.

По шлеперу "Партнера" 120.000 немачких марака...

Председник Скупштине Србије и потпредседник ДСС, Драган Маршићанин, о доношењу уредбе Владе о робном промету са Косовом и Метохијом:

„На тај начин само на шлеперу „Партнера” може се зарадити 120.000 немачких марака. Да ли се тако Србија укључила у шверц цигарета?”

Влада подсећа, у свом саопштењу, да су у тренутку доношења Уредбе у Влади били чланови ДСС и наводи да „они нису ни пре ни после имали никакве примедбе, па су вероватно саучесници у тобожњем шверцу”.

А нешто о козметичким променама

„Демократска странка Србије се залаже за суштинске, а не за козметичке промене”.

Душко то не ради...

Велимир Илић, на седници ДОС-а, одржаној 28. августа, о Душану Михајловићу, републичком министру МУП-а:

„Ја знам да Душко то не ради, ја знам сигурно да он то не ради, ја знам да Душко о томе нема појма, али неко ради. Па намести веома вешту игру, мало Перишић, па уплете, па дај овога да нас умрси, па нас веже у круг.

Мени је драго да је МУП јутрос привео човека и да је то она личност коју сам и ја пронашао. Тражим истрагу и да будем о томе обавештен, јер ја знам сигурно да Душко то мени не би урадио, не би правило проблеме?”

НД додаје да је лидер Нове Србије „у великој невољи због неизвршеног задатка и непостављеног камена темеља за фабрику дувана у Чачку, заборавио и да је са човеком кога је пријавио као атентатора сада пословни сарадник”.

Хватање крупних риба...

Министар Божидар Ђелић поводом Уредбе која регулише транзит цигарета кроз територију Србије:

„Десетак крупнијих риба из ланца шверца цигарета је ухваћено са великим количинама цигарета”. Повероваћемо ако нас удостоји одговора на питања: КО? КАДА? ГДЕ?

Прво пуца на пита ко иде...

Премијер Зоран Ђинђић о оптужбама без доказа:

„Онај који има неку оптужбу треба да тражи објашњење и документовани одговор од онога на кога се оптужба односи, па ако га не добије, онда може да иде у јавност, а не да прво пуца на пита ко иде”.

Земља испружене руке...

Министар Божидар Ђелић ученицима Ш 3 одељења Прве економске школе: „Мени је деда, кад сам се родио, отворио штетну књижицу и ту сам за сваки рођендан добијао нешто новца, и то је био леп обичај”.

„Желимо да за пет година обновимо привреду тако да стане на своје ноге, што ће значити да ја више нећу морати да узимам ову торбу и путујем од Париза до Вашингтона и да на фин начин просим. Нама треба помоћ и ту нема срамоте, али не смемо бити земља испружене руке, која ће стално тражити дај, дај, дај !”

Милијарде у сламарицама...

Млађан Динкић, гувернер НБЈ: „Према процени иностраних банкара, у власништву грађана Србије су девизе које ће се мењати за евро у вредности од око девет милијарди,

а НБЈ је проценила да је у сламарицама најмање око три милијарде марака”.

Овнови на брвну...

премијера”.

Чедомир Јовановић, шеф посланичког клуба ДОС-а Влади Србије: „Ђукановић и Пешић ме подсећају на два овна на брвну. Да сам на месту Пешића ја бих одустао од учешћа у тим разговорима, а да сам на месту Ђукановића не бих условљавао почетак разговора учешћем савезног

Интересантна математика...

Небојша Човић, потпредседник Владе Србије: „У скупштини Косова ће бити 120 места, од којих се десет одмах даје Србима, а десет се дели између других етничких мањинских заједница. Отприлике 10.000 гласова даваће једно посланичко место. Ако аутоматски добијете десет места и имате 180.000 бирача, имате 28 места за српски национални корпус. Ту имате математику која може да буде врло интересантна.

Весна Марковић

ЖИВОТ У СРБИЈИ ПОД ДОС-ОМ

Одржали су своја предизборна обећања која нису дали овом народу, већ својим западним пријатељима од којих само похвале пљуште, али не и очекиване паре. Нада их није напустила, као ни стрпљење потврђено испруженом руком. Што рече Ђелић: "Не могу стално да понављам дај, дај, дај". Најважније је да обе стране желе да сарађују једна са другом, међутим, све се само на жеље своди

Завеса се диже и представа почиње. Година 2000, пети октобар. Улаз бесплатан и неопорезован, бар за сада. Демократија је победила и то уз помоћ „демократских“ средстава: багера, молотовљевих коктела и такозваних модерних „српских“ револуционара Џоа и Макија.

Старим глумцима додељене нове улоге. Нормално, и наравно поштено. Премијера овековечена у пламену државне телевизије и Савезне скупштине. Комичари добијају улоге у представи коју су унапред режирали они који су обећали највише новца, како кажу, нашем „напаћеном“ народу. Такође, кажу да нас воле, па ће нам поклонити милијарде да би ту љубав и доказали. Наши глумци храбро корачају ка Европи и свету (новцу) са испруженом руком, уништавајући све српско. Овенчани лаворикама заборављају оно најбитније, приликом сталног позивања на „народну вољу“, да баш тај народ, у чије име говоре све и свашта, ни-

је гласао за њих, већ против Слободана Милошевића.

До промена је дошло, али..

Српском народу је додељена улога немог посматрача, односно сведока, по њима, историјских промена. Нико се више и не усуђује да пређе из улоге посматрача у улогу учесника у паради где је

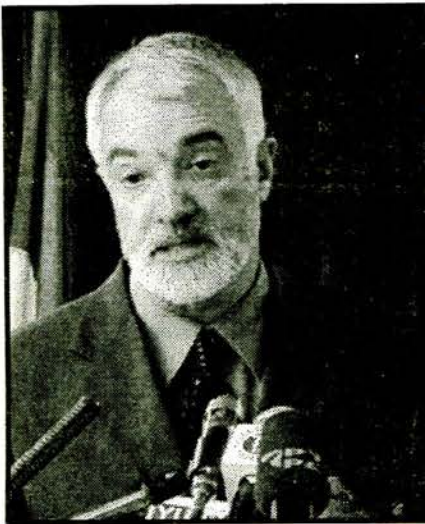

још увек нејасно ко спада у групу лудих, а ко у групу збуњених. Сви се слажу само у једном: да је до промена дошло, нагоре. Може ли неко аргументовано да докаже супротно? После годину дана на власти, још увек носе назив опозиција, још увек се жале да неко врши опструкцију, као и да је Милошевићев дух још увек присутан.

Навику да за своју неспособност увек

У трагикомичној ДОС-овској представи публици је несумњиво остала без даха, а разлог су сцене горе и од оних које би режировао и најгори песимиста. Има ли места за бар мало оптимизма? Има, нормално, али само у режимским новинама и телевизијама. Само ту постоји један пропуст: просечна старост популације у Србији је изнад седам година, па су бајке одавно престале да их занимају.

криве неког другог, тешко је избрисати. Бране се не само од изговорених, већ и од неизговорених критика. Свакодневно параноично показују прстом на саботере, глумећи при том самоувереност, трудећи се да прикрију стварне мотиве својих потеза: уништење свега српског, само ради испуњавања предизборних обећања, али својим пријатељима са Запада.

Комунисти би се поносили својим новим наследницима који корачају уздигнуте главе преко народа који је на ивици егзистенције. Њихов главни мото је да треба ућуткати свакога ко није за њих у Ресору државне безбедности, Министарству унутрашњих послова, јавним предузећима. У јавном животу, у новинама и на телевизији све је више претњи и уцена.

Постали смо једини народ на свету који је сам себе прогласио злочинцем. Као једини доказ су измишљене хладњаче са лешевима којима се на лицу места, одмах по ископавању, утврди идентитет. Учиниће све само да би нас убедили да смо једини кривци за сву трагедију која нас је задесила. Можда смо сами над собом извршили геноцид. Остаје још да се утврди.

А од обећања, добли смо...

Од обећаних реформи смо добили бар нешто: слику 5. октобра у учбеницима за основну школу, предмете у школама који се уводе у току школске године, нове цене и порезе које ћемо платити новом новчаницом од хиљаду динара. Небојшћу Човића са планом за разговор до 2004. у руци, премијера Србије који се жали да не може све сам и који непрестано решава техничке детаље, нови нацрт Устава од Зорице (жене председника СРЈ), министра финансија који чека донације које само што нису стигле, савезног министра унутрашњих послова који сматра да је пријем наше земље у Интерпол најзначајнији због крадених аутомобила, председника СРЈ чији министри излазе из Владе Србије, а можда се и предомисле па ипак остану.

У трагикомичној ДОС-овској представи публика је несумњиво остала без даха, а разлог су сцене горе и од оних које би режирао и најгори песимиста. Има ли места за бар мало оптимизма? Има, нормално, али само у режимским новинама и телевизијама. Само ту постоји један пропуст: просечна старост популације у Србији је изнад седам година, па су бајке одавно престале да их занимају.

Дотераним и напимканим лицима са билбордова пружена је шанса и да нешто кажу, јер их је досадашњи „режим“ спречавао у томе. Сада до миле воље могу да се међусобно хвале на свим медијима у неограниченом временском периоду, само тешко да би се народ, на који се тако често позивају, сложио са тим.

Весна Марковић

НН ПРОТИВ СРБИЈЕ

За само десет месеци ДОС-ове власти, у Србији је на спектакуларан начин убијено двадесет шесторо људи. Ниједно од тих убистава није разјашњено. И док широм земље гину бизнисмени, локални "жестоки момци", бивши функционери Ресора државне безбедности, новинари... полиција и даље "тапка у месту"

Откако је, 5. октобра прошле године, ДОС пучем преузео власт у нашој земљи, пажњу домаће јавности привукао је читав низ спектакуларних убистава. За само десет месеци двадесет шесторо људи је изгубило живот, а да њихове убице никада нису пронађене. ДОС је, по преузимању власти, обећао жестоку борбу против криминала, а за бројна нерасветљена убиства из претходног периода окривио је, као и за све друго, претходну власт.

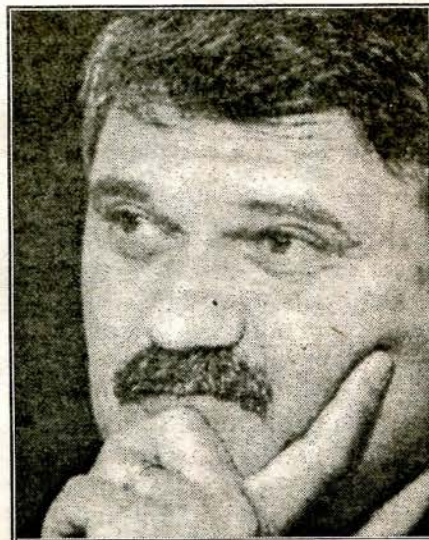
Међутим, данас у Србији имамо ситуацију да је тренд раста криминала сваког месеца за 15 одсто виши у односу на претходни месец, док већ и врапци на грани знају да је ДОС-ов режим директно умешан у послове балканске дуванске мафије и у шверц нафте. Иако није доказано, у јавности се нагађа да је садашњи режим умешан и у трговину дрогом, руку под руку са шиптарском мафијом.

Да би ова земља наликовала на остале "цивилизоване" земље, у Срби-

ји је под ДОС-ом промовисан још један вид криминала, који до сада није био толико "популаран" код нас: киднаповања ради уцене. Најчувеније овакве отмице, које су шокирале јавност, јесу киднаповање малог Стефана Живојиновића, сина нашег прослављеног тенисера Слободана Бобе Живојиновића и чувене певачице Фахрете Јахић, или Лепе Брене, и киднаповање власника "Делта М" холдинга, Мишковића.

Убице нису пронађене

Иако је нова власт говорила да ће решити сва нерасветљена убиства из претходног периода, до данас ништа од обећаног није учињено, а убиства су се наставила у још већем обиму. Црна листа од 26 неразјашњених ликвидација за десет месеци доказ је да полиција, под командом Душана Михајловића и естрадне звезде, капетана Драгана Карлеуше, није у могућности да се из-

бори са организованим криминалом. Или можда неће?

Да би мало боље схватили размере неспособности ДОС-а да се разрачуна са криминалним организацијама у нашој земљи, набројаћемо свих двадесет шест убистава, која су се догодила од 6. октобра прошле године, па закључно са 3. августом 2001. и убиством Момира Гавриловића.

Шестог октобра 2000. године убијен је Предраг Јокић, по занимању професор Факултета физичке културе. О њему је колала прича да се у слободном времену бавио утеривањем дугова, заједно са једном београдском "скипом". По изјавама сведока, њему су, док је откључавао кола испред зграде у којој је становао, у Балканској улици, пришла два младића, који су из непосредне близине пуцали у њега. За убицама се и даље трага.

За само десет месеци двадесетшесторо људи је изгубило живот, а да њихове убице никада нису пронађене. По преузимању власти, ДОС је обећао жестоку борбу против криминала, а за бројна нерасветљена убиства из претходног периода окривио је, као и за све друго, претходну власт. Међутим, данас у Србији имамо ситуацију да је тренд раста криминала сваког месеца за 15 одсто виши у односу на претходни месец, док већ и врапци на грани знају да је ДОС-ов режим директно умешан у послове балканске дуванске мафије и у шверц нафте.

У Жаркову је, 9. новембра 2000. године, из аутоматског оружја убијен студент Никола Петровић. За Петровића је била приређена такозвана "сачекуша", а убице су пуцале на њега из кола у покрету. Истог дана, на београдском Сајму, убијен је још један студент, Новица Динић. Док је шетао са братом пришла су му два младића и пуцала у њега. Динић није преминуо одмах, већ нешто касније, у Ургентном центру. Ни ова убиства нису расветљена.

На Новом Београду, чекајући у колима да се на семафору упали зелено светло, убијен је, 21. новембра 2000. године, Срђан Љујић, док је његов сапутник и пријатељ Никола Скерлић тешко рањен. Убице су на њих пуцале из црног аудија, који им је пришао са стране. Након убиства је саопштено да су и Љујић и Скерлић од раније били познати полицији. Наравно, убице нису пронађене.

На Топчидерском брду убијени су, 6. децембра 2000. године, Лука Пејовић и његов телохранитељ Радуле Касалица. Пејовић је таман прилазио кући, када је атентатор пуцао у њега и Касалицу. Пејовић је погинуо, док је његов телохранитељ, иако рањен, покушао да побегне, али није далеко стигао. Убица га је сустигао и "оверио". Ни ово двоструко убиство никада није решено.

Само неколико дана касније, 11. децембра, у Новом Саду је убијен Велибор Илићић, некадашњи телохранитељ бившег председника Републике Српске Крајине, Горана Хаџића. За Илићића се говорило да је близак са Браниславом Лаиновићем Дугим, који је раније убијен. И Велибор Илићић је, попут многих пре њега, убијен у класичној "сачекуши". Убице су остале непознате.

Нови миленијум је у Србији почео

новим убиствима. Петог јануара 2001. године, у београдском насељу Миљаковац, у аутомобилу је убијен Жељко Бодиш, звани Жекс. Он је својевремено био члан Сколетове "екипе", па је више него вероватно да се бавио пословима који су "штетни по здравље". Ни његов убица никада није пронађен.

У Улици кнеза Милоша, док су се возили колима, убијени су, 15. фебруара ове године, Милутин Шћепановић, алијас Мића Крижан, и Градимир Плакаловић. На њих је, у стилу Дивљег за-

пада, пуцано из другог аутомобила аутоматским оружјем. Оно, по чему се ово убиство разликовало од осталих, јесте бескрупулозна јурњава Улицом кнеза Милоша, при чему се није водило рачуна о случајним пролазницима. Шћепановић и Плакаловић су пробали да утекну убицама, али у томе нису успели. Меци су пљуштали на све стране, а сулуда трка се окончала недалеко од раскрснице са Бирчаниновом улицом. Кобно по Мићу Крижана и његовог пријатеља. Шћепановић је био познат као један од "жестоких момака" из Обреновца. Повезиван је са пословима око нафте, али су кружиле приче да је умешан и у трговину дрогом. Убице нису пронађене.

Три дана касније, дакле 18. фебруара, у Хумској улици, испред Тениског клуба "Партизан", док је седео у свом "аудију 4", убијен је најјачи Србин, бизнисмен, спортиста, глумац и организатор популарног екстремног спорта "ултимајт фајт", Миодраг Стојановић Гидра. Ни његов убица није откривен.

У Улици господара Вучића убијени су, 11. марта 2001. године, Милан Ђорђевић "Бомбона", кум покојног Жељка Ражнатовића Аркана, Милан Ракић и Душан Миловановић. Они су колима прилазили Ђорђевићевој кући, када је по њима осут рафал из аутоматског оружја. У том тренутку се у колима налазио и Ђорђевићев малолетни син, на којег се отац бадио и заштитио му живот својим телом. Убица, или убице, никада нису пронађени.

У Пожаревцу је, 14. марта 2001. године, из "сачекуше" убијен Драган Живковић Фишкар, бизнисмен. Његово убиство, као и убиство његовог брата, које се десило нешто раније, није разјашњено.

Док је 18. марта ове године у Чачку, у месној заједници посматрао шаховску партију, убијен је Радослав Планић. На њега је убица пуцао кроз прозор месне заједнице. Виновник овог злочина није пронађен.

На Коњарнику је, 28. марта 2001. године, металном шипком убијена Верица Дебељковић, истакнути синдикални активиста београдског "Пулина". Мотив и убица су, наравно, остали непознати.

На Новом Београду је, 3. априла, убијен Ратко Пантелић. Убица није познат органима гоњења.

Да би ова земља наликовала на остале "цивилизоване" земље, у Србији је под ДОС-ом промовисан још један вид криминала, који до сада није био толико "популаран" код нас: киднаповања ради уцене.

У београдском насељу Медаковић, 24. априла 2001. године, кроз прозор породичне куће, док је гледао телевизијски програм, убијен је Лука Мирковић. Још увек се не зна ко га је убио.

Милан Рајковић, код кога је приликом увиђаја пронађена легитимација Ресора државне безбедности, изрешетан је 30. априла ове године на Дедињу. Пошто је, и поред кише метака, Рајковић давао знаке живота, убице, које су кренуле ка колима, вратиле су се и "овериле" га хицем у главу. Ни у овом случају се не знају починиоци.

Бојан Симић је 5. маја нађен мртав у кући својих родитеља у Земун пољу. Мотив и убица (или убице) су непознати.

У Ваљеву је, 2. јуна, убијен Горан Гвозденовић, који је словио за тамошњег "жестоког" момка. Њега је убица (или убице) исекао или секиром или мачетом, не зна се. Починитељи, наравно, нису откривени.

У Јагодини је, 11. јуна, улазећи у зграду у којој је живео, убијен Милан Панћић, дописник листа "Вечерње новости". Панћић је за свој лист писао о многобројним криминалним афе-

И Михајловићев, као и Карлеушин посао, јесте да не раде свој посао. Полиција тако губи време јурећи крадљивце гајбица са српских пијаца, док наркомафија, дуванска мафија и нафтна мафија постају из дана у дан све јаче. Није ни чудо, јер имају одличне сараднике у власти.

рама, у које је умешано бивше и садашње општинско (ДОС-ово) руководство, на челу са извесним Феманом. У јавности постоји оправдана сумња да је управо због тога Милан Панћић и убијен, јер је јавно и без страха говорио о криминалним пословима под окриљем локалне власти у Јагодини. Са друге стране, јагодинска полиција редовно саопштава да "интензивно трага" за починиоцима овог убиства, али време пролази, а резултата нема.

Усред дана, 15. јуна, у Жаркову је из кола у покрету убијен Саша Јанушевић. Убице су украле кола из којих су пуцали на Јанушевића, а потом су их напустили. Полиција је кола нашла, али убице не.

На Звездари је, 22. јула, у близини куће у којој је живео, убијен Бранислав Тројановић, звани Тројке, власник Фудбалског клуба "Звездара". У тренутку када се спремао да стартује мотор свог аутомобила, наишла су кола са убицама, који су га засули куршумима. Интересантно је да је пре пар година на сличан начин убијен и његов кум Мишо Никшић. Убице су остале непознате.

На Новом Београду, на углу улица Кенедијеве и Грамшијеве, 3. августа ове године, у 22:15 часова, након састанка у Палати федерације, убијен је бивши високи функционер Ресора државне безбедности Србије, Момир Гавриловић. На њега су из непосредне близине ватру отворила два човека, који су са места злочина побегли "мерцедесом". Сумња се да су приликом овог убиства коришћени пиштољи са пригушивачима, а чињеница, да су се атентатори неопажено прикрали једном искусном обавештајцу, какав је био Гавриловић, говори да је реч о професионалцима, који су одлично испланирали сваки део овог злочина. Непосредно након Гавриловићевог убиства прочуло се да је располагао подацима о умешаности високих функционера актуелне власти у криминалне послове у нашој земљи и да је вероватно због тога и убијен.

Да ли полиција не зна, не сме или не жели да реши ова убиства?

У име закона

Ако погледамо, са друге стране, ко су најистакнутији ДОС-ови борци против организованог криминала, постаје јасније због чега је криминал код нас у порасту. У први план је, после "демократских" промена, уз министра унутрашњих послова Душана Михајловића избио још један крајње интересантан лик, у функцији капетана полиције и помоћника начелника Управе криминалистичке полиције. Овај најављенији српски пандан лику инспектора Брока, из већ прослављеног стрипа "Алан Форд", постао је познат по свом збуњено-успаваном погледу на конференцијама за новинаре републичког МУП-а и по чувеној ћерки - певачици, која је, и поред тате официра полиције, била верена са чувеним

београдским криминалцем Зораном Давидовићем Ђандом. Свадбу је спречила само прерана смрт несудбеног полицијског зета.

Познат органима гоњења

Капетан Драган Карлеуша, о коме је, дакле, реч, доказао је својим делима да у Београду не би могао да пронађе ни Трг Републике, а камоли починиоце бројних убиства која су шокирала грађане главног града. Иначе, дотични је у полицијским круговима познат као човек који се, пре него што је ступио у редове чувара закона и реда, бавио и неким активностима, које су "познате органима гоњења". Прочуло се чак и да је словио за бољег обијача сефова. Када је ступио у полицијске снаге, развио је "бизнис" са шверцованим антикварним новцем.

Међутим, чини се да је актуелној власти потребан баш такав помоћник начелника Управе криминалистичке полиције и да је, барем што се тиче ДОС-а, Карлеуша прави човек на правом месту. Због чега је то тако? Можда капетан Карлеуша располаже неким квалитетима који грађанима нису познати, али са којима је власт добро упозната?

Ипак, вероватнија је варијанта по којој се капетан Карлеуша не меша много у посао за који је плаћен, а захваљујући познатој ћерки привукао је пажњу јавности, која ни ДОС-у не смета. Напротив. Конференције за новинаре Министарства унутрашњих послова Србије су медијски суперпосећене и тако се стиче утисак да полиција нешто ради, премда се лешеве нижу, а истраге не воде никуда.

Умешаности ДОС-а у криминалне послове у нашој земљи сигурно је да је полиција у могућности да реши само оне случајеве, које им режим дозволи. За остале злочине никад нема довољ-

но трагова. Уместо да решава многобројне случајеве убиства, и нове, и оне из ранијег периода, полиција је принуђена чак и да игнорише резултате ранијих истрага, због интервенција функционера ДОС-а. Тако је повучена потерница за Станком Суботићем Цанетом, шефом балканске дуванске мафије и дугогодишњим Ђинђићевим пријатељем и сарадником, кога је полиција, све до доласка ДОС-а на власт, тражила због умешаности у убиство некадашњег заменика министра унутрашњих послова, Радована Стојичића Баје.

Човек који плени

Сем капетана Карлеуше, звезда на врхунцу славе Министарства унутрашњих послова је актуелни министар Душан Михајловић. Човек, због чијих интелигентних изјава чак и његови коалициони партнери из ДОС-а просто чупају косу од муке, жива је потврда свих вицева о полицијцима, који су веома бројни у овој земљи. Фантастична је била недавно одржана конференција за новинаре МУП-а, када је Душан Михајловић дозволио свом ађутанту Карлеуши да, говорећи о наводним "мутним" пословима покојног Момира Гавриловића, спомене и име Станка Суботића Цанета, називајући га шефом дуванске мафије, иако се пре само неколико месеци Михајловићев претпостављени, Зоран Ђинђић, поломио да се справда око својих веза са Суботићем, поричући његове криминалне делатности и представљајући га као успешног бизнисмена. И ко је ту сада луд?

Чак се, пре извесног времена, говорило да је Ђинђић био толико "импресиониран" глупошћу свог коалиционог партнера, да је хтео да га смени са функције министра полиције, па је овај јурио потпредседника Владе, Жарка Кораћа, по згради Владе у Немањиној 11, кукајући и молећи га да лобира у његову корист код Ђинђића. И Михајловићев, као и Карлеушин посао, јесте да не раде свој посао. Полиција тако губи време јурећи крадљивце гајбица са српских пијаца, док наркомафија, дуванска мафија и нафтна мафија постају из дана у дан све јаче. Није ни чудо, јер имају одличне сараднике у власти.

И тако, када следећи пут чујете да је неко убијен на крајње смео начин, а да је починилац НН, или да је нестао без трага, или да полиција тврди да је истрага у току, немојте се надати. НН ће остати НН.

Вук Фатић

Да ли је могуће да је актуелна власт ДОС-а, поред веза са Балканском ливанском мафијом, умешана и у шверц нафте?

КУДА ПЛОВИ ОВАЈ БРОД?

Брод који је ноћу, 15. августа ове године, пристао код новобеоградске шљункаре, превозио је вредан товар. Барем за Зорана Ђинђића. Толико вредан да је ток искрцавања обезбеђивала и полиција. Ово је прича о томе

Како сазнајемо, у ноћи 15. августа ове године, становници Новог Београда, који су се нашли на погрешном месту у право време, могли су да виде несвакидашњи приказ: поред новобеоградске шљункаре отегао се дуги ред цистерни за гориво, које су полако и стрпљиво прилазиле броду, недалеко одатле укотвљеном, из кога је у њих сипано гориво. Да све буде још необичније, прилаз шљункари је обезбеђивала полиција, која је случајне пролазнике усмеравала што је могуће даље одатле. Све цистерне су обавезно пуњене до врха, а исплата је вршена у готовини, на лицу места. Наравно, ниједан медиј, ни електронски ни писани, није рекао ни реч о догађајима од те ноћи.

Монопол, црног злата вредан

Недуго након доласка на власт, ДОС је преузео монопол на увоз нафте и нафтних деривата, а један од првих потеза у вези тога било је објављивање плана, да се нафта убудуће увози у нашу земљу путем нафтовода, уместо баржама, као што је до тада рађено. Те ноћи, 15. августа, показало се да се гориво, ипак, не допрема у Србију само преко толико хваљеног хрватско-ДОС-овог нафтовода. Сем тога, показало се, судећи по јаким полицијским обезбеђењу, и да држава (или барем неки од моћних појединаца из врха режима) стоји иза свега. Да у питању није био легалан посао све док исплата у готовини, и то приликом преузимања робе, као и мистерија којом је обавијен цео случај, тако да је потпуно јасно да је у питању посао о коме "није препоручљиво" говорити.

Када је 15. фебруара ове године, после дотад невиђеног пушкарања на улицама Београда, у Улици кнеза Милоша своје овоземаљско битисање трагично окончао Милутин Шћепановић, али-

јас Мића Крижан, упућенима у тајне београдског подземља је било јасно о чему се ту ради. Мића Крижан и његова "екипа" из Обреновца бавили су се свим и свачим. Пошто је Обреновац познат као један од најчувенијих центара дроге у Србији, није чудо што су Крижана сматрали истакнутим припадником домаће наркомафије. Али за њега се такође говорило и да је до грла умешан у шверц нафте, па је чак и говорио за "крупну зверку" у том "бизнису".

Отприлике у исто време, када је Мића Крижан убијен, ДОС је званично започињао своју кампању преузимања монопола на увоз нафте и нафтних деривата. Ако се повежу два и два, шта се добије? И да ли је онда премијер Ђинђић толико инсистирао да држава преузме контролу над увозом горива да би се елиминисали шверцерски канали, као што је громогласно истицао, или да би себи и својој дружини елиминисао конкуренцију? Ако треба и физички?

У ноћи 15. августа ове године становници Новог Београда, који су се нашли на погрешном месту у право време, могли су да виде несвакидашњи приказ: поред новобеоградске шљункаре отегао се дуги ред цистерни за гориво, које су полако и стрпљиво прилазиле броду, недалеко одатле укотвљеном, из кога је у њих сипано гориво.

Метод рада

Према сазнањима, до којих је јавност временом дошла, а о чему је и "Велика Србија" више пута писала, када су криминалци, окупљени око актуелног режима и Зорана Ђинђића, планирали преузимање тржишта цигарета, "битку" су водили на два фронта: на фронту легалног пословања и на фронту такозваног "црног тржишта", то јест шверца. На првом, "легалном" фронту у старту су покренули ескадроне инспектора, који су препадали власнике трафика, тражећи макар једну цигарету без акцизне маркице, а затим те трафике затварали на више дана и тиме им нанели велики губитак. Тиме је постигнуто то, да је власницима трафика намах постало јасно шта ће им се десити када их инспекција следећи пут буде ухватила да

продају робу набављену од Ђинђићеве шверцдерске конкуренције.

Две најјаче дуванске фирме у земљи, Дуванска индустрија Ниш и Дуванска индустрија Врање, нису се рачунале као проблем, јер су под контролом Владиног апарата, што ће рећи Ђинђића. Обрачун са њима планиран је за касније, након продора иностраних партнера, оличених у фирми British American Tobacco, на наше тржиште. Потпуно преузимање легалних пословних токова тржишта цигарета од ДООС-овске мафије уследило би након изградње Ђинђићеве фамозне фабрике дувана у Крагујевцу, коју је планирао заједно са краљем балканске дуванске мафије, Станком Суботићем Цанетом.

Што се "црног" тржишта тиче, уништавањем ситнијих шверцера Ђинђић је омогућио апсолутни монопол свом пријатељу и пословном партнеру Станку Суботићу, не рачунајући то што му је успут обезбедио и свеобухват-

ну "логистичку" подршку, која је чак подразумевала и повлачење потернице, која је за Суботићем била расписана због убиства Радована Стојчића Баје, некадашњег заменика министра унутрашњих послова Србије.

Иако метод рада Ђинђићеве криминалне организације није у потпуности разоткривен када је реч о "пословању" са горивом, оно што јавност до сада зна о томе наводи на закључак да је и у овом случају потпуно исти, као метод рада око преузимања тржишта дувана.

Профитабилни послови

Заиста, очигледно је, да је по преузимању власти Зоран Ђинђић правилно проценио који то послови у овој земљи доносе највећи профит и направио план како да их у што краћем временском року обезбеди за себе и своје пријатеље. Вероватно ће следеће што ћемо о пословању премијера чути бити вест, да је клика Зорана Ђинђића преузела монопол у земљи на трговину наркотицима. Ко зна, можда ће након тога наш премијер објавити и да, у циљу приближавања Европи, ДООС намерава да легализује наркотику, али и да ће наркотржиште строго контролисати држава? Уколико се то деси, потпуно ће бити јасне две ствари. Прво, да је Ђинђић већ преузео монопол на трговину дрогом.

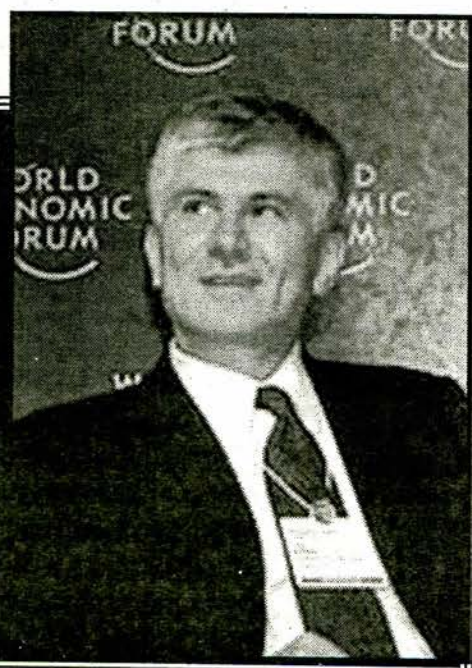
Друго, апсолутно ће бити јасно, и пре евентуалног усвајања такве одлуке у Скупштини Србије, која посланичка група и њен млађахни шеф ће се томе највише обрадовати.

Док се то не деси, још много бродова ће под окриљем ноћи пловити нашим рекама.

Вук Фатић

Иако метод рада Ђинђићеве криминалне организације није у потпуности разоткривен када је реч о "пословању" са горивом, оно што јавност до сада зна о томе наводи на закључак да је и у овом случају потпуно исти, као метод рада око преузимања тржишта дувана.

**Како изгледа када власт у једној земљи,
па била она и измишљена, преузму гусари**

ПОЗДРАВ ИЗ ЗЕМЉЕ НЕДОЂИЈЕ

**Није проблем што су у земљи Недођији чак и осуђеници у затворима при-
сиљени да дају мито, али да ли би тако нешто пожелели у нашој земљи?**

Испричаћемо вам једну причу, чији су актери можда измишљени (а можда и нису), у којој су догађаји можда измишљени (а можда и нису), а свака сличност са стварним особама и догађајима је сасвим случајна (а можда и није). Дакле, ово је прича о земљи Недођији (немаштовитог ли назива), у којој су на власти гусари жељни крви и пљачке, који владају над локалним становништвом и обмањују га, као да су у питању мала деца.

Кажу да је некада у тој земљи владао страшни тиранин, али су га једног лепог октобарског дана напали гусари, преотели му власт, а њега натерали да шета по дасци. Деца (то јест, становништво Недођије) су се обрадовала што је тиранин свргнут, али недуго затим гусари су ударили огромне намете, па срећа дечија није дуго трајала.

Гусари на власти

Елем, главни гусари су за себе обезбедили кључне државне функције. Гусар Војислав Костурница проглашен је за председника Републике, а његов најближи сарадник, по имену Сморан Сецикеса за председника Републичке владе. Од кључних гусарских ликова ту је још мали од палубе, Бушан Бркајловић, који, да се Власи не досете, глуми локалног пандура у Недођији. Он се, иначе, прославио по свом хобију, археологији, и по својим чувеним ископавањима многих гробница хунских ратника, разасутих по Недођији. Ту је и чувени гусар Смрадан Плати-па-клатић, превејана лопуџа коме је, иронијом судбине, запала функција главног судије у Недођији.

За ову гусарску дружину није био велики проблем то што су лагали децу. Каже изрека "ко лаже, тај и краде", али пошто им је и крађа била у опису радног места, ништа страшно. Гусари се међусобно нису волели, али заједнички интерес у пљачкању становништва Недођије држао их је уједињеним. Они су има-

ли договор да један другом не сметају у уносним пословима које су предузимали, па је свако од њих имао своју област деловања.

Војислав Костурница је млатио паре продајући народу мачку у цаку. Сморан Сецикеса се верзирао за шверц цигарета и нафте. Бушан Бркајловић је био експерт за привредни хоштаплерај и плаћена убиства, док је Смрадан Плати-па-клатић пљачкао мало ту, мало тамо, док на крају није пронашао неисцрпни извор пара: гусарске тамнице.

Судијска посла

У чему је била фора? Судија Плати-па-клатић је смислио паклени план, да на функције главних гусарских тамничара постави своје најоданије гусаре, који ће без поговора извршавати свако његово наређење. Затим је почео масовно да шаље грађане Недођије (читај: децу) на робију, и то због најобичнијих ситуација, као што су играње "школице" на јавном месту, барјачкиње-барјачкиње, масне фоте и тако даље, све док тамнице по Недођији нису биле дупке пуне. Е, онда су рођаци заточених клинаца, да би им мало поправили услове робијања, морали да плаћају мито гусарским тамничарима, а сав новац би на крају завршавао у ризници судије Плати-па-клатића.

Направио је он и свој ценовник: за пребацивање заточеника из страшног у мање страшни затвор требало је платити 3.000 немачких златника. За пуштање заточеника кући преко викенда 500 немачких златника. За квалитетнију исхрану у затвору 1.000 немачких златника. За смањење казне заточеника до три месеца, кобајаги због доброг владања, што је иначе било у надлежности главних гусарских тамничара, требало је платити 5.000 немачких златника. За кратко време судија Смрадан је згрнуо небројено гусарско благо, које је елегантно депоновао у једну фину банку у Мађарској.

Епилог

Тако се то десило у земљи Недођији, у којој су гусари преузели власт. У суштини, није ни толико страшно што се то тамо одиграло. Мало ко од нас ће на географској карти моћи да пронађе ту земљу. Страшно би било да се тако нешто догађа у нашој земљи, у Србији. Замислите само какав би то ужас био. Ах, да, да ли смо већ напоменули да су сви ликови, догађаји и поменути гусарлук измишљени? Или можда нису?

Вук Фатић

ГДЕ ОНИ УЂУ - УШЛИ СУ

Ако је потпредседник Републичке владе, Небојша Човић, слагао о могућности транзита НАТО трупа кроз нашу земљу, и то само неколико дана пре него што је Савезна влада донела такву одлуку, да ли онда озбиљно треба схватити његов деманти најављене изградње америчких војних база поред Новог Сада, Ниша, на Копаонику...

Замислите следећу слику: ви у колима, враћате се са посла суморног, кишовитог дана, пљушти као из кабла, а на путу, наравно, застој. Ништа чудно, зар не? Али, онда одједном схватите да је застој настао као последица проласка НАТО трупа кроз ваш град. И да вам изнад главе прелећу исти они авиони који су вам, колико још пре две године, бацали тоне бомби. А на црногорском приморју видеће се, поред луксузних јахти и чамаца, бродови Северноатлантског савеза.

"Зелено светло"

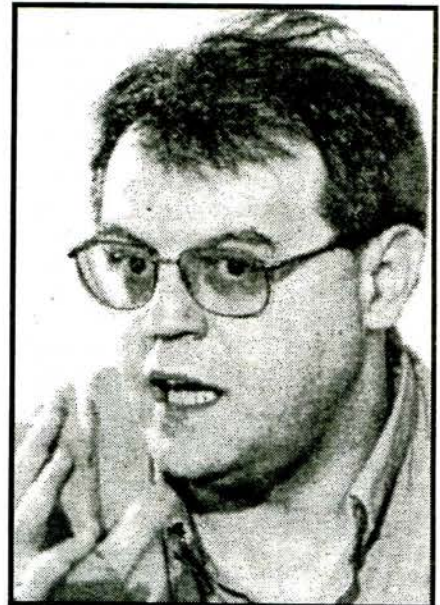
Пре неких месец дана, Савезна влада је дала "зелено светло" за транзит опреме и трупа НАТО преко наше територије. Како стоји у фамозној одлуци, на путу кроз нашу државу НАТО трупе неће моћи да изводе никакве активности (!!), а успут је додато и да ће

се људство, оружје и муниција превозити "потпуно одвојено". Надлежни органи Савезне Републике Југославије ће одређивати место уласка и маршруту ових трупа, а конвоје ће пратити наше снаге безбедности.

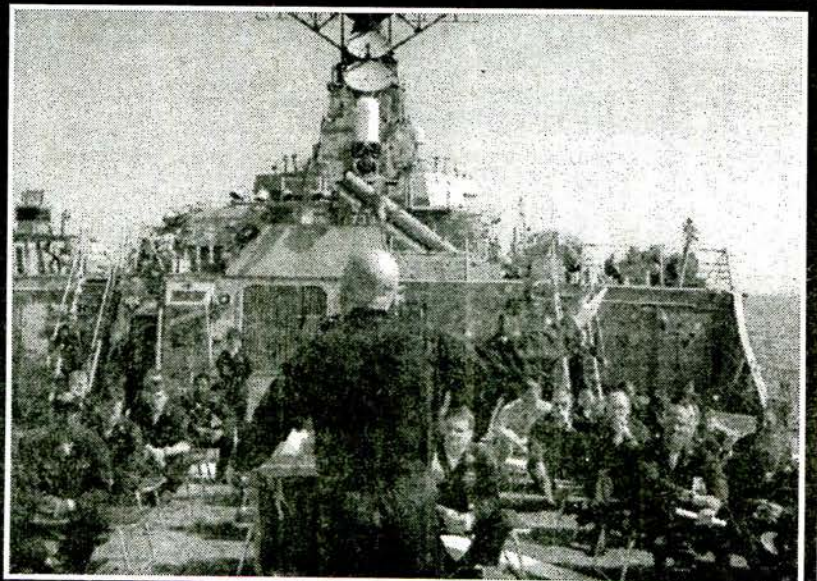
Премда на први поглед делује као да је у питању само земни саобраћај, овом приликом се у "саобраћај" убрајају и пловни путеви и ваздушни коридори. Биће интересантно видети како ће авиони нашег ратног ваздухопловства пратити суперсоничне ловце НАТО. Тако би се замишљена ситуација са почетка овог текста врло брзо могла показати као сушта реалност.

Полутајни преговори

У ваздухопловној бази Рамштајн у Немачкој, одржан је 19. јула ове године састанак коме су у име Савезне Републике

Замислите следећу слику: ви у колима, враћате се са посла суморног, кишовитог дана, пљушти ко из кабла, а на путу, наравно, застој. Ништа чудно, зар не? Али, онда одједном схватите да је застој настао као последица проласка НАТО трупа кроз ваш град. И да вам изнад главе прелећу исти они авиони, који су вам, колико још пре две године, бацали тоне бомби. А на црногорском приморју видеће се, поред луксузних јахти и чамаца, бродови Северноатлантског савеза.

У ваздухопловној бази Рамштајн у Немачкој одржан је, 19. јула ове године, састанак коме су у име Савезне Републике Југославије присуствовали Небојша Човић, потпредседник Владе Србије, Горан Свилановић, савезни министар иностраних послова и генерал Нинослав Крстић.

На састанку су биле присутне и старешине америчке војне команде у Европи (такозвани ЕУЦОМ), које су тражиле да се НАТО трупамa дозволи коришћење наших саобраћајница за транспорт опреме и трупа на Косово и Метохију.

чају, брже-боље похитале да одобре тај захтев (не молбу) Американаца, па је већ месец и по дана касније Савезна Влада урадила то што је урадила, не условљавајући ничим тај уступак. Цео случај је био обавијен велом ћутања, нагађања, демантија и невештих оправдања.

Главни адут, којим је ДОС покушао да оправда доношење такве одлуке, била је измишљотина по којој у Кумановском споразуму стоји да КФОР може да користи путеве и објекте на целој територији наше државе, да се слободно креће земљом, водом и ваздухом и да за то не плаћа таксе и порезе. Међутим, оно што је ДОС прећутао јесте чињеница да, ма колико био лош, Кумановски споразум тако нешто ни у једном свом делу не предвиђа.

Са друге стране, све те одредбе су предвиђене фамозним споразумом из Рамбујеа, који нико са наше стране није потписао, али се данас, ето, ДОС и Социјалистичка народна партија Црне Горе понашају као да јесте.

"Сарадња" на класичан начин

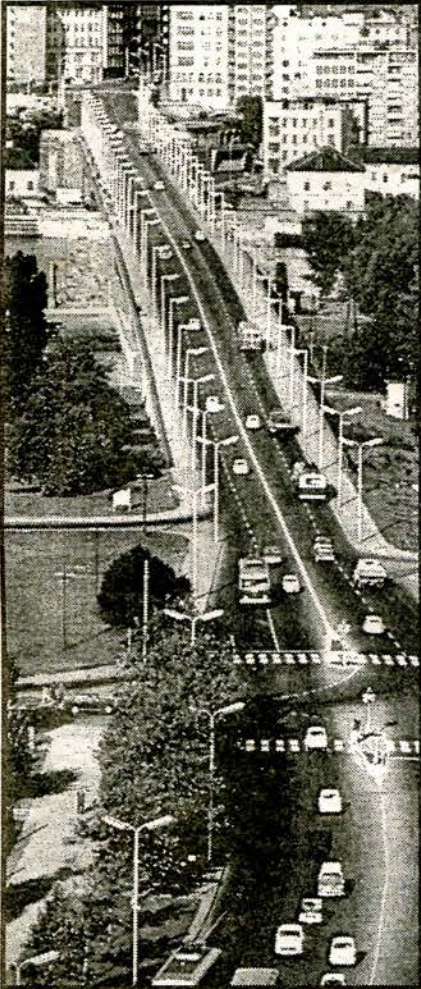
Наравно, овдашњи режим је, не гавши више да ћути пред домаћом јавношћу, "сарадњу" са Америком оправдао на "класичан" начин: више пута највљиваним страним инвестицијама у привреду наше земље. Додуше, три дана након сусрета у Немачкој, Сједињене Америчке Државе су заиста одобриле америчким инвеститорима да

публике Југославије присуствовали Небојша Човић, потпредседник Владе Србије, Горан Свилановић, савезни министар иностраних послова и генерал Нинослав Крстић. На састанку су биле присутне и старешине америчке

војне команде у Европи (такозвани ЕУЦОМ), које су тражиле да се НАТО трупамa дозволи коришћење наших саобраћајница за транспорт опреме и трупа на Косово и Метохију.

Нове власти су, по свом старом оби-

Очигледно је да ОПИЦ, у ствари, и не намерава да предузме никакве капиталне инвестиције у привреду наше земље, већ је пре реч о милостињи, којом Американци покушавају да помогну ДОС-у у проналажењу оправдања за своје погрешне поступке.

са НАТО није било никаквих разговора о проласку њихових трупа кроз Југославију? Ако, не дај Боже, претпоставимо да је високоцењени потпредседник Републичке владе изрекао 7. августа ноторну лаж, шта онда да помислимо за "гласине", које смо сви недавно имали прилику да чујемо, о изградњи неколико НАТО база у Србији, шта су генерал Крстић и Небојша Човић муњевином брзином демантовали?

Да ли је могуће да Американцима није за око запала радарска база Војске Југославије на Копаонику, којом би могли да контролишу небо знад читавог Балкана, а успут је и прихватљива по стандардима НАТО? Да ли је могуће да НАТО не намерава да изгради војне базе код Новог Сада и Ниша? Ко би то рекао?

Мада ДОС истину о питању трајног присуства америчких трупа у нашој земљи крије као змија ноге, ипак се Зоран Шапи, потпредседник фол-нацио-

налистичке Демократске странке Србије одважио да шокира јавност изјавом, да је разговор о НАТО базама "не само вероватан, него и могућ".

Окупација на делу

Због чега су Србија и Југославија толико интресантни НАТО? Према америчким аналитичарима, први стратешки интерес њихове земље код нас је контрола Каспијског региона, због тамошњих нафтних резерви. Други интерес је војно-политичка контрола над Балканом. Коментатор америчког листа "Њусвик", Џон Бери, изјавио је како не верује да ће се НАТО повући са Балкана, бар још 10 до 20 наредних година. Како год, остаје чињеница да, уколико заиста америчка војска дође у Србију, биће то окупација. На модеран начин, под фирмом војне сарадње, али ипак окупација. А Американци су познати по томе, што, где уђу - ушли су.

Вук Фатић

послују са Савезном Републиком Југославијом. Међутим, то пословање је условљено посредовањем ОПИЦ корпорације (Прекоморска корпорација за приватне инвестиције), која се специјализовала за улагања у земље високог политичког ризика. Српски речено, много обећања а мало пара.

Фонд ОПИЦ-а, из кога би се финансирала и Југославија, укупно износи 150 милиона америчких долара, али ту суму би наша земља морала да дели са још осам држава југоисточне Европе.

Дакле, очигледно је да ОПИЦ у ствари и не намерава да предузме никакве капиталне инвестиције у привреду наше земље, већ је пре реч о милостињи, којом Американци покушавају да помогну ДОС-у у проналажењу оправдања за своје погрешне поступке.

Ако коза лаже...

Неоспорно је да није више никаква тајна да је одлука о дозволи транзита НАТО кроз нашу земљу донета већ тад, 19. јула, на састанку у Немачкој. Њу је Савезна Влада 23. августа само објавила народу. Међутим, ако се то зна, онда није баш најјасније због чега је Небојша Човић 7. августа рекао да

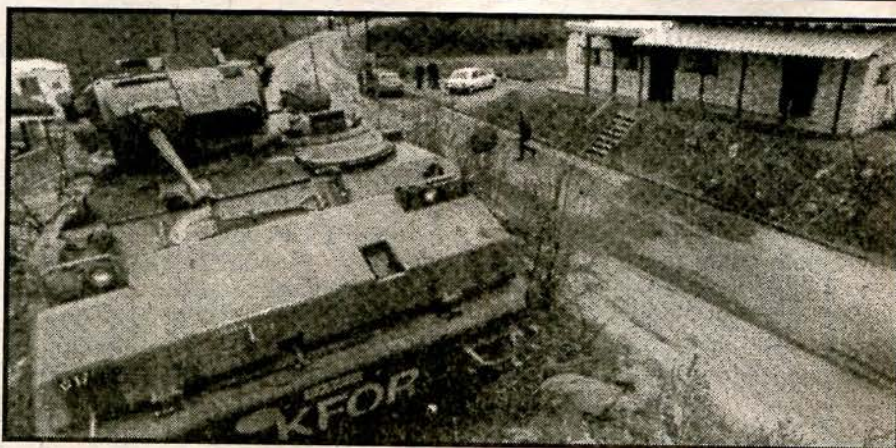

Да ли се у сенци недавне посете потпредседника Владе Србије Небојше Човића Уједињеним нацијама, пред чијим Саветом безбедности је представио некакав "план" за Косово и Метохију, који у нашој земљи нико није видео, у ствари крије само покушај ДОС-а да што лакше и што безболније приволи косовско-метохијске Србе да изађу на изборе, које је у јужној српској покрајини окупатор заказао за 17. новембар ове године?

Пре извесног времена, сви домаћи медији су известили јавност о "невероватно успешном наступу" потпредседника Владе Србије Небојше Човића пред Саветом безбедности Уједињених нација. Човић је, како смо обавештени, изнео пред члановима Савета безбедности план за решење проблема Косова и Метохије, који изгледа нико сем њега пре тога није ни видео, а камо ли да је о тако нечем уопште расправљано. И, како кажу наши медији, његов план је био "веома добро примљен" у Њујорку. Међутим, по неким доцнијим наговештајима, јавила се дилема шта се у седишту светске организације у ствари догодило.

Фантомски план

Да кренемо од почетка. Човић је, заједно са три сарадника, допутовао у Америку малим путничким авионом типа "фалкон", који је власништво Савезне владе. Због ваздушних напада на Њу-

У председничком саопштењу, издатом након седнице Савета безбедности, каже се да су чланови Савета "саслушали информације господина Небојше Човића, потпредседника Владе Србије", а о било каквој подршци некаквом његовом фантомском "плану" није било ни помена.

јорк и Вашингтон и појачаних безбедносних мера у целој Америци, његов авион је слетео на аеродром у Вајт Плејнсу, северно од Њујорка.

Што се тиче Човићевог "плана за Косово и Метохију" и уопште његовог наступа пред Саветом безбедности, он није имао никакав званични карактер, већ је, како је тих дана "Глас јавности" пре-

Да ли су Човић, ДОС и медији под контролом ДОС-а само погрешно схватили поруке Савета безбедности Уједињених нација, или су свесно обманули грађане износећи резултате, који нису ни постигнути?

нео, пре личио на "накање и неформалну размену мишљења". Није било изјашњавања о Човићевим предлозима, већ их је Савет безбедности само примио к знању.

У председничком саопштењу Савета безбедности, издатом након те седнице, се каже да су чланови Савета "саслушали информације господина Небојше Човића, потпредседника Владе Србије", а о било којој подршци некаквом његовом фантомском "плану" није било ни помена.

Бесконачни захтеви

Тон расправи на седници Савета безбедности дали су, као и увек, Американци и њихове подрепне мушице Британци, али су им се супротставили представници Народне Републике Кине и Руске

Федерације, који су изразили незадовољство досадашњим резултатима рада УНМИК-а.

Американци су инсистирали да власти у Београду морају да позову Србе да изађу на Хакерупове изборе у јужној српској покрајини, заказане за 17. новембар ове године. И не само то, тражили су да се не дозволи српском народу са Косова и Метохије да образује било какве посебне структуре власти, већ да се приклони оним, које је организовао УНМИК, а у којима сву власт имају Шиптари. Један од америчких захтева је био и да се сви притворени Шиптари из српских затвора предају УНМИК-у, али зато на питање о судбини несталих Срба нико није реаговао.

Чији су интереси пречи?

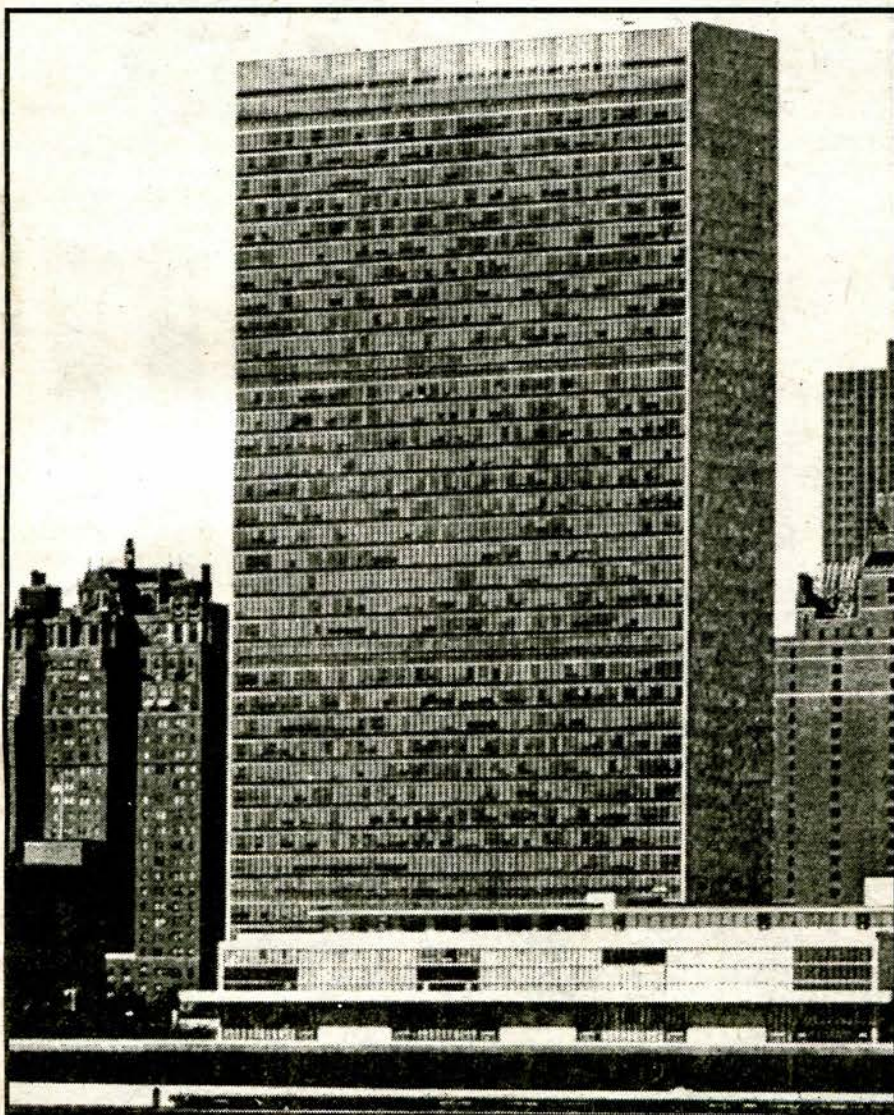
Човић се није сетио да, кад је већ био у Њујорку, постави питање повратка око хиљаду српских војника и полицајаца на Косово и Метохију, што је иначе предвиђено резолуцијом 1244, јер је званични став ДОС-а, како каже Момчило Трајковић, да се у вези јужне српске покрајине "тражи минимум минимума".

Уместо да заступа српске интересе, све што је Човић урадио било је да пред новинарима јавно похвали Хакерупов "Уставни оквир за Косово". Међутим, у декларацији Народне скупштине наведено је да су "Уставни оквири" неприхватљиви, па се не зна откуд Човићу идеја да јавно износи такве ставове, нити у чије име је то учинио.

На крају, не можемо, а да не поставимо неколико питања и Небојши Човићу, али и ономе, ко га је у Америку послао (ДОС-у). Прво, мисли ли Човић да је он паметнији и од Савезне и од Народне скупштине, па је брже-боље потрчао у Уједињене нације са неким својим "планом", који пре тога нико жив није ни видео?

Друго, да ли су Човић, ДОС и медији под контролом ДОС-а само погрешно схватили поруке Савета безбедности, или су свесно обманули грађане износећи резултате, који нису ни постигнути? И треће, да ли је цео овај Човићев циркус у ствари уприличен само да би се, званично "у оквиру сарадње са међународном заједницом", косовско-метохијски Срби приволели да изађу на изборе које је организовао окупатор, а којима је циљ само легализација шиптарске управе у јужној српској покрајини и њено што брже отцепљење?

Вук Фатић

У свету се социјалним случајевима сматрају сви они чија су дневна примања мања од два долара. Према званичној статистици, таквих је у Србији на десетине и стотине хиљада. Следи логично питање:

КАКО ПРЕЖИВЕТИ ПРОМЕНЕ?

Републичка влада измишља разновразне аргументе како би оправдала раст цена, па можда јој неко и поверује, али само под условом да не отвара новчаник и не прима рачуне за струју, комуналије и ПТТ услуге

Премијер Републичке владе Зоран Ђинђић најавио је брзе и корените промене. Сада је евидентно да се то односи само на неконтролисани раст цена у свим областима. Недоумица нема, хитамо ка Европи и свету празних новчаника, а још празнијих стомака. Остала нам је једино нада ће и променама доћи крај, односно да ће их бар неко од нас преживети и дочекати да види ту Европу.

Струја је поскупела, али колико видеће се на рачунима

Почетком ове године најављена су три поскупљења електричне енергије. До прве промене цена од 60 процената дошло је у априлу, а до друге од 40 одсто у јуну. Управо због досадашње Владине доследности уследиће ново поскупљење од 46 одсто планирано за први октобар. Садашња цена струје у Србији, по речима Димитрија Вукчевића, помоћника министра енергетике, испод је нивоа це-

Представници млекарске индустрије најављују почетак производње млека за социјално најугроженије категорије становништва, кога ће бити само у раним јутарњим часовима. Млеко за социјално угрожене би требало да садржи мање млечне масти (која одређује цену), али би било истог квалитета као и млеко са 2,8 или 3,2 одсто млечне масти, изјавила је Бојана Бабић, комерцијални директор "Новосадске млекаре". Ова прича подсећа на ону о хлебу од 13 динара.

Према последњим подацима УНИЦЕФ-а, деца у Србији су најугроженија млада популација у Европи. Око 850.000 деце живи на ивици егзистенције, а 130.000 деце живи у екстремно сиромашним породицама.

не струје у земљама региона, па би планирано поскупљење требало да износи 2,5 до 2,6 центи по киловату (напомена: пре поменутих поскупљења цена киловата је износила 0,5 центи).

Електропривреда Србије очекује званичан допис Владе или Министарства, али тек након разматрања предлога који су још у припреми. Иако нема званичног одобрења, премијер Ђинђић најављује поскупљење, али „не зна када и колико“. Изгледа да њему уопште није важно колико ће струја поскупети, већ само да поскупи, оправдавајући то већ свима добро познатим обећаним кредитима, овога пута од ММФ-а који наводно планира да уложи средства у реконструкцију ЕПС-а. Нејасно је да ли ће и овај кредит стићи истом брзином, као и сви до сада најављивани?

Горан Новаковић, министар енергетике: „Уколико ЕПС жели кредит за развој, струја мора да поскупи наредне године до 2,5 центи по киловат-сату, а до 2004. године до 4 центи, а сада је наводно цена 1,6 центи. Према мојим подацима, на узорку од десет карактеристичних домаћинстава, просечна месечна потрошња је 424 киловат-сати, рачун износи 2756 динара, а просечна цена по киловату 3,25 динара или 5 центи. На ширем узорку, наравно, подаци су нешто другачији, али је сасвим сигурно да је ЕПС већ остварио знатно већу просечну цену,

него што се Влада обавезала пред ММФ-ом”.

Др Милан Ђурић, председник Синдиката пензионера „Независност”, у изјави за „Блиц”, каже: „Након поскупљења струје ЕПС је променио тарифни систем и то тако да у јунским и јулским рачунима грађани не плаћају обрачунску снагу на бази реалне месечне потрошње, већ на бази потрошње од октобра до марта, дакле у зимском периоду, када су највише трошили. Значи да грађани сада плаћају снагу која није утрошена, па домаћинство које сада троши од 300–400 киловат-сати месечно плаћа обрачунску снагу као да је трошило 1.500–2000 киловат-сати. То је пљачка, и по мојој рачуници ЕПС је кроз ту обрачунску снагу општети свако домаћинство за 500–3000 динара”.

Колико кошта АЛО?

Нови телефонски рачуни, у односу на претходне, биће увећани за 48,5 одсто, јер по новим правилима Телекома Србије импулси краће трају. Према садашњем ценовнику цена импулса за физичка лица износи 0,3644, а за правна 0,6023 динара. Позивање претплатника удаљеног 200 километара из друге зоне износи 1,46 динара, а преко 200 километара удаљености 2,73 динара.

Цена разговора са иностранством у зависности од зоне износи од 16,86 до 53,46 динара. Слање телеграма је такође увећано за 81,2 одсто. Уоквирени текст одштампан на летку који је Телеком Србије делио путем штампе гласи: „У укупној цени коришћење једног сата интернета у слабом саобраћају (за физичка лица) износи од 30 до 41 динар (у зависности од провајдера). Телеком Србије учествује само са 5,46 динара, док остатак припада интернет провајдерима”. Уколико неко користи мрежу у времену јаког саобраћаја цена се дуплира и износи 10,92 динара.

Корисници интернета ће, иако су сате коришћења платили провајдерима (који су део новца проследили Телекому), морати да плате 5,46 динара Телекому. Значи да Телеком Србије два пута наплаћује једну исту услугу. Ако се на то дода повећање цене импулса, за четири сата проведена на интернету корисник ће морати да издвоји суму од 21,84 динара, уместо досадашњих 0,27 пара. Интер-

Грејање на срећу...

Премијер „мислио” па смислио да ће цена струје бити увећана за 15 одсто. На основу досадашњих искустава са поскупљењима, треба му веровати да се цена неће мењати до краја грејне сезоне. А да ли ће бити искључења “зависи од среће и од тога да ли ће бити кварова у производњи”.

нет технологију је Влада прогласила приоритетом, вероватно је мислила на брзину поскупљења услуга.

Још увек неизвесна цена карте градског превоза у Београду

Позивајући се на интерни договор са градским челницима, приватни превозници у Београду почели су да наплаћују карте по цени од 10,00 динара. Досадашња цена карте од 7,00 динара, по речима приватних превозника, није профитабилна, као ни садашња од 10,00 динара. Њихова рачуница говори да их „покрива” једино цена од 20,00 динара. Поводом ових поскупљења огласио се и Александар Спасић, потпредседник градске владе, пребацујући одговорност на Републичко министарство које касни са доношењем одлуке о повећању цене превоза. При том он уважава захтеве приватних превозника. Овакво пребацивање надлежности са једних на друге одражава се само на ионако празне це-

пове грађана. Нико се не обазире на нову разлику у цени насталу у тзв. фази преговарања. Нејасно је чак и ко с ким преговара. Разрешење недоумица уследило је четвртог септембра када је на седници Владе донета одлука о повећању цене карте приватног градског превоза у Београду, уз напомену Александра Спасића да ће град радити на заштити социјално угрожених категорија

Само за храну и рачуне четворочланој породици су потребне 3,5 просечне плате. Шта је са куповином лекова, одеће, обуће?

грађана. Најављено је повећање цене карте и код градских превозника од 1. новембра.

Талас поскупљења није заобишао ни комуналне услуге. За нова најављена поскупљења комуналаца Влада је дала сагласност. Традиционално, најпре ћемо добити рачуне за већим износима, па ће након тога Влада одобрити повећање цена. Од некога ко штити наше интересе ништа нас не сме изненадити.

Куповна моћ становништва у Србији бележи драстичан пад

Тешка економска ситуација је највише погодила најсиромашније слојеве становништва. Више од две трећине становништва Србије све теже подмирује основне животне потребе. Све се своди на преживљавање и борбу за опстанак. Хлеб од брашна типа 500 поскупео је за 32,3 одсто, а хлеб од брашна типа 850 за 10,1 одсто, а од почетка године те врсте хлеба су поскупеле укупно за 70,7 одсто за 150,5 одсто. За куповину једног хлеба дневно (по цени од 20 динара, о оном од 13 динара само смо слушали) месечно треба издвојити 600,00 динара, а за млеко (поцени од 22 дин), 660,00 дин: укупно 1260,00 динара. Раст цена у последњем прошлогодишњем кварталу износи 46 одсто. То су оставили иза себе, и у 2001. години кренули у нова поскупљења, која за сада износе 27 одсто.

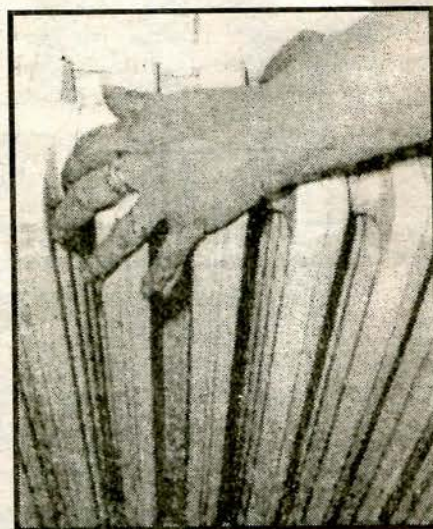
Раст трошкова живота у односу на прошло лето је 119 одсто (илустрација су

поскупљења нпр. млека са 5,00 на 22,00 дин, шећера са 9,01 на 42,00 дин, зејтина са 16,69 на 50,00 дин). Просечна зарада за јули у Србији износи 5.427,00 динара. Потрошачка корпа за јули износила је 11.256,00 динара. За подмиривање основних животних потреба, четворочланој породици су потребне 3,5 плате. За нешто пристojнији живот, осим потрошачке корпе и рачуна, потребне су 22 – 23 хиљаде динара, односно више од четири просечне плате. Колико је тек потребно за школски прибор и уџбенике, лекове, одећу, обућу?

У предизборној кампањи лидери ДОС-а су обећавали усклађивање плата са европским, јер они неће плјачкати народ, као претходна власт. Па где је сада тај новац који је претходних година отиман од народа ?

Уколико пре објављивања овог текста дође до нових промена, односно поскупљења, другим речима до испуњавања ДОС-ових обећања, не замерите им на доследности.

Весна Марковић

Од 1. новембра грађани ће морати за централно грејање, уместо досадашњих шест, да издвоје десет динара, по квадратном метру. Власнику стана од 50 квадрата требаће 500 уместо досадашњих 300 динара.

Жарко Рајковић, власник крагујевачке телевизије "Глобус", за "Велику Србију" говори о покушајима да се овој телевизији онемогући рад

ПОЛИЦИЈСКИ ОБРАЧУН "ДЕМОКРАТСКИХ" ВЛАСТИ СА "НЕПОСЛУШНИМ" МЕДИЈИМА

Око 150 наоружаних полицајаца, опремљених шлемовима и гас маскама, упало је у просторије крагујевачке телевизије "Глобус" да би заштитили скидање антенског стуба, шипке од 4,5 метра, од ненаоружаних запослених радника. Иницијатор је Демократска странка која има већину у Скупштини града

Телевизија „Глобус“ почела је са емитовањем програма 2. јуна 2000. године. Програм се емитује из просторија које су смештене у Дому самоуправљања у Крагујевцу. Сигнал се са овдашње зграде, са спорног стуба, емитује до предајника на Црном врху који сигнал шаље на читаво подручје Шумадије и Поморавља, делом се сигнал простире на Подунавље и на београдско подручје.

• **Господине Рајковићу, имају ли све телевизије у Крагујевцу грађевинску дозволу за постављене антенске стубове и да ли испуњавају остале "неопходне" услове, које ви морате да испуните?**

Ниједна овдашња телевизија, посебно Телевизија Крагујевац, чији је оснивач Скупштина града, нема грађевинску дозволу за свој антенски стуб. Нема ни РТС у Крагујевцу дозволу за свој антенски стуб, као ни приватна телевизија Канал 9, која се налази у Градском дому. Дозволу немају МУП и

Скупштина града за антенске стубове које су поставили на Скупштини града и на околним зградама. Њима нико и не тражи дозволу.

• **Од кога су стигла прве опомене да за антенски стуб треба грађевинска дозвола?**

Од самог оснивања телевизије ми смо од људи из овдашње локалне власти, пре свега од људи из Демократске странке, добили читав низ упозорења да наша опрема зрачи, да смета здрављу грађана који живе у околним зградама, што је смешно. Тако нешто су могли да кажу само људи који уопште не познају функционисање телевизија, и који не знају шта је телевизијски сигнал. Већ у јуну код нас се појавио грађевински инспектор из Управе града Крагујевца и тражио дозволу за постављање антенског стуба. То је једна шипка дужине 4,5 метара, на коју је окачен линк и остали делови опреме. Налази се на крову Дома самоуправљања и никоме не смета. Није било

никаких притужби ни жалби. Имам на крову куће три антене и нико ми не тражи грађевинску дозволу.

• **Да ли сте покренули поступак за добијање дозволе?**

Пошто нисмо имали грађевинску дозволу, покренули смо поступак за њено добијање. Најпре смо набавили пројекат, који је урадио овлашћени пројектни биро РТС-а. Потписала су га овлашћена лица. Обављени су сви могући прорачуни, као кад се ради пројекат и пројектна документација за зграду од десет спратова. Урадили смо све то, јер су они тај антенски стуб прогласили грађевинским објектом, иако то није. По прибављању пројектне документације од овдашње Дирекције за урбанизам смо затражили урбанистичко-техничке услове и обезбедили смо сагласност преко 50 посто власника пословног простора у згради у којој је смештена телевизија. Сви су

Не постоји ниједан електронски медиј у Србији, осим пар телевизија, који није под њиховим утицајем, и где се не говори по њиховој замисли. Код нас је другачије. Ми пружамо прилику и њима да дођу и говоре. Неки од челника, пре свега Демократске странке, избегавају, јер мисле да ће нам доласком дати легитимитет за постојање. Код нас су гостовали од ултралевичара до партија центра и десне оријентације. Ми ћемо сваком ко је заинтересован и ко жели да дође пружити прилику да гостује на телевизији.

се, сем Скупштине града, сагласили да нема никаквих проблема да поставимо антенски стуб.

Међутим, Скупштина града, односно Секретаријат за урбанизам, није нам дао грађевинску дозволу, јер су тражили сагласност Републичке дирекције за имовину, пошто се, наводно, у згради налази део просторија чији је власник Скупштина града. Онда су размислили да нам је неопходна сагласност Републичке дирекције за имовину. Сагласност смо тражили у априлу и дан данас нисмо добили никакав одговор. Грађевинска инспекција нас је обавестила да ће морати да сруши стуб, јер нисмо добили грађевинску дозволу. Три пута смо се жалили на њихова решења. Прво смо се жалили грађевинској инспекцији, па грађевинској инспекцији у округу, а потом Министарству грађевина и свуда су, вероватно, наше жалбе одбијене, јер нисмо добили писано обавештење. Значи, ми грађевинску дозволу немамо и даље, и поред свих уложених напора.

• **На решењу које вам је доставила грађевинска инспекција, да ли постоји објашњење за овакав поступак?**

Пише само да немамо дозволу за антенски стуб дужине 4,5 метара на крову Дома самоуправљача.

• **Ово није први покушај рушења антенског стуба?**

То је био трећи покушај рушења. Први је био када смо се жалили и жал-

бом одложили извршење. Након тога је био још један покушај, 24. јула прошле године. Тада се самоиницијативно окупио велики број грађана, као и радника који раде на телевизији. Успели су да одбране телевизију и онемогуће рушење антенског стуба.

• **Да ли су и тада биле присутне интервентне јединице?**

Интервентне јединице су биле ангажоване, али нису улазиле у зграду. Оне су биле у свом склоништу где су чекале позив, мада их тада нису звали. Градске власти су том приликом ангажовале раднике са градског гробља да нам поруше антену. Извршење су одбили и радници нискоградње (њиховог јавног комуналног предузећа), радници грађевинског предузећа „Казимир Велковић“. Код последњег поступка ангажовали су људе из Заставе безбедности, из њиховог пословног центра „Миленијум“. Стекао сам утисак да су то људи који раде као избајивачи у овдашњим локалимa и кафињима.

• **Да ли је уобичајено да интервентне јединице обезбеђују рушење шипке од 4,5 метара?**

Преко стотину педесет полицајаца, под пуном ратном спремом, било је ангажовано, односно присутно у згради телевизије. Искрено, нисам видео толико полицајаца на једном месту. Они нису били само у приправности, већ су носили гас маске, шлемове, као да су пошли на интервенцију ширих размера. Овде су били ненаоружани људи

који су радили свој посао и људи који су покушали да телевизију одрже у животно. Драго ми је што је емисија са Вучићем ишла увече. Седам и по сати нас није било у стру. Одмах након тога, ми смо успели да опрему приручно поставимо, да успоставимо везу са Црним врхом и да се наш сигнал нађе на читавом подручју који је раније покривао, иако је антенски стуб порушен. То смо урадили знањем и вештином младих људи који су се и до сада жртвовали и који су спремни и у будуће да се жртвују за ову телевизију.

• **Да ли је новинарима био забрањен приступ?**

Новинарима није био забрањен приступ. Били су присутни, али наша телевизија је директно преносила читав ток пењања до антенског стуба, односно до крова зграде, и сам чин рушења. Напој екипи су покушали да онемогуће снимање.

• **Да ли садашња власт врши притисак на уређивачку политику приватних телевизија?**

Не постоји ниједан електронски медиј у Србији, осим пар телевизија, који није под њиховим утицајем, и где се не говори по њиховој замисли. Код нас је другачије. Ми пружамо прилику и њима да дођу и говоре. Неки од челника, пре свега Демократске странке, избегавају, јер мисле да ће нам долазком дати легитимитет за постојање. Код нас су гостовали од ултралевичара до партија центра и десне оријентације. Ми ћемо сваком ко је заинтересован и ко жели да дође пружити прилику да гостује на телевизији.

• **Очекујете ли нове сукобе са челницима градске власти у Крагујевцу?**

Очекујем да се на овоме неће завршити. Очекујем неке нове атакe који неће бити атак на антенски стуб. У наредних десетак до петнаест дана смислиће већ нешто ново. Данас сам добио пријаву од судије за прекршаје коју је поднела противпожарна полиција, иако смо све што је од нас тражено урадили у вези противпожарне заштите. Поставили смо противпожарне апарате и комплетну заштиту, али нисмо организовали неку обуку за двадесеторо људи код Добровољног ватрогасног друштва са којим смо иначе склопили уговор. И поред тога, они су послали пријаву судији за прекршаје. Нашли су неки други разлог како би нам загорчали живот и онемогућили рад.

• **Колико људи би остало без посла затварањем „Глобуса“?**

Седамдесет младих људи је ангажовано код нас на телевизији. То су све људи испод тридесет година живота.

Весна Марковић

Од самог оснивања крагујевачка телевизија „Глобус“ је од локалних власти, пре свега људи из Демократске странке, добила низ опомена да њена опрема зрачи, да угрожава здравље грађана у околним зградама и поред добијене сагласности преко 50 посто власника пословног простора у згради у којој је смештена.

ДОС-ОВ ЕКОНОМСКИ ПРОГРАМ САДРЖАН У ДВЕ РЕЧИ: ЧЕКАЊЕ ДОНАЦИЈА

У односу на период 1996–1998. године, забележена је стагнација производње од 20,2 одсто. Највећи пад су забележиле грађевинске фирме и индустријска производња, због смањеног извоза и повећаног увоза. Донације, тј. кредити још више би нас задужили и тај дуг би морали да враћамо са каматом

Јасно је да од најављених донација, односно кредита нема ништа. Проблем је у томе, јер се целокупан програм опозиције на власти заснива управо на бесконачном ишчекивању пара из иностранства. Програм поспешивања домаће производње не постоји. Често се чује од режимских лидера да би све било у реду да су стигле паре. У приче, шта би било кад би било више ни мала деца не верују, а о народу да и не говорим, јер драстичан пад куповне моћи говори сам за себе.

Пара нема, али има информација о свађама унутар ДОС-а. Више смо упућени у то шта ко о коме мисли, чак и приватно, него о економским приликама у земљи. Оне су остале у сенци препуцавања. Заборављен је основни задатак државе да кредитно подржи производне програме како би се обезбедиле сировине и енергенти неопходни за пословање. Влада чека да се појави неко са парама, да купи неку од фабрика, како би имали један проблем мање.

Најчешће понављане узречице репу-

Најчешће понављане узречице републичког премијера јесу: "Морате нешто и сами да урадите", као и "Влада ће помоћи привреди да помогне самој себи". Понаша се као да води предизборну кампању, обилазећи фабрике и предузећа, заваравajući раднике лажним обећањима о доласку страних инвеститора који само што нису стигли. Свима је више него јасно шта је неопходно за опоравак привреде, али његов задатак, као ни задатак надлежних министара, није подсећање, већ предузимање конкретних мера.

бличког премијера јесу: "Морате нешто и сами да урадите", као и „Влада ће помоћи привреди да помогне самој себи“. Понаша се као да води предизборну кампању, обилазећи фабрике и предузећа, заваравajući раднике лажним обећањима о доласку страних инвеститора који само што нису стигли. Свима је више него јасно шта је неопходно за опоравак привреде, али његов задатак, као ни задатак надлежних министара, није подсећање, већ предузимање конкретних мера.

Пад производње се наставља

Овогодишња производња је, по исраживањима Економског института, за

производа. За ulazak u MMF, najvažniji uslov je stabilan kurs nacionalne valute. Takav stav podržavaju i sve evropske finansijske institucije. Nove novčanice u većim apoenima se štampaju, a guverner NBЈ tvrdi da inflacije nema, iako je kupovna moћ stanovništva drastično opala, a cene svih proizvoda i usluga beleže veliki rast.

„Ohrabrujući” je početak kampanje „Početak za imatak”, kao i citiranje na skupu premijera Ђинђића, Margaret Tačer: „Volim privatnu svojину zato što postoji банкрот”. **Ohrabrujuће!**

Весна Марковић

20,2 одсто у минусу, ако се упореди са просечним нивоом у периоду 1996-1998. Забележена је стагнација производње у јулу и августу, а по свему судећи не постоје изгледи да ће доћи до било каквих помака боље до краја године.

Више од половине грађевинских фирми бележи смањење активности у односу на јули месец и то у жеку сезоне за грађевинске радове.

Дошло је до пада индустријске производње због смањене домаће и иностране потражње. Око половине индустрије није имало довољно порудбина. Додатни проблем је недостатак сировина и репродукционог материјала.

Забележен је повећан увоз који је премашио просек из периода 1996-1998. Често су увозни производи јефтинији од домаћих, а као последица увоза производа конкурентним домаћим, настаје пад домаће производње.

Наводни донатори стално постављају нове услове да би исплатили обећани износ, који би нас само увукао у још већу задуженост. Морало би да почне да се ради на оспособљавању наше привреде и то са конкретним планом за спровођење реформи у тој области. Неопходно је повећати конкурентност производа, што је основни предуслов за економичнији извоз.

Један од излаза јесте приватизација, али не на начин на који је предвиђена новим Законом, где купац диктира услове и где ће се распродати предузећа чији производи, уз мала улагања, могу да буду конкурентни иностраним.

Курс динара

По први пут се десило у нашој земљи да курс динара, као националне валуте, нема никаквог утицаја на цене домаћих

ТРАЖИ СЕ ЖИВ И СЛОБОДАН

Већ шест година, откако је Република Српска окупирана, бивши лидер прекодринских Срба успешно избегава све замке које му непријатељ поставља

Пре отприлике два месеца прочуло се да су припадници елитних британских специјалних јединица САС открили да се др Радован Караџић, бивши председник Републике Српске, налази у једној кући наомак Србиња и покушали да га ухапсе. Том приликом је, како се сазнало, погинуло десет британских војника, а два су била рањена.

Где се крије Радован Караџић? То је питање на које би СФОР волео да зна одговор, али и да га зна, питање је да ли би имао храбрости да га ухапси.

И живот за Радована

Говори се да човека, који је сигурно најтраженији на листи Хашког трибунала, тренутно чува око 100 добро обучених припадника специјалних снага Војске Републике Српске, који су му остали лојални и после рата. Други, опет, кажу да припадника Караџићевог обезбеђења има три пута мање, али да му више није ни потребно. Било како било, сигурно је да би, када би требало, Радована Караџића бранили сви национално

Говори се да човека, који је сигурно најтраженији на листи Хашког трибунала, тренутно чува око 100 добро обучених припадника специјалних снага Војске Републике Српске, који су му остали лојални и после рата. Други, опет, кажу да припадника Караџићевог обезбеђења има три пута мање, али да му више није ни потребно.

Где се крије Радован Караџић? То је питање на које би СФОР волео да зна одговор, али и да га зна, питање је да ли би имао храбрости да га ухапси.

свесни Срби, којих, и поред свих невоља, које су снашле српски народ, није мало.

Ако било ког Србина на тремеџи Србије, Црне Горе и Републике Српске питате где је Радован, добићете један те исти одговор: "Не знам". Чак и да су га видели никома не би рекли, а тако је ваљда и нормално. Ко зна ко се распитује. Ко зна ко би могао бити издајник, по-

готово са оваквом влашћу. "Поуздано знам да се Караџић добро осећа, и психички и физички, и да му је морал на завидном нивоу. Он се апсолутно никога не боји, зато што га чувају праве патриоте, који ће се до последњег борити да га одбране.

Западне силе се неће усудити да покрену своје специјалце, ако нису сто одсто сигурни да ће акцију извести без љу-

А данас би га испоручио Хагу

"Шаровићу, не дај Радована, ко што Ђинђић даде Слободана". Ове песме се чују на народним весељима, на свадбама, венчањима, испраћајима и тако даље.

дских губитака. Свесни су тога, али нису свесни онога што може да уследи после евентуалног хапшења", каже познати дански глумац, иначе пореклом из Колашина, Славко Лабовић. Господин Лабовић је у Копенхагену лични повереник Радована Караџића за Краљевину Данску.

Жив и слободан

Шест дугих година бивши лидер прекодринских Срба успешно се крије од окупаторских снага СФОР-а. Нагађа се да се налази негде између Руда, Вишеграда, Чајничка и Србиња, помиње се планина Бакич, СФОР претражује небо и земљу, али Радовану ни трага ни гласа. Говорило се да се крио у напуштеним брвнарама на планини Чагошта и у Црној Гори, али ко то зна?

Неки су тврдили да чак и није у Републици Српској, него у Србији, па чак и у Русији. Понекад се прочује да су га видели у неком селу, али нема потврде таквих информација. Зна се само да је жив. И слободан.

Национални мит

Мистерија, која обавија Радована Караџића, али и пркошење окупатору, створило је од њега мит, националног хероја свих Срба. Тако му је народ и песме певао, попут оне "Ко то, браћо, Романијом прође, је ли Лазар или Карађорђе, оно десет пунанијех љета брат Радован Романијом шета", или "Нека јекне гора Романија, па да српског помемемо лава, којега је овјенчала слава, па га крију зелене јелике од проклете земље Америке".

У скорије време, након што је ДОС, прекршивши Устав сопствене земље Слободана Милошевића испоручио Хашком трибуналу, настала је још једна песма, у којој се српски народ обраћа актуелном председнику Републике Српске, Мирку Шаровићу, плашећи се да ће изручити српског јунака окупатору, као што је то ДОС учинио са Милошевићем: "Шаровићу, не дај Радована, ко што Ђинђић даде Слободана". Ове песме се чују на народним весељима, на свадбама, венчањима, испраћајима и тако даље.

Отворени путеви

У Црној Гори недавно је организовано чак и неколико народних скупова подршке Радовану Караџићу. На првом од њих, у Караџићевом родном селу Петњици крај Шавника, Драгољуб Шћекић, директор издавачке куће "Ступови" је рекао: "До Радована данас нема пута, а од Радована и са Радованом сви су нам путеви отворени". Управо тим речима ову причу ћемо и завршити.

Вук Фатић

Влада Србије као "свеопшти власник" може да прода кога хоће, на било који начин, било који део предузећа или било које поједино средство предузећа

ЗАКОН О ПРИВАТИЗАЦИЈИ - ПО ЖЕЉИ КУПЦА

Нико из иностранства, и поред закона који су донети да би привукли инвеститоре, и да би купци могли да их тумаче по сопственој жељи, не жели да улаже у политички нестабилно подручје, где су присутна непрестана препуцавања унутар владајућег ДОС-а

Закон о приватизацији, усвојен у Народној скупштини Србије крајем јуна, на снагу је ступио 7. јула. Новина је продаја предузећа путем јавних тендера и аукција (за велика предузећа предвиђен је тендер односно међународни конкурс, а за мала и средња аукција), без обзира на то ко је иницијатор продаје поступак је исти. Продаја подразумева продају 70 одсто предузећа. Иницијативу за улазак у приватизацију и расписивање конкурса могу да покрену: предузеће, запослени у предузећу, али са истим правом и Агенција за приватизацију, Министарство за привреду и приватизацију, потенцијални купац.

Влада Србије као „свеопшти власник“ може да прода кога хоће, на било који начин, било који део предузећа или било које поједино средство предузећа. На продају је све: капитал и имовина 70 посто вредности. Купац може да купи и мање од 70 посто, јер му и 51 посто обезбеђује готово сва права. Закон је очигледно написан у складу са жељама и захтевима купца који може писмено да изрази заинтересованост за куповину предузећа (члан 18), али га то писмо не обавезује да учествује на јавном тендеру или аукцији.

Одређивање "распона вредности капитала и имовине"

Агенција, под надзором Министарства, одређује начин приватизације и све њене одлуке су обавезујуће за предузеће. Процентом се утврђује распон вредности капитала и имовине. Агенција контролише ту процену, и договара са купцем цену. По члану 41, уговор о продаји потписују купац, предузеће и агенција. За раније издата решења о процени вредности капитала (члан 75), не предвиђа се поновна

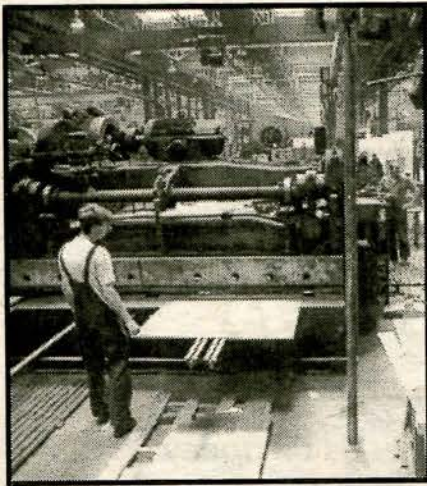
процена вредности капитала. У ставу 2 овог члана каже се да то важи и за достављене процене вредности капитала Дирекцији, до дана ступања на снагу овог закона, али за које Министарство утврди да су извршене у складу са старим Законом о својинској трансформацији. Да ли се у новом послу утврђује усклађеност процене са законом? У којој писаној форми се потврђује или оспорава „распон вредности капитала и имовине“?

У првој варијанти Нацрта закона била је предвиђена продаја дела имовине и имовине субјекта приватизације и то у поступку вансудског поравнања (члан 9. тог предлога), али се из одређених разлога прибегло новом термину „реструктурирања“, јер звучи модерније и подразумева статусне и орга-

низационе промене или поравнање из дужничко-поверилачког односа и друге промене које се односе на субјект приватизације које омогућавају продају његовог капитала или имовине. Ово реструктурирање је занимљиво јер: повериоци са већинским државним капиталом могу своја потраживања конвертовати у капитал тог субјекта, али остали, „другоразредни“ повериоци, могу у целини или делимично отписивати главницу дуга, камате и друга потраживања. У име чега би они то радили? Хоће ли их држава нечим на то присилити, сем што им овим предлогом забрањују принудну наплату својих доспелих потраживања. Једно је сигурно, забрана принудне наплате доспелих потраживања од повериоца субјектима који се реструктурирају су-

Зоран Ђинђић: "Влада ће помоћи привреди да помогне самој себи".

протна је Закону о облигационим односима и да ће благовремена информација о предузећима која ће ићи у реструктурирање „злата вредети“ и бити предмет уносне трговине.

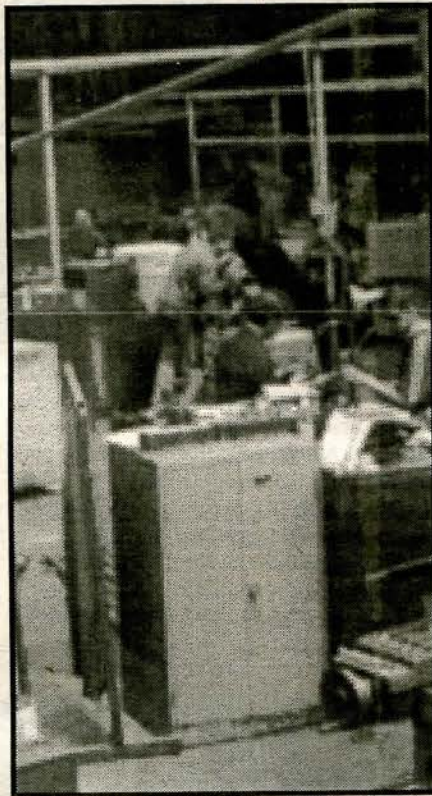
Познато је да ће највише посла бити за консултантске куће, стручне тимове и комисије и да ће трошкове њиховог рада признати у реалном износу, а све на трошак субјекта приватизације. Прави предлагачи су инострани купци спремни да финансирају рад агенције.

Субјекат приватизације не може одлучивати о коришћењу грађевинског земљишта које је у државној својини. Да ли субјекат приватизације одлучује о било чему, ако су за њега одлуке агенције обавезујуће, од цене која се „формира зависно од услова на тржишту“, па надаље.

Најављена распродаја 40 до 50 предузећа

Александар Влаховић, министар за приватизацију Владе Србије, најавио је да ће се прве аукције одржати крајем

године, а тендери у јануару идуће године. Сам процес приватизације почео је објављивањем тендера за финансијске саветнике у „Фајненшал Тајмсу“ за 16 предузећа. До следеће године биће познати нови власници „Зорка фарме“ у Шашцу, „Мериме“ и „Жупе“ у Крушевцу, „Невене“ и „Здравља“ у Лесковцу. Премијер Ђинђић је најавио да је у плану продаја 40 до 50 предузећа. По њиховим речима, страни инвеститори су највише заинтересовани за фармацевтску индустрију, цементаре, пиваре, енергетски сектор, хемијску и металску индустрију. Сва наведена предузећа и области привреде могу да функ-

ционишу ослањањем на сопствене снаге уз неопходну помоћ државе. Тешко да олакшицу представља увоз јефтенијих, а самим тим и конкурентнијих, производа из иностранства.

Нико из иностранства, и поред закона који су донети да би привукли инвеститоре, и да би купци могли да их тумаче по сопственој жељи, не жели да улаже у политички нестабилно подручје, где су присутна непрестана политичка препуцавања унутар владајућег ДОС-а. Владимир Филиповић, из агенције „Ернест и Јонг“, тврди да се „долазак инвеститора може очекивати када се југословенски прописи ускладе са европским и реше политички проблеми на југу Србије и Балкана, као и када Југославија регулише спољни дуг“. Пошто се министри и премијер у Републичкој влади понашају као да је све у реду, како ће решити проблеме ако се праве да их нема.

А Влаховић дели сликовнице по Србији

Ипак је министар Влаховић најавио почетак „образовне“ кампање која подразумева предавања у 50 градова Србије, штампање проспеката и сликовница за домаћинства, емисије на РТС-у. Око цифре се слаже са Ђинђићем који је најавио продају 40 до 50 предузећа. Ако је нови модел приватизације заиста тако идеалан како тврде, зашто морају да убеђују раднике широм Србије у то и зашто им не дозволе да временом сами осете, преко својих плата, шта је ту добро за њих. Стално се позивају на искуства и моделе приватизације у другим земљама. У којој се то земљи штампају сликовнице и држе „образовна“ предавања радницима, односно замазују очи празним причама?

Овим се потцењују наши природни ресурси, радна снага, величина тржишта. Мотив државе је да преко овог законског пројекта оствари разне друштвене функције под којима је прикривен лични, односно појединачни интерес.

Весна Марковић

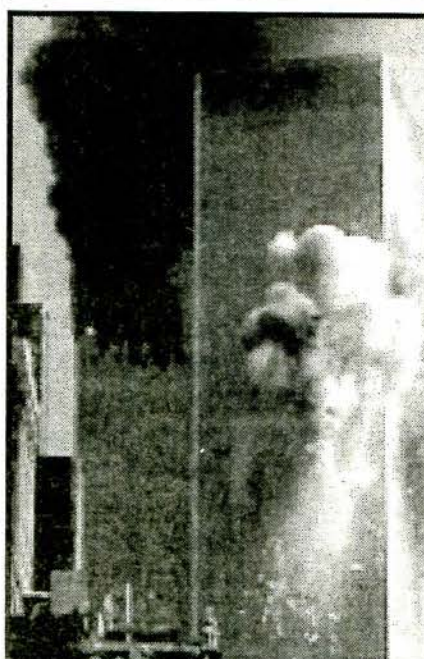
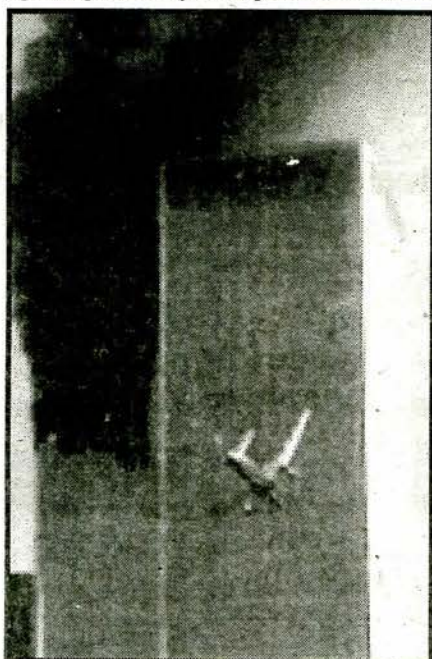
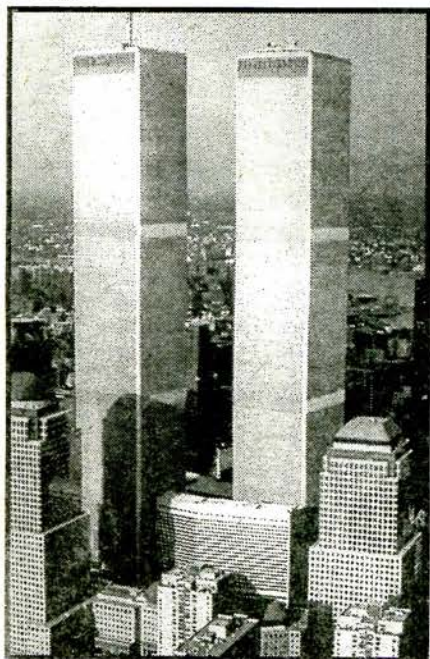
Агенција, под надзором Министарства, одређује начин приватизације и све њене одлуке су обавезујуће за предузеће. Процентом се утврђује распон вредности капитала и имовине. Агенција контролише те процене, и договара са купцем цену. По члану 41, уговор о продаји потписују купац, предузеће и агенција. За раније издата решења о процени вредности капитала (члан 75), не предвиђа се поновна процена вредности капитала. У ставу 2 овог члана каже се да то важи и за достављене процене вредности капитала Дирекцији, до дана ступања на снагу овог закона, али за које Министарство утврди да су извршене у складу са старим Законом о својинској трансформацији. Да ли се у новом послу утврђује усклађеност процене са законом? У којој писаној форми се потврђује или оспорава "распон вредности капитала и имовине"?

КАД ЗАИГРА МЕЧКА

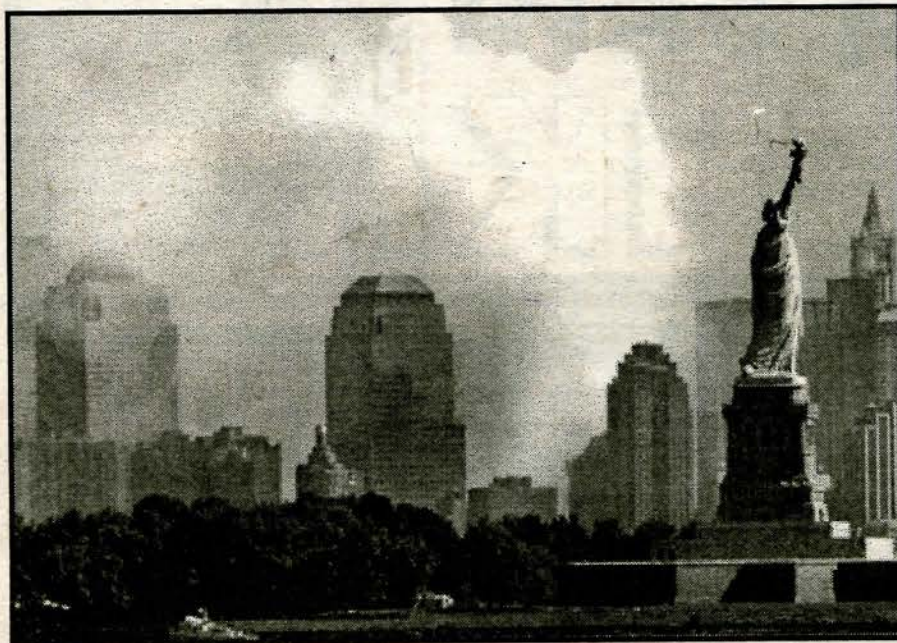
Једанаестог септембра ове године десило се нешто, што ће у потпуности изменити данашњи свет. Улога глобалног терористе, која је већ годинама заштитни знак Сједињених Америчких Држава, допринела је чињеници да је ова земља постала најомраженија држава на свету. Низ терористичких напада на Њујорк и Вашингтон показао је Американцима како изгледа када, што каже наш народ, "мечка заигра и на њиховом прагу"

Једанаестог септембра 2001. године десило се нешто, што нико није могао ни у лудилу да очекује. У фантастично испланираној и још боље изведеној акцији, киднаповани авион компаније "Америкен ерлајнс" ударио је, у 8:48 сати по америчком источном времену, у једну од две зграде Светског трговинског центра у Њујорку, а затим, 18 минута доцније, други авион, за који се претпоставља да је "боинг 737", ударио је у другу зграду.

Нешто касније, у 9:43, трећи авион се срушио на зграду америчког Министарства одбране, чувени Пентагон, који се налази на периферији Вашингтона. Том приликом у потпуности је уништено цело једно крило овог здања. И то није било све. Четврти киднаповани авион погодио је вашингтонски аеродром "Далас", док се пети авион, власништво компаније "Јунајтед ерлајнс", у 10:10 срушио у Пенсилванији. На крају, испред зграде Стејт департамента експло-

Још од завршетка Другог светског рата, Америка интензивно спроводи империјалистичку политику према остатку света.

дирао је аутомобил-бомба, али није било података о ефектима те експлозије.

Авио-компаније "Америкен ерлајнс" и "Јунајтид ерлајнс" пријавиле су да су им тог дана киднапована укупно четири авиона. Међутим, телевизија CNN је јавила да је 11. септембра у Сједињеним Америчким Државама отето укупно 11 авиона, од чега је осам пало на америчке градове или њихову околину, а да је судбина преостала три непозната.

Ископавање лешева из рушевина две куле Светског трговинског центра трајало је данима, а многе зграде у околини две погођене куле такође су претрпеле велику штету.

После свега, амерички председник Џорџ Буш Јуниор, када га је прошао страх и када је напoкон одлучио да приземљи свој председнички авион, чувени "Ер форс 1", упутио је празну претњу непознатим починиоцима овог напада, у стилу "тешко вама када вас нађемо". Без икаквих конкретних доказа, америчка администрација је моментално за организатора ове акције прогласила светског супертерористу, саудијског милионера Осаму Бин Ладена и његову групу "Ал Каида".

Шта их је то снашло?

Амерички народ, ако се тако може назвати, данима је био у неверици шта их је то снашло. Није ни чудо, када се зна да је у старту било јасно да се размере ове трагедије мере хиљадама мртвих и рањених, а да је цела Америка данима била паралисана и у тоталном хаосу. Заиста, одакле толика мржња према Сје-

дињеним Америчким Државама и Американцима?

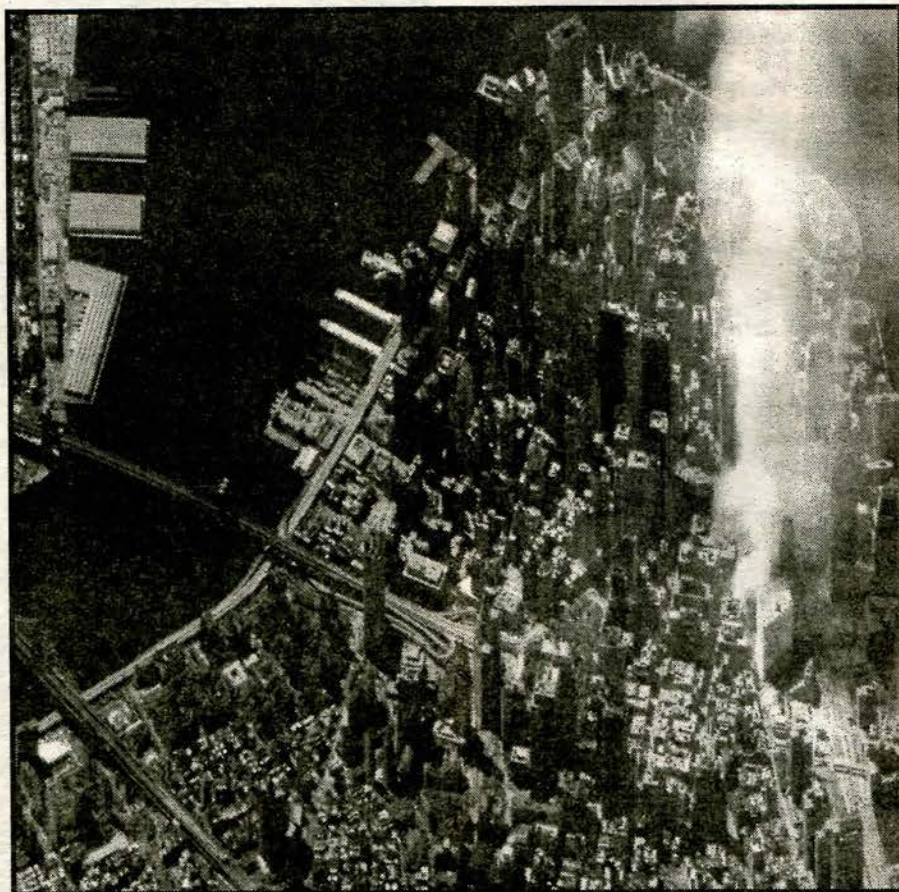
Још од завршетка Другог светског рата, Америка интензивно спроводи империјалистичку политику према остатку света, маскирајући све своје агресивне

намере заштитом од комунистичке експанзије и Варшавског блока. Међутим, након пада "гвоздене завесе" Американцима је нестало савршено оправдање за њихове поступке. Тада је требало наћи нови разлог за ангажовање америчких трупа, па је у ту сврху послужила бледа тирада о заштити људских права и демократије широм света, коју су медији, под директном или индиректном контролом Америке, представили као светски приоритет над приоритетима.

Тако, када год би Америка оценила да нека земља не игра по такту музике из Вашингтона, моментално би је прогласили за недемократску, а многобројне невладине, хуманитарне и ко зна какве све организације, медији и "групе за подршку" оркестрирано би почели да "изражавају забринутост" за стање људских права у тој земљи. Епилог би се знао још на почетку, или бесомучно бомбардовање, или државни удар, или инвазија, а понекад и све одједном, па још и штогод приде.

Тероризам као бумеранг

Сједињене Америчке Државе су употребу терористичких организација у циљу остварења сопствених интереса довеле до савршенства. Не сме се заборавити да је чак и Осам Бин Ладен, кога оптужују за последње нападе на Њујорк и Вашингтон, у почетку био човек ЦИА. Заврбовала га је Америка, наору-

жавала и обучавала Америка и нахушкала да се бори против трупа Совјетског Савеза у Авганистану. То, што се он касније отргао америчкој контроли и постао њен највећи непријатељ, не може поништити чињеницу да га је управо Америка створила.

Попут Бин Ладена, Америка је створила и терористичке групе "Контраша" у Никарагви, чеченске терористе, терористе Радничке партије Курдистана у Ираку, швајцарске терористичке организације у Србији, Македонији, па чак и у Грчкој и ко зна шта још све. У суштини, може се рећи да се међународни тероризам попут бумеранга враћа управо ономе, ко га је и створио. Ту цену је Америка морала да плати 11. септембра ове године. И платила ју је, крваво.

Реч-две о Бин Ладену

Што се тиче америчког архинепријатеља, Осаме Бин Ладена, ред је да се и о њему каже покоја реч. У потерници америчког Федералног истражног бироа (ФБИ), која је још одавно расписана на пет милиона долара за Бин Ладену главу, пише да је он висок око 1,94 метра, да има приближно 44 године и да живи са три жене и неколико деце у Афганистану.

Због сопствене безбедности често мења локације боравка, а у сваком тренутку га обезбеђује стотинак до зуба наоружаних фанатичних следбеника. Лична имовина Осаме Бин Ладена се процењује на 200 милиона долара, али га материјална богатства не интересују.

Осама Бин Ладен је вођа и инспиратор организације "Ал Каида", терористичке групе одговорне за смрт 271 човека. Први терористички напад за који се зна да га је починила "Ал Каида" догодио се 26. фебруара 1993, када је у гаражи (бившег) Светског трговинског центра у Њујорку експлодирала бомба, ус-

мртивши шест људи и ранивши више од хиљаду. Након овог напада полиција је ухапсила шесторицу наводних екстремиста, на челу са слепим шеиком Омар Абдел Рахманом. "Ал Каида" је, 13. новембра 1995. године, подметнула бомбу у америчку војну команду у Ријаду (Саудијска Арабија), која је убила пет америчких војника. Око годину дана касније, 25. јуна 1996, камион пун експлозива разнео је америчку војну базу у Дахрану (Саудијска Арабија) и том приликом је погинуло 19 америчких војника, а рањено на стотине.

У експлозијама аутомобила-бомби у комплексима америчких амбасада у Најробију (Кенија) и Дар ес Саламу (Танзанија), 7. августа 1998. године, 224 особе су погинуле, док је више хиљада рањено. На крају, 12. октобра 2000. године, група "Ал Каида" бомбардовала је америчку крстарицу "Коул", укотвљену у луци Аден (Јемен) и притом убила 17 америчких морнара.

Иначе, Осама Бин Ладен је припадник исламске секте вахабита, и то је оно што га највише разликује од његових јатака талибана. Вахабити су секта, која је настала у Саудијској Арабији и која је нешто између екстремног фундаментализма и традиционалних теолога. Бин Ладен је одрастао у богатој породици, тако да га материјална богатства остављају потпуно равнодушним. Међутим, његов приватни рат против Америке не значи да је он "на правој страни". Забележено је да су припадници "Ал Каида" активно учествовали у борбама против јединица Војске Републике Српске на страни босанских муслимана, као и да су били у редовима терористичке "Ushtria Smlitare e Kosoves" од 1998. године, док је Осама Бин Ладен и једнима и другима непрестано слао обилату финансијску помоћ.

Америка теже капира

На крају, једино је постало јасно да се Америка из ове трагедије ничему није научила. Међутим и ту постоје изузеци. Како каже чувени амерички мислилац Ноам Чомски, "овај терористички напад је велики злочин. На скали злочина, ипак, он не може превазићи многе друге, на пример Клинтонено бомбардовање Судана без веродостојног изговора, где је уништено пола залиха лекова и убијено ко зна колико људи.

Да не говорим о много горим случајевима... Да је ово одвратан злочин нема сумње. Примарне жртве, као и увек, су цивили: вратари, секретарице, ватрогасци. Овај догађај, међутим, поклон је за окореле шовинисте у Америци, оне који се уздају само у силу... То све сада чак ставља на страну и шта ће Сједињене Америчке Државе учинити. Вероватно још напада, можда истих као овај, можда чак и горих".

Вук Фатић

Сједињене Америчке Државе су употребу терористичких организација у циљу остварења сопствених интереса довеле до савршенства. Не сме се заборавити да је чак и Осама Бин Ладен, кога оптужују за последње нападе на Њујорк и Вашингтон, у почетку био човек ЦИА. Заврбовала га је Америка, наоружавала и обучавала Америка и нахушкали да се бори против трупа Совјетског Савеза у Авганистану.

**Ђинђић: Кад бих баш све рекао не бих успео у политици,
јер то зна да кошта**

ПОШТЕНО, ПА КОГА ЗЕЗНЕ!!!

Не баш тако далеке 1996. године, садашњи премијер Владе Србије, изјавио је да доживљава себе као "природног вођу и усрећитеља других". Јасно је кога предводи, али нејасно је кога је усрећио (можда оне који су га финансирали да би постепено уништавао овај народ). Упркос свему, он задржава задовољан осмех, чак и када пружа руку највећим српским непријатељима. На штрајкове и незадовољства радника се не обазире, а и зашто би, па он је сада на пијадесталу што обичан народ не разуме. Позове се он покоји пут на њега, али само да би нашао оправдање за море изречених двосмислених глупости. Двосмисленост му је опроштена, на крају он је филозоф, па на такав начин доказује своју стручност

Садашњи премијер Ђинђић, некада је говорио овако:

"Где год видим гужву ја се прикључим, због чега моја супруга шизни, ал'

шта да радим кад волим да учествујем... Све што је било роварење по тадашњој Југославији ја сам учествовао у томе и онда сам мислио шта сад на крају, треба да дође то славље и победа, што да не будем тамо".

У листу "Промене", 30. 9. 1999. године, објављено је "Упутство за рушење диктатуре":

Ако је диктатура нова, потребно је време да се ухода и учврсти.

Пошто у диктатури премали број људи доноси превелик број одлука, могуће су грешке у процени, политици и раду.

Аутор овог текста је сигурно био и визионар, што постаје очигледно сагледавањем садашње власти, односно диктатуре.

"Ја немам неку личну карту која би ме дефинисала толико да би неко моје будуће понашање тачно одредила, него допуштам да ме догађаји воде и покушавам да у њима пронађем неко своје место".

"Политика је као дрога. После одређене дозе више немате границу, држи вас стално под тензијом".

"Кад бих баш све рекао не бих успео у политици, јер то зна да кошта".

"Мало сам лобирао, мало на превању, мало овако, мало онако и на крају превагнуло је на ту страну".

"Могу да будем део нечијег успеха. Неуспех ме ужасно замара, и зато морам, с времена на време, да доживим успех. Пробам ово, пробам оно... и тако док не успем - то је једини исправан политички приступ. Кога успут користим, то није важно".

"Ко је за морал нек иде у цркву".

Драгољуб Мићуновић: "Једном је анархиста, онда националиста, па демократа. Ђинђић нема принципе, јер сваког месеца има друге визије. Ђинђић је 70-тих био миљеник марксистичких професора и присталица леве идеологије".

Шта сад ради, ово или оно, кога користи и у каквој гужви сада учествује?

Весна Марковић

Мало ко данас у Србији зна да је скоро све америчке војне базе на Балкану, које су "изникле" у протеклих десет година, изградила иста фирма - Brown & Root Division off "Hallburton". Можда то и не би било необично, да у питању није највећа компанија за пружање нафтних "услуга" на свету

СВЕ ЗБОГ НАФТЕ?

Нафтна индустрија тренутно у свету зарађује две милијарде долара сваког дана. Захваљујући новом нафтоводу, којим би нафта трабало да се из басена Каспијског мора транспортује све до централне Европе, планира се зарада од додатних 600 милиона долара месечно. Да ли је то сума, која може да утиче на судбину балканских народа?

Није више никаква тајна да нафтни стручњаци процењују како ће већ у наредних педесетак година резерве нафте на Блиском истоку бити испрпљене. Многе државе и мултинационалне нафтне компаније, које су своје интересе везале баш за тај регион, почеле су још почетком деведесетих година прошлог века да траже алтернативу.

У трци за "црним златом" најдаље су отишле Сједињене Америчке Државе, које су још у доба председника Џимија Картера налазишта нафте на арабијском полуострву ставиле под своју контролу. Схватајући да арабијска нафта неће бити још дугог века, Американци су пажњу посветили басену Каспијског мора, чије се залихе нафте процењују на шест милијарди тона, што је, по некима, још богатије налазиште од арапског.

Уносан бизнис

Свакога дана нафтна индустрија у свету заради две милијарде америчких долара, тако да је сасвим јасно да је у питању велики бизнис. У суштини, скоро целокупна привреда Сједињених Америчких Држава заснована је на нафтној и индустрији оружја. Краци каспијског

нафтовода, који би из Азербејџана преко Јерменије, Бугарске, Македоније, Србије и Албаније наставили са рачвањем даље ка Италији, Мађарској и Дунавом ка Немачкој, месечно би доносили нафтним компанијама приход од барем 600 милиона америчких долара, ако не и више.

Да ли је случајност што се осмишљавање нове америчке стратегије према региону Каспијског басена некако временски погодило баш са почетком распада Социјалистичке Федеративне Републике Југославије? И да ли је случајност то, што је све америчке војне базе на територији бивше Југославије пројек-

товала и изградила иста фирма - Brown & Root Division off "Hallburton"? Иначе, та фирма је највећа светска компанија за пружање нафтних услуга.

Да ли је случајност што су на највећем удару америчке политике управо државе из састава бивше Југославије, преко којих би каспијски нафтовод требало да пролази, Србија и Македонија? Да ли случајно такозвана "међународна заједница", односно Сједињене Америчке Државе са својим сателитима настоје да стационарају своје војне јединице баш у зонама, у којима је предвиђена изградња нафтовода?

Крвава рачуница

Рачуница је јасна: уколико Америка изазивањем инцидената успе да издејствује стварање, како они кажу, "међународних протектората", који су, у ствари, под њиховом контролом, оствариће се, за почетак, огромне уштеде. Транспорт нафте, по важећим тржишним ценама, данас кошта од 0,80 до 1,20 америчких долара по тони на сваких 100 километара.

Из тога произилази да дневно на сваких 100 километара фирма Brown & Root Division off "Hallburton" оствари уштеду између 81.000 и 121.500 долара. Што каже наш народ, мало ли је? Ако се из тог угла ствар посматра, америчка подршка шиптарским терористима у Србији, Македонији, па и Грчкој има сасвим добро финансијско оправдање.

Учешће "МПРИ"

Да би остварили своје интересе (читај: помогли шиптарским терористима), амерички "нафташи" су ангажовали вој-

У трци за "црним златом" најдаље су отишле Сједињене Америчке Државе, које су још у доба председника Џимија Картера налазишта нафте на арабијском полуострву ставиле под своју контролу. Схватајући да арабијска нафта неће бити још дугог века, Американци су пажњу посветили басену Каспијског мора, чије се залихе нафте процењују на шест милијарди тона, што је, по некима, још богатије налазиште од арапског.

Краци каспијског нафтовода, који би из Азербeјџана преко Јерменије, Бугарске, Македоније, Србије и Албаније наставили са рачвањем даље ка Италији, Мађарској и Дунавом ка Немачкој, месечно би доносили нафтним компанијама приход од барем 600 милиона америчких долара, ако не и више.

ноконсултантску фирму "МПРИ". Иста фирма слала је своје стручњаке да помогну 1995. године усташким јединицама приликом операција "Бљесак" и "Олуја", а посредовале су и у контактима хрватског руководства са америчком администрацијом. На интернет сајту ове фирме (www.mpri.com) може се прочитати: "Ми (МПРИ) служимо интересима америчке владе или страних влада и приватних фирми са највишим стандардима који одговарају цени".

Током борби у Липковском крају (у близини Куманова) између снага безбедности Македоније и терориста такозване "Ослободилачке националне армије", непосредно пре пораза терористи су успели да се домогну Арачинова и америчког војног кампа "Ејбл центри", одакле их је, заједно са 17 инструктора из МПРИ, евакуисао амерички падобрански батаљон "3-502". Тиме постаје више него јасно да америчка влада брине о интересима МПРИ и њихових клијената.

Тихи рат

Да би осигурали свој примат над каспијским нафтоводом, Американци на све начине покушавају да из игре избаце свог највећег конкурента - Русију. Тихи рат између Русије и Америке око контроле над налазиштима нафте у Каспијском басену, као и око контроле над нафтоводом, траје већ читаву деценију. Више није тајна да су оружани сукоби у Чеченији, Осетији, Нагорно-Карабаху и Дагестану у ствари дириговани са Запада.

Русија је уложила велика средства да би изградила прву етапу нафтовода ка

Европи, што је као резултат имало завршетак градње 285 километара дугог крака од Бургаса у Бугарској до Александрополиса у Грчкој. Русија је такође понудила и предлог решења продужетка нафтовода ка Дуресу у Албанији и даље ка Средоземљу, који би ишао преко Македоније. Изградња нафтовода по руском предлогу коштала би око 1,1 милијарду америчких долара и заобишла би Босфор.

У сврху изградње нафтовода Руси су са Грчком и Бугарском потписали уговор о сарадњи. Американци су схватили да је руски пројекат наставка нафтовода најисплативији и зато навелико заузимају позиције. Ако успеју да овладају Македонијом као што су већ овладели Косовом и Метохијом и Албанијом, а Бугарска им због својих настојања да уђе у НАТО неће причињавати проблем, Американци ће се моћи похвалити контролом над добрим делом трасе, којом нафтовод треба да иде.

Међутим, трн у оку су им руске јединице у саставу КФОР-а, које су још 11. јуна 1999. године муњевитом акцијом заузеле аеродром Слатина крај Приштине, који је најсавременија војна инстала-

ција у јужној српској покрајини и тиме онемогућиле америчке трупе да ту направе своју војну базу. Однекуд је "процурела" информација да Русија намерава да Американцима додатно "искомпликује живот" тако што ће поред Призрена изградити још једну базу, која би ометала америчке активности у "Сектору исток", а уједно и обезбеђивала руске интересе око изградње нафтовода кроз Македонију ка Албанији.

Русија узвраћа ударац

О "нафтном рату" између Русије и Америке званично не говори ниједна страна, што је сасвим разумљиво. Али, ако се пажљиво ослушне, на сваком кораку се могу запазити трагови тог "рата". На тендеру, расписаном ради вађења потонуле руске подморнице "Курск" које стартује за пар месеци, победила је баш фирма Brown & Root Division off "Hallburton".

Међутим, руски председник Владимир Путин је, како пише руска штампа, једним телефонским позивом раскинуо уговор са том фирмом. У почетку помало затечени америчком безобзирношћу, Руси су се ипак прибрали и почели да враћају ударац. Наравно, на страни Американаца је стратешка предност што немају ни части, ни морала, ни образа, али сигурно је да се Руси неће предати без борбе.

Док се нафтовод не изгради много ће се ствари још променити. У целој тој јурњави за "црним златом" можемо се само надати да нећемо ми бити ти, који ће на крају платити рачуне.

Вук Фатић

Да ли је случајност што се осмишљавање нове америчке стратегије према региону Каспијског басена некако временски погодило баш са почетком распада Социјалистичке Федеративне Републике Југославије? И да ли је случајност то, што је све америчке војне базе на територији бивше Југославије пројектовала и изградила иста фирма - Brown & Root Division off "Hallburton"?

АМЕРИЧКА "ОЛУЈА"

Иако је амерички амбасадор у Загребу, Лоренс Росин, изјавио да његова земља није помагала Хрвате током злочиначке операције "Олуја", сведоци и са српске и са хрватске, али и са америчке стране, тврде другачије

Приликом офанзиве хрватских јединица 1995. године против Републике Српске Крајине, назване "Олуја", усташке "бојовнике" је потпомогао, логистички и војно, НАТО. Директна последица "Олује" је та, да је скоро целокупно српско становништво Републике Српске Крајине избегло или у Републику Српску, или у Савезну Републику Југославију, а да је најзападнија српска држава и дан-данас окупирана. У Крајини је тада остало само неколико стотина старих и изнемоглих, који више нису имали снаге за бекство од усташке каме.

Избеглице, које су тада напустиле своја огњишта, донеле су и трагична сведочанства о усташким злочинима, о томе, како је усташка авијација бомбардовала избегличке колоне, како су дрогирани припадници "хрватских војних постројби" упадали у српске куће, пљачкали и убијали. Нема сумње да су Сједињене Америчке Државе у потпуности стале иза Хрвата и њихових "дела" током те крваве операције. Доказ за то био је и поступак тадашњег америчког амбасадора, Питера Галбрајта, који се на усташком тенку довезао у тек окупирани Книн, демонстрирајући подршку Америке хрватској акцији.

Нису знали

Данас, међутим, када је истина о усташким злочинима над српским народом током "Олује" ипак успела да продре у свет, Американци покушавају да се ослободе свог дела одговорности. Тако је недавно актуелни амерички амбасадор у Загребу, Лоренс Росин, изјавио да Америка није имала никакве везе са "Олујом".

"Недуго пре операције Олуја сазнали смо да ће она бити спроведена, али свакако нисмо знали да ће се догодити ратни злочини за време те операције и после ње", изјавио је амбасадор Росин. Он је, такође, одлучно одбацио и оптужбе да је постојала активна сарадња између хрватске и америчке обавештај-

Приликом офанзиве хрватских јединица 1995. године против Републике Српске Крајине, назване "Олуја", усташке "бојовнике" је потпомогао, логистички и војно, НАТО. Доказ за то био је и поступак тадашњег америчког амбасадора, Питера Галбрајта, који се на усташком тенку довезао у тек окупирани Книн, демонстрирајући подршку Америке хрватској акцији.

не службе. Међутим, Мате Гранић, тадашњи шеф хрватске дипломатије, потврдио је да је ЦИА пре, за време и након "Олује" снабдевала Хрвате обавештајним подацима, који су јој помогли у спровођењу те операције.

Маркица Ребић, последњи саветник за националну безбедност бившег хрватског поглавника Фране Туђмана, који је за време "Олује" контролисао рад хрватских обавештајних служби, такође тврди да су амерички обавештајци имали потпуну контролу над том акци-

јом, почетком августа 1995. године.

"Ми на Олују гледамо као на нашу победу, али акција никад не би била изведена без међународне заједнице, Сједињених Америчких Држава и Била Клинтона", каже Ребић.

Нису Хрвати једини који не крију значајно учешће Сједињених Америчких Држава у "Олуји". Ричард Холбрук, који је годинама персонификовао политику Америке на простору бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, у књизи коју је обја-

вио, а која говори управо о његовом учешћу у стварању новије балканске историје, недвосмислено потврђује да су Американци од почетка све знали. По њему, америчка администрација је са целом операцијом била упозната дуго пре него што је она уопште и изведена.

На све начине

У Сједињеним Америчким Државама Хрвати су ангаžовали фирму МПРИ, која им је помагала на више "поља". Прво, МПРИ располаже одређеним бројем бивших официра америчке војске, који су били упућени у Загреб, са циљем да као војни инструктори што боље обуче хрватске војнике пред наступајуће борбе. Друго, у Америци су заступали хрватске интересе на све начине, а шта то значи можемо само да претпоставимо. Американци су унапред све знали и о борбеној спремности хрватских трупа, и о плановима Врховног стожера, и о операцији "Бљесак", и о операцији "Олуја", и о злочинима усташких јединица у обе операције, и о последицама обе операције.

Американци су Хрватима доставили информације о распореду и јачини снага Српске војске Крајине и организовали снабдевање хрватских јединица најмодернијим наоружањем. Иако је званично на снази била забрана Уједињених нација да се то чини. Американци су сваког трена надгледали ток операције, тако да нема никакве сумње да су били упознати са злочинима, које је извршила усташка кољачка армада, али, наравно, покушали су да их прикрију.

Главни злочинци

Не могу се Сједињене Америчке Државе извући од одговорности за злочине њихове усташке војске током акције "Олуја". Не могу се Американци извући ни од одговорности за разбијање бивше Југославије и за многобројне злочине, које су директно извршили, или су подстрекивали неког да их изврши.

Вук Фатић

Мате Гранић, тадашњи шеф хрватске дипломатије, потврдио је да је ЦИА пре, за време и након "Олује" снабдевала Хрвате обавештајним подацима, који су јој помогли у спровођењу те операције.

НА ЛИСТИ ЗА НАГ

ANTE GOTOVINA
general HV

Учесник војних акција „Олуја“ и „Масеница“

MLADEN MARKAČ
policijski general

Учествовао у „Медачком дзепу“, „Бљеску“ и „Олуји“

IVAN ČERMAK
general HV

Заповедник Зборног места Knin након „Олује“

MIRKO NORAC
general HV

Учесник „Олује“, „Бљеска“ и „Медачког дзепа“

TOMISLAV MERCEP
MUP-Hrvatske

Vođa spec. jedinica u Gospiću i Pakračkoj Poljani

TINOMIR DREŠKOVIĆ
general HV

Jedan od čelnika u Gospiću 1991. godine

ДОБИЈА ЛИ СРБИЈА И УСТАВ ПО ДОС-У?

Под маском нужности промена "тоталитарног" Устава Србије из 1990. године, владајућа коалиција покушава да, попут кукавичјег јајета, Србима подметне легално разбијање сопствене државе путем федерализације наше Републике

Централни комитет владајуће коалиције, познат још и као Председништво ДОС-а, донео је, 21. августа ове године, у Новом Саду одлуку да се "одмах започне са припремом новог републичког Устава, на принципима децентрализације и регионализације", у оквиру кога ће, како они кажу, "трајно и квалитетно бити дефинисан положај Аутономне Покрајине Војводине у Србији".

Сем тога, Председништво ДОС-а је, по свом старом комунистичком обичају, Влади Србије дало "домаћи задатак" да у року од две недеље припреми конкретне предлоге за преношење одређених надлежности са централне власти на Скупштину Војводине и њено Извршно веће, после чега ће се поново састати Председништво ДОС-а и донети одлуку о усвајању и спровође-

њу Владиних предлога. Тиме је актуелна власт свима дала до знања да јој није битна ни Народна скупштина, нити позитивни Устав Србије, јер све одлуке у овој земљи, наравно, доноси Председништво ДОС-а.

На тој седници је, иначе, промовисан и предлог, који су припремиле Демок-

ратска странка Србије и Грађански савез Србије, у коме се предлаже "да се образују такве територијалне јединице са широким самоуправом, али једнаком за целу Србију и са веома великим степеном децентрализације власти и аутономним надлежностима, које се утврђују Уставом, укључујући и право на

Централни комитет владајуће коалиције, познат још и као Председништво ДОС-а, донео је, 21. августа ове године, у Новом Саду одлуку да се "одмах започне са припремом новог републичког Устава, на принципима децентрализације и регионализације", у оквиру кога ће, како они кажу, "трајно и квалитетно бити дефинисан положај Аутономне Покрајине Војводине у Србији".

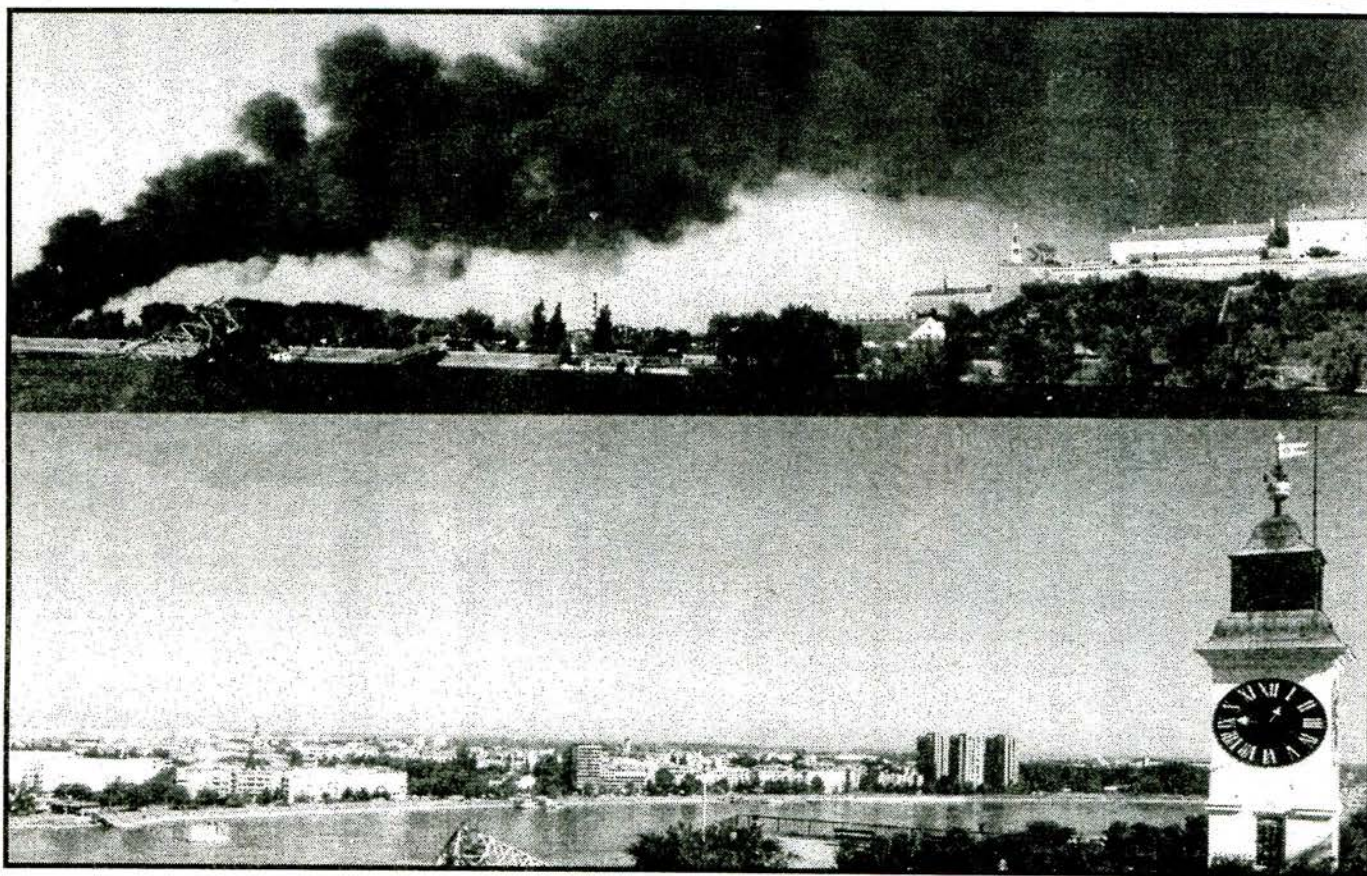
доношење конститутивног акта". За-
нимљивости ради, ваља напоменути да
је цитирани предлог изнео Драган Мар-
шићанин, потпредседник Демократ-
ске странке Србије и председник На-
родне скупштине Републике Србије.
Он је тада, такође, саопштио и да нови
републички Устав може бити донет већ
почетком наредне године.

Са друге стране, председник Владе
Србије је, по свом добро знаном обича-
ју, заступао став да би до краја 2001. го-
дине, без обзира да ли ће нови Устав
бити спреман или не, требало припреми-
ти "пакет надлежности", које ће се "вра-
тити" Војводини. "Чињеница да је и тај
закључак једногласно изгласан сведочи
о спремности у ДОС-у да се приступи
решавању овог питања", рекао је тада
Бинђић.

Ненад Чанак (Лига социјалдемокра-
та Војводине), Јожеф Каса (Савез вој-
вођанских Мађара) и Миодраг Исаков
(Реформско-демократска странка Војво-
дине), који су били сазивачи овог ску-
па, саопштили су да су задовољни резул-
татима "новосадског самита" ДОС-а.
"Морали смо да видимо како да кренемо
напред и испунимо предизборно обе-
ћање да се врати аутономија Војводи-
ни. Значи, усаглашавање ставова је би-
ло највећи проблем и оно што смо по-
стигли заиста је овог тренутка оптимум,
који никога не чини посебно срећним,
али нас зато све чини задовољним, јер
смо ипак успели да се договоримо о не-
ким конкретним помацима на зацрта-

**Када би се Србија једном поделила на феде-
ралне јединице, оне би у свако доба имале пра-
во да се отцепе, позивајући се на искуство нека-
дашње Социјалистичке Федеративне Републике
Југославије. Велике су шансе да би на тај начин
само у првом таласу Србија остала без Рашке
области, Косова и Метохије, а вероватно и Војво-
дине. Шта би даље било, може само да се нагађа.**

ном реформском курсу", рекао је Ненад Чанак том приликом.

Значи, основни циљ новог Устава, који ДОС спрема Србији, јесте што већа поделеност, или како они кажу "децентрализација" наше земље.

Народно право

У важећем Уставу Републике Србије, процедуру доношења новог Устава Србије предвиђају чланови 132, 133 и 134. У њима се каже: "Предлог за промену Устава може поднети најмање 100.000 бирача, најмање 50 народних посланика, председник Републике и Влада. О предлогу за промену Устава одлучује Народна скупштина двотрећинском већином од укупног броја народних посланика (члан 132). Народна скупштина усваја акт о промени Устава двотрећинском већином од укупног броја народних посланика и ставља га на републички референдум, ради потврђивања.

Акт о промени Устава сматра се коначно усвојеним ако се за њега на републичком референдуму изјасни више од половине укупног броја бирача. Акт о промени Устава проглашава Народна скупштина (члан 133). За спровођење промене Устава доноси се уставни закон.

Уставни закон доноси Народна скупштина двотрећинском већином од укупног броја народних посланика. Уставни закон за спровођење промене Устава проглашава Народна скупштина. Уставни закон ступа на снагу истовремено с променом Устава (члан 134)."

Наш Устав, како се види, спада у категорију такозваних "тврдох устава", то јест оних, за чије је мењање предвиђена изузетно компликована процедура.

Из изјава челника ДОС-а може се закључити да они промену највишег правног акта Србије траже искључиво да би себи створили правни основ приликом настојања да расцепкају Србију.

Из тога произлази да се ДОС-ова шема мењања Устава, по систему одлука Председништва ДОС-а о промени Устава - предлог Владе Србије - гласање Председништва ДОС-а о предлогу Владе Србије, може подвести под "како мали Перица замишља мењање Устава".

"Експерти" као владари из сенке

Међутим, очигледно је да актуелна власт не жели да промени Устав Србије како би ојачала државу, или унапредила грађанска права и слободе у нашој земљи. Из изјава челника ДОС-а може се закључити да они промену највишег правног акта Србије траже искључи-

во да би себи створили правни основ приликом настојања да расцепкају Србију. Председник Владе, Ђинђић, иде чак и корак даље, па најављује да му не треба нови Устав, да би његова Влада одређене надлежности Републике пренела (противзаконито) на Аутономну Покрајину Војводину.

ДОС је својевремено оформио експертску групу (једну од многих), коју предводи извесна Лидија Баства, а која има задатак да осмисли план "децентрализације" Србије. Према замисли те експертске групе, Србија би требало да буде подељена, ни мање ни више него на шест покрајина. Те покрајине ће на себе преузети добар део надлежности централне власти, па чак, нагађа се, и унутрашње послове. Трошкови функционисања тако уређене државе биће, наравно, много већи, јер ће Србија уместо две аутономне покрајине имати шест, а то значи четири нове администрације, четири нове скупштине, четири но-

ва извршна већа и тако даље. То, додуше, није у складу са изјавама, које су челници ДОС-а давали пред прошлогодишње изборе, о томе како је државна администрација сувише гломазна и да би је требало смањити ради уштеде, али ко је још видео да су ДОС-овци доследни?

Амерички план

Поврх свега, оно што додатно забрињава је раније поменути предлог Демократске странке Србије и Грађанског савеза Србије, којим ће, како се истиче, територијалне јединице, на које ће Србија бити подељена, имати право и "на доношење конститутивног акта". Уз преузимање додатних надлежности од стране територијалних јединица, то ће допринети чињеници да ће се Србија, у ствари, претворити у неку врсту федерације неколико (шест?) мањих држава, што је само увод у неку будућу сецесију. Замислите сцену: држава Санџак, у оквиру федеративне Србије! Или, држава Косово, мање-више у оквиру федеративне Србије? Питање је дана када би се једна таква, до бесмисла издељена Србија распала.

Инсистирајући 1991. године на "невредивости" унутрашњих, административних граница Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, Запад, предвођен Сједињеним Америчким Државама и Немачком, начинио је правни преседан, до тада незабележен у историји: административне границе федералних јединица признате су као државне. Ако се зна да је у Америци на снази такозвани "англосаксонски правни систем", чија је једна од основних одлика да, лаички говорено, оно што се једном пресуди може да служи као извор права (то јест као пример за пресуђивање у свим следећим сличним случајевима), онда постаје јасније због чега ДОС-ови амерички налогодавци толико инсистирају на федерализацији наше земље.

Када би се Србија једном поделила на федералне јединице, оне би у свако доба имале право да се отцепе, позивајући се на искуство некадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије. Велике су шансе да би на тај начин само у првом таласу Србија остала без Рашке области, Косова и Метохије, а вероватно и Војводине. Шта би даље било, може само да се нагађа.

Почетак краја

Уколико заиста дође до промене Устава Србије, али онако како је ДОС предвидео, биће то само почетак краја. Краја једне државе, чији се народ зове Срби.

Вук Фатић

УСТАШЕ У СЛУЖБИ ВАТИКАНА

Име усташа било је дато свима који су се заклели да ће уништити све што је српско и православно

Цео свет је био сведок геноцида спроведеног над српским народом који још увек траје. Медијском пропагандом покушавају да избришу било какву одговорност Хрвата и наравно Ватикана. Српски народ је био осуђен на истребљење и страдања, само зато што не припада католичком хришћанству. Овај век су обележила многобројна хуманитарна друштва, чији је основни циљ борба за демократију и људска права. Постало нам је јасно да су та друштва само форма, без икаквог значаја.

„Демократска“ Европа, као и остали део света (са тек понеким изузетком), остајали су неми пред страдањима српског народа. Зар их није страх од Бога и зар их савест нимало не мучи што нису ни прстом мрднули пред судбином деце страдале у најтежим мукама.

Убиства под благословом католичке цркве

Средњем веку је додат епитет „мрачни“, иако је у то време новоформирана српска држава доживела највећи културни процват. Мрачан је био само због инквизиције коју је спроводила католичка црква. Спаљивани су живи људи на ломачи, јер су се наводно бавили вештичарењем, што није у складу са црквеним уверењима. Свирепа убиства су била део њиховог црквеног уверења. Који то Бог одобрава и опрашта убиства, насиље и мржњу?

Шпанска инквизиција је позната по својим неделима. Главни инквизитор је био папа. За време његове осамнаестогодишње владавине 10.220 људи је спаљено на ломачи, док је 114.401 особа усмрћено глађу и мучењем у затворима, што је укупно 125.000 људи. За шест година у Белгији је убијено 18.000 протестаната. Инквизитор је био Дука од Албе, кога је именовао шпански краљ. У Француској је, за време Вартоломејске ноћи, убијено 100.000 људи. За само четири године, 1941-1945, усташе су убиле 750.000 Срба.

Обелодањен усташки план почетком Другог светског рата

Усташки план, који је обелоданио, почетком Другог светског рата, усташки поглавник Анте Павелић је: „Трећина Срба мора постати католичка, трећина мора да умре, трећина мора да напусти земљу“.

Католичко свештенство у Хрватској, Херцеговини и Далмацији, водило је интензивну кампању у корист усташке владе. Организовали су религиозне манифестације, које су коришћене у екстремне политичке сврхе. Многе хрватске омладинске организације, које су учествовале у убијању Срба, предводило је католичко свештенство. На њихову иницијативу скоро све српске цркве у Хрватској биле су оскрнављене, опљачкане и порушене. Не зна се тачан број католичких свештеника који су учествовали или подржавали оваква зверства, али се зна да је

тај број велики. Убијено је 135 православних свештеника. Загребачки надбискуп Степинац и остали бискупи у Хрватској дали су свој пристанак овом нехришћанском деловању.

Католички свештеници су са знањем Ватикана, покатоличавали Србе, али су учествовали и у најсвирипјим злочинима у историји човечанства: разорено је 299 православних цркви, 240.000 православних Срба насилно је преведено у католичанство, а око 750.000 Срба је, после свирепих мучења, убијено (само у току 1941. убијено је 180.000 Срба). Коначни циљ данашње политике хрватске државе је уништење српског народа.

Неки од многобројних примера злодела католичких свештеника

Др Срећко Перић, фратар из Ливна, проповедао је да сви Срби треба да буду поклани, као и да убиство није

Фрањевац Влахо Маргетић присилно покрштава Србе у Миклеушу 21. XII 1942.

Хрватско Подунавље

(Имена и надимци 1.068 лица осумњаних за ратне злочине)

74. БОГДАНОВИЋ, ЗОРАН, поручник тзв. ЈНА, осумњачен да је починио ратне злочине над хрватским цивилима у Вуковару, крајем 1991.

75. БОГУНОВИЋ, МИЛАН, (Бранко), рођен 19. 5. 1949. год. Србин, осумњачен да је као припадник полиције тзв. САО Крајине починио ратне злочине над цивилима у Белом Манастиру, колосеза-руна 1991.

76. БОГУНОВИЋ, БОРО, Србин, осумњачен да је починио ратне злочине над заробљеним вуковарским бранитељима у селу Негославцима, студенца 1991.

77. БОЈАНИЋ, МИЛАН, осумњачен да је починио ратне злочине над хрватским цивилима у селу Миклушевицима, јесени 1991.

78. БОЈКОВИЋ, СЛАВКО, водник тзв. ЈНА, осумњачен да је починио ратне злочине над хрватским цивилима у Вуковару, јесени 1991.

79. БОЈКОВИЋ, САША, капетан тзв. ЈНА, осумњачен да је починио ратне злочине над хрватским цивилима у Вуковару, јесени 1991.

80. БОЈЉЕВИЋ, ДУШАН, Подгорина, осумњачен да је као припадник српских паравојних построја починио злочине у Белом Манастиру, колосеза 1991.

81. БОНДУЛИЋ, ДРАГАН, капетан тзв. ЈНА, осумњачен да је починио ратне злочине над хрватским цивилима у Вуковару, крајем 1991.

82. БОРИЋ, НАКЕВО, потпоручник тзв. ЈНА, осумњачен да је починио ратне злочине над хрватским цивилима у Вуковару, крајем 1991.

83. БОРИЋ, НИКОЛА, капетан тзв. ЈНА, осумњачен да је починио ратне злочине над хрватским цивилима у Вуковару, крајем 1991.

84. БОРЈАНИЋ, СТЕВО, (Хрваслав), рођен 10. 10. 1954. год. Србин, осумњачен да је као припадник полиције тзв. САО Крајине починио ратне злочине над цивилима у Белом Манастиру, колосеза-руна 1991.

85. БОРКОВИЋ, ВИДОЈЕ, Србин, осумњачен да је као припадник тзв. ТО Београда починио ратне злочине у селима Бранињу, Дарди и Биљу, колосеза-руна 1991.

86. БОРОДСКИ, НЕБОЈША, осумњачен да је као припадник српских паравојних построја починио ратне злочине над цивилима у Вуковару, јесени 1991.

не, са олгара самостанске цркве у Горици, позвао је Хрвате католике да започну покољ Срба, речима: „Браћо Хрвати, идите и кољите све Србе, најпре закољите моју сестру, која је удата за Србина, а онда све Србе одреда. Кад овај посао завршите, дођите мени у цркву, где ћу вас исповедити, па ће вам онда сви греси бити опроштени”.

Миле Дакић је описао хапшење, клање и спаљивање Срба из Коларића, Војнића, Леденика, Кушленског и других кордунашких села и пописао имена свих 99 жртава. Усташки натпоручник обратио се српском народу скупљеном у цркви у Војнићу, на следећи начин: „Ми смо држава и нама се полажу рачуни! Уместо да молител за милост, ви се буните? А морали бисте знати свој положај и што значи изрека нашег поглавника: да Србе у Хрватској треба свести на ништа. На ништа! А људи су ништа под земљом. Ми то више и не тајимо. То је политика ове државе...”. Севнуше ножеви! Црква је

натпоручник сусреће пса. Мама га и даје крух. Из поповог стана износи мантију и набија псу око врата, па из свег гласа: „Хајде псино! Обиђи села православна! Понеси водиче! Посвети некрсте и антихристе!”... Пиштољ се огласио пет пута, пас се стровалио у грабу, испод живице, трзајући ногама, замотан у светачку мантију попа Душана Малобабића”...

Срби су убијани за олтарима, спаљивани у црквама, а пре тога су мучени на најсвирепије могуће начине (одсецани су им делови тела, вађене очи, стављани су на ватру, ексери су им закуцавани у главу, бебе су убијане наочиглед мајки). Хватали су их као дивље животиње свуда: по кућама, улицама, пољима, њивама. После ових мучења, смрт су чекали са олакшањем.

По улицама хрватских градова нуђене су на продају сакупљене, ископане очи Срба – по 30–40 очију одједном.

У свим кафанама, радњама, аутобусима, стајао је натпис: „Улаз забрањен Србима, Јеврејима, скитницама и псима”.

грех, ако је извршено у интересу католичке цркве.

Иван Микан, свештеник и почасни каноник Огулина, спроводио је терор, тако што је свакодневно посеђивао тамошњи затвор и тукао Србе бичем, градећи усташе што су у обављању своје дужности остали лењи.

Фра Анте, свештеник Трамошњице, организовао је усташке банде у свом селу и марширао са њима кроз српска села, хватајући Србе, где год би могао. Одвео би их у своје село, затварао у стовариште и тако их држао данима без хране и воде, зверски их мучећи уз помоћ усташа.

Вјекослав Шимић, фратар католичког манастира, лично је поклао многобројне Србе.

Саџоније Шолц, фратар манастира Нашице, био је ангажован за терор принудног преобраћања православних Срба у католике. Читава српска села била су депортована по његовој наредби, само зато што нису хтели да промене своју веру.

Кастимир Герман, опат манастира Гунтић, руководио је масовним убиствима Срба у том граду. Срби су клани у православној цркви у Глини.

Фра Срећко Перић, фрањевац франчевачког самостана код Ливна, чија је сестра удата за Србина, јуна 1941. годи-

за трен ока била у крви. Плећати Милић Вучетић скаче на Пипана, али га остали усмртише. Метех, голгота. Вапај деце за родитељима, за браћом и сестрама. Јауци и запомагање... А они, туђи, никад виђени, само су клали и опет клали. Крв и хроптање, тек понека разговетна реч: Мама!... Затим пожар... На цести, недалеко од црквеног зграишта,

Уз отворену подршку Немачке, Аустрије, Мађарске, под благословом католичког Ватикана, усташе су наставиле са давно започетим геноцидом над српским народом. Поново су на сцени шаовнице, справе за мучење, хиљаде људских лешева.

Па зар после свега овога можемо да верујемо онима који воде хрватски народ, можемо ли да будемо наивни као и кроз све време нашег заједничког живота?

Римокатоличка црква се никада, ниједним актом није оградилa од учешћа у покатоличавању Срба. Сви злочини над српским становништвом нису још увек описани. Мислили су да ће све сакрити лажном пропагандом, што им неће мо дозволити у име свих српских мученика.

“Код нас се нису палиле цркве и нису убијали верници за време службе Божије, код нас нису клали становнике читавих села на ноћ као што се стока коље, нису убијали очеве породица на прагу домова, наочиглед жене и деце и нису закопавани живи људи”. (Растислав В. Петровић)

И под овом хрватском влашћу, наставља се хајка на Србе

Хрватски Сабор је донео такозвани Закон о опросту, односно амнестију за све Србе који су се војно ангажовали, а који нису починили ратне злочине. Да би неко био амнестиран његово име треба да се нађе на списку који формирају судови.

Спискови са именима оптужених Срба чувани су у тајности, закључани у Туђмановој фиоци. На тајном списку се налазе имена више од две и по хиљаде Срба. Хрватска власт напомиње да се критеријуми по којима се Срби оптужују за ратне злочине разликују од међународно признатих. Потернице које је расписала садашња хрватска власт се налазе код Интерпола, који је од хрватских судова добио налоге за хапшење.

Срби се хапсе, а пресуде се доносе без доказа и сведока. Своде се на монтиране процесе и оптужнице. Срби из Хрватске, који живе у Србији, не усуђују се да се врате на своја огњишта, јер је можда баш њихово име на тајној оптужници.

Уколико СР Југославија потпише Конвенцију Савета Европе о екстрадицији, мораће да се изруче Срби избегли из Хрватске, односно сви чија се имена налазе на оптужницама.

Ко суди Србима које је оптужила Хрватска

Заседање генералне скупштине Интерпола биће одржано од 24. до 29. септембра у Будимпешти. На дневном реду биће пријем СР Југославије у ту међународну организацију. На том скупу учествоваће делегација југословенског Министарства унутрашњих посло-

“Ово је сведочанство о мучењима и убиствима која је у Европи спроводила војска католичких извршилаца, познатих као усташе, предвођена фратрима и свештеницима, у чему су учествовале чак и опатице. Жртве су патиле и умирале за слободу и слободу савести. Најмање што можемо је да никада не заборавимо да се то није догодило у мраку средњег века него у наше “просвећено” доба. (Салваторе Лои)

ва, коју ће предводити министар Зоран Живковић, каже се у саопштењу Савезног секретаријата за информисање.

Наша земља ће бити у обавези да ха-

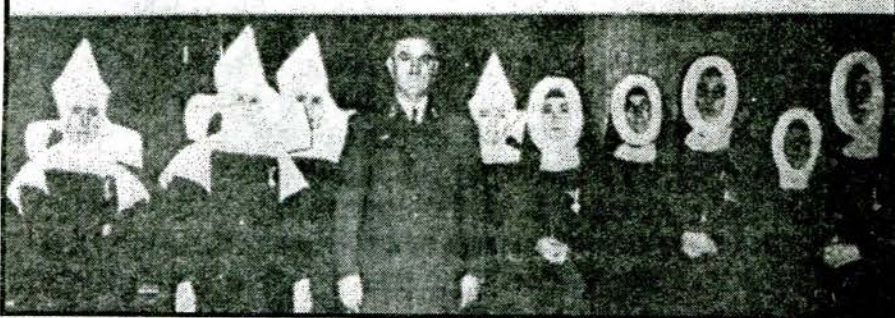
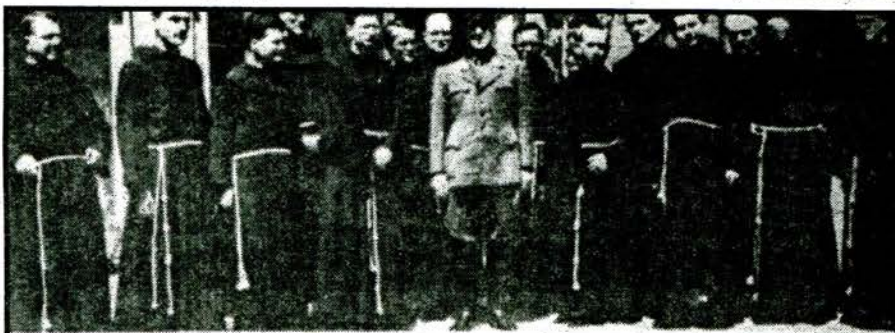
пси све оне који се налазе на потерницама интерпола.

По нашем закону, нашим држављанима који су починили кривично дело у иностранству биће суђено у земљи, јер не могу бити изручени судовима других земаља.

Да ли ћемо у нашој земљи судити Србима које је Хрватска оптужила за ратне злочине, а чија се имена са налозима за хапшење, предатим од стране хрватских судова, налазе код Интерпола.

Зоран Живковић: „Поновним чланством у Интерполу око статуса оптужених за ратне злочине у нашој земљи неће бити никаквих промена. Наша обавеза сарадње са Хашким трибуналом проистиче из повеље УН и одредаба Дејтонског споразума. Трибуналу у Хагу значи није потребан Интерпол да би од неке земље тражио изручење особе која је оптужена за ратне злочине“. То је једино објашњење које је дао савезни министар унутрашњих послова, везано за ратне злочине. Иначе, највећи део излагања је посветио украденим аутомобилима.

Весна Марковић

Радна верзија закона о јавном информисању садржи низ недоречених одредби, које свако може да тумачи по својој жељи

ПРИВАТНИ ЖИВОТ НА УДАРУ НОВОГ ЗАКОНА О ЈАВНОМ ИНФОРМИСАЊУ

За решавање било каквих недоумица побринуће се суд, а предвиђене су и новчане казне и то због интереса јавности. Ко је надлежан да процени шта је у интересу јавности и да одговори на ово питање?

Радна верзија закона о јавном информисању садржи 162 члана. У већини одредби помиње се суд као место где ће се водити и решавати спорови. Наводе се и износи казни, рокови тужби, као и многи други детаљи из правосудне праксе.

Мр Дејан Миленковић, сарадник југословенског комитета правника за људска права и члан радне групе која је сачинила радну верзију Закона, покушава, у листу „Политика“, да разјасни недоумице везане за неке чланове овог Закона. Објашњава да функције главног и одговорног уредника не могу обављати различита лица, јер главни уредник мора бити одговоран за информације које пласира гласило. У члану 54. записано је да „новинар није дужан да државним органима открије извор информације, осим ако нема другог начина да се заштити живот лица, спречи извршење кривичног дела за које следи казна од најмање пет година“.

Миленковић то оправдава постојањем ограничења у заштити информација у другим земљама, нпр. у Немачкој, Шведској. Ко је надлежан да процени да ли извор информације треба да се открије и ко ће доказати да ће нечији живот тиме бити заштићен, али и ко ће дати гаранцију новинарима да неће бити изложени политичким притисцима државних органа? Ко је надлежан да уопште одговори на овакво питање? У члану 55. стоји да „новинар није одговоран ако у свом раду прибави информацију која представља државну, војну, службену или пословну тајну, ако претежан интерес јавности зна – оправдава њено прибављање, односно објављивање“. Миленковић објашњава да је „у овом случају веома тешко одредити арбитра, јер је у крајњој линији тај арбитар – суд“.

Једна од одредби гласи: „Није допуштено објављивати информације из приватног живота, без пристанка лица чијег се приватног живота информација тиче, ако се при објављивању може закључити и које је то лице“. Наведене су ситуације у којима је дозвољено објављивање ових информација, али само ако је то од интереса за јавност или ако је лице својим понашањем дало повода за објављивање информација.

Сноси ли неко одговорност за објављене лажи

У јавном животу, на телевизијама и у новинама, све је препуно претњи, уцена, оптужби. Медији су преузели улоге полицајца, истражитеља и судије. Износе се у јавност односно продају информације које поседује Служба државне безбедности. Више него очигледно је да се овом одредбом штите само медији и новинари који бескрупулозно, без моралне одговорности, пласирају неистине, вођени логиком да много пута изговорена лаж постаје истина. Објављују непроверене информације, без докуманата, сведока како би тиме уништили политичког противника свог фаворита. При том не бирају средства, не питајући се какве то последице може да има за некога ко је јавна личност.

Медији су преузели улогу полицајца, истражитеља и судије. Препуни су претњи, уцена, оптужби. Некоме очигледно одговара новонастали медијски хаос, јер пружа могућности за пласирање информација које нису поткрепљене доказима. Циљ је обмана целокупне јавности, коју спроводе ДОС-ови кадрови по налогу својих претпостављених. Законом је предвиђена новчана казна, али да ли новац може да буде адекватна замена за психичко малтретирање и угрожавање приватног живота?

Медији су преузели улогу полицајца, истражитеља и судије. Препуни су претњи, уцена, оптужби. Некоме очигледно одговара новонастали медијски хаос, јер пружа могућности за пласирање информација које нису поткрепљене доказима. Циљ је обмана целокупне јавности, коју спроводе ДОС-ови кадрови по налогу својих претпостављених. Законом је предвиђена новчана казна, али да ли новац може да буде адекватна замена за психичко малтретирање и угрожавање приватног живота?

Постоје ситуације у којима је дозвољено објављивање информација из приватног живота, али само ако је то од интереса за јавност или ако је лице својим понашањем дало повода за објављивање информација.

Не мислим само на политичаре, већ на све оне којима тиме могу да униште породицу или посао. После објављивања, чак и ако добију новчану одштету (која се не може ни проценити с обзиром на последице), ко ће бити морално одговоран за психичко малтретирање? Шта треба да уради јавно „лице“, да не да повода медијима да износе неистине и лажи из његовог приватног живота? Из садашњих дешавања закључујемо да је довољно да буде на власти. Вероватно је од великог значаја за јавност измишљање, рецимо, нечије љубавнице или криминалних афера.

Очигледно је и то да неке одговара новонастали медијски хаос, јер пружа могућности за пласирање разноразних неистина. Циљ је обмана целокупне јавности. Најбољи пример је непрестано убеђивање нашег народа, (без аргумената) да је једини кривац за све злочине који су се десили на овим просторима. Целокупну медијску пажњу закупају лидери ДОС-а, непрестано понављајући да су они боље решење од Слободана Милошевића. Вероватно је и замена Милошевићевих кадрова у медијима ДОС-овим боље решење. Слика је иста, само су се актери променили.

Глас јавности, 5. септембра, објављује да је коначна верзија Закона о јавном информисању предата Републичкој влади и да би требало да уђе у скупштинску процедуру, како би што пре ступио на снагу. Закон је проистекао из две верзије, једне из Београдског центра за људска права, а друге из Медија центра и НУ-НС-а. Председник радне групе која је израдила текст овог Закона је Раде Вељановски, директор Радио Београда.

Реаговања:

Слободан Орлић, савезни секретар за информисање: „Информисање би могло да се регулише кривичним и уставним законима. То је била и моја идеја, али у овом времену транзиције мора да постоји, као нека законска регулатива. Не мислим да у будућности треба да остане закон о јавном информисању који би био рестриктиван у смислу да је законска регулатива, већ то касније треба

да регулишу други закони”.

Александар Тијанић: „Потребан је у следеће четири године. Медији ће се у међувремену инструментализовати у борби против политичких средстава. Потребан је чврст правни оквир који не значи ништа ако власт не увиђа корист од медија који би били професионални, одговорни, али слободни”.

Зоран Ђинђић: „Таквог министарства или секретаријата нема нигде у свету, па га ни ми нећемо уводити. Надлежност у том случају има Министарство правде”.

Према исраживањима „Стратеџик маркетинг” у три августовске недеље, телевизијске станице су највише времена утрошиле на праћење активности Републичке владе, 11 сати. У информативним програмима телевизије републички премијер Зоран Ђинђић заступљен је са 5 сати, ДОС исто око 5 сати, ДСС са 4,12 сати, Војислав Кошћуница са 3,5 сати. Примећује се стављање медија на страну ДСС-а или ДС-а.

Весна Марковић

Александар Вучић, генерални секретар Српске радикалне странке, на конференцији за штампу, одржаној 20. септембра

ДОС НАСТАВЉА КОМУНИСТИЧКУ ТРАДИЦИЈУ УНИШТАВАЊА СРБИЈЕ

О односима Србије и Црне Горе

Букановић тврди пазар, он тражи што је могуће више и у стању у овом тренутку да чак и понижава федералну државу, у стању је да се игра на рачун целокупног српског народа, али ја мислим да је та његова игра погрешна. Не мислим, а и не интересује ме долазак или недолазак код Коштунице на разговор, ја мислим да ће имати велики проблем у Црној Гори са грађанима Црне Горе, који су већински опредељени за заједничку државу.

То је његов највећи проблем, и он то такође зна. И много му је лакше да води игру против некога у Београду, зато што тиме ствара неког виртуелног противника и показује црногорској јавности како би можда требало, ето, да буде на његовој страни, јер он шгити њихов интерес од некога ко га тобож угрожава и тиме покушава себи да обезбеди што је могуће бољу позицију.

Букановић је већ у овој платформи Савезне владе, ако сте је пажљиво прочитали, добио више од онога што је он тражио својим планом 1999. године. Да ли се сећате? Много више добија Платформом коју му нуди Коштуница од онога што је он тражио, а што смо сви осудили и оценили као сепаратистичке тенденције. И сада добија много више. И онда ће још рећи, када буду постизали компромис, па ево није потпуно независна држава али ће имати потпуни суверенитет и готово потпуну самосталност на својој територији и убеђен сам да у том правцу иде америчка иницијатива и да они то желе.

О регистрацији, изборима на Косову и плану Небојше Човића

А што се тиче плана, морам да приметим да не знам ко је одобрио одлазак господину Човићу у зграду Уједињених нација, у Савет безбедности Уједињених нација, да ли је то урадила Савезна скупштина, Републичка скупштина. То је, додуше, питање легалитета, њима до легалитета није ни стало, нити то икога од медијских посланика у Србији занима. Легалитет им је,

што би рекли, задња рупа на свирали, некад је некима била девета, па постала прва, али ово заиста јесте.

Поставља се друго питање. Какав је то план и програм, у чему се састоји тај план и програм, ко га је видео, ко га је одобрио? Нама је као нешто учињено, па нам је обећано, а где је то обећано, да ли постоји неки акт о томе? Ко је то изговорио? Да ли постоји резолуција, декларација, закључак, било који општи акт, Савета безбедности или неког другог органа? Не мора да буде Уједињених нација, нека буде и неке ниже организације. Не постоји, већ је циљ Србима замазати очи како би се припремао терен да се они натерају, полако али сигурно, да изађу на изборе. Е то је циљ, а Српска радикална странка је против тог изласка на изборе, јер ћемо ми тада дати оно што се зове легитимитет шиптарској власти на Косову и Метохији. То је оно што неки не желе да разумеју, неки не желе да схвате, али шта ћете, није први пут.

Срамота је ово што раде са овом регистрацијом. Велика срамота.

Зато што лажу народ да је у питању ствар о томе

да ће неком одузимати имовину ако се

не региструје и тако даље. Мора

неко да ми објасни како је то могуће.

Како је могуће ако је неко уписао у земљишне

књиге плац, кућу, све, како да му неко одузме ако

се он не региструје? Чиста лаж,

то је регистрација људи за изборе,

то је једини и основни циљ.

Нажалост, они у свему томе злоупотребљавају

цркву у политичке сврхе и многе друге државне

и недржавне институције, што је много горе од државних инсти-

туција.

То је једини и основни циљ.

Нажалост, они у свему томе злоупотребљавају цркву у политичке сврхе и многе друге државне и недржавне институције, што је много горе од државних инсти-

туција, али то нам показује њихове јасне и очигледне намере. Али, људи ће то схватити тек када се деси.

О новом Уставу

Са друге стране, у политичкој сфери имате чињеницу да поједине странке владајуће коалиције желе да наметну поделу Србије на шест покрајина, и то сте видели у овом новом Предлогу уставног решења, а у изради тог устав-

ног решења учествовала је и жена Војислава Коштунице, Зорица Радовић заједно са Лидијом Бастелфајер, Слободаном Самарџићем и још многим. Они желе да Србију поделе на шест покрајина, да је понизе на такав начин да Американци кажу: „Некада смо вам делили Социјалистичку Федеративну Републику Југославију на шест република, а сад ћемо вам малу Србију, без Републике Српске и Републике Српске

Крајине, поделити на још шест покрајина”.

То је, дакле, њихов циљ и њихова намера и то је оно што српски народ и све политичке странке морају да спрече и против чега морају да се боре. То је нешто што би требало да представља коначни ударац у растакању Републике Србије.

Весна Марковић

Председништво ДОС-а је као председништво ЦК, толико је значајно, прва ударна вест свуда, а ви, народни новинари, чекајте ако треба и до четири ујутро да чујете шта је геније до генија одлучио и шта је решио како ће у Србији да буде у предстојећем периоду, а, у ствари, ништа ново нема. Ако неко из опозиције каже нешто другачије, одговара му се ви сте били против петог октобра. Па шта ако смо били против петог октобра? Што неко већ једном не узме пушке не побије нас и не реши све проблеме? Ако имају ту врсту проблема, ако хоће да сви буду истомишљеници, ако хоће да сви буду за њих, то је немогуће.

Има нас много који то не желимо. Ако им је то толики проблем, не морају свако вече да се муче да одговарају, да воде хајку, да организују преко свих телевизија, преко свих радио-станица, преко свих новина и тако даље. Слободно у једном дану пострелјајте све и решили сте проблем. Уопште се нећемо одупирати. Слободно ћемо се пријавити, само нека то изведу, и то би им, чини ми се, било најбоље решење.

Савезна влада, пред децембарске изборе, прописала је уредбу о заштитној цени сунцокрета од 15,75 динара по килограму, коју не признаје Републичка влада

ЗЕМЉОРАДНИЦИ ТРАЖЕ СМЕНУ ВЕСЕЛИНОВА И МИЛОСАВЉЕВИЋА

Ратари одлучили да наставе протест док се не испуне њихови захтеви. Републички министри пољопривреде и трговине предлажу им да свој гнев усмере на Савезну владу која тврди да Републичка влада треба да поштује њихове одлуке. Спор између две владе пољопривреднике не занима, већ траже да се испоштују прописане заштитне цене

Пољопривреда заузима кључно место у друштвеном производу наше земље. Близу 50 процената друштвеног производа заснива се на производњи у аграру заједно са сточарством и износи близу 150 милијарди динара. Године 1965. сунцокретом је било засејано 130.000 хектара, а 1993. године 212.000 хектара. Сада је сунцокретом засејано 160.000 хектара, јер без сталних улагања не може се обезбедити стално привређивање.

Незадовољни откупном ценом сунцокрета, војвођански земљорадници су блокирали путеве према Београду, Суботици, Зрењанину, Сомбору, Вршцу као и неке граничне прелазе. По њиховим речима, Републичка влада није одржала обећање дато пред децембарске изборе о заштитној откупној цени сунцокрета од 15,75 динара по килограму.

Сада је јасно да је ДОС на тај начин желео да прикупи што више поена код

пољопривредника. Републички министар за пољопривреду Веселинов пребацује лопту Савезној влади, а Саша Витошевић, савезни министар пољопривреде, на Републичку владу. Док се не утврди ко је надлежан за доношење одлуке око цене сунцокрета, путеви ће остати блокирани, као и уљаре „Дијамант” у Зрењанину и „Сунце” у Сомбору, које су оптужене од пољопривредника да су добиле од Републичке владе монополски положај. Протесту су се придружиле и војвођанске задруге.

Захтеви представника пољопривредника упућени Републичкој влади

На седници Управног одбора Задружног савеза Војводине, затражено је од Републичке владе да обезбеди услове за примену утврђених заштитних цена сунцокрета, као и да ослободи јестиво уље плаћања пореза на промет. Републичка влада би до краја месеца требало да обавести земљораднике да ли уопште намерава да утврђује „посебне облике цена”. Председник ЗСВ, Ђорђе Бугарин, сматра да пољопривредници заслужују да им се отворено изнесу услови под којим ће заснивати производњу. Уколико остану без одговора или неиспуњавања обећаног, ЗСВ ће инсистирати да се задругама омогући слободан извоз пољопривредних производа. „Да ли Влада Србије признаје Савезну владу? Ако је не признаје, требало је да нам каже

пре сјетве”, нагласио је Бугарин, а затим додао: „Као да ми не знамо да финансирање активности Савезне владе зависи од Републичке. Нама републички министар прети да ће пустити увоз сунцокрета, а како ће то да уради ако то није у његовој, већ у надлежности Савезне владе”.

У име Организационог одбора Независног синдиката, Јовица Радић је тражио да се преиспита начин приватизације уљара у Војводини и да се омогући да у њој учествују пољопривредници. Он је нагласио да је тумачење министара, по коме заштитна цена коју је донела Савезна влада не треба да се поштује, не-

“Нама републички министар прети да ће пустити већи увоз сунцокрета, а како ће то да уради, ако то није у његовој надлежности, већ у надлежности Савезне владе?”, Ђорђе Бугарин, председник ИО Задружног савеза Војводине.

одговорно и неприципијелно. Упозорио је да су ратари овог пута одлучни да истрају у протесту, док се не прихвате њихови захтеви. Своје захтеве су проширили и на оставку министра за пољопривреду Драгана Веселинова и министра за трговину и туризам Слободана Милосављевића.

Пребацивање одговорности са Републичке на Савезну владу

Слободан Милосављевић, републички министар трговине, апеловао је на пољопривреднике да своје незадовољство усмере на оне који су одговорни за овакву ситуацију, а то су Савезна влада и Савезно министарство пољопривреде. Он је истакао: "Сматрамо да је цена од 12 динара за килограм економски исплативија и рационалнија за произвођаче, пошто је и род сунцокрета 10 одсто виши ове године, разлога за незадовољство не би требало да буде. Ту цену би могли да поднесу и потрошачи, јер би у том случају јестиво уље коштало 65 динара.

Са откупном ценом од 15,75 динара, коју је пре неколико месеци понудило Савезно министарство за пољопривреду, цена јестивог уља била би 90-95 динара". Додао је да Републичка влада неће укидати порез на промет уља, али неће ни спречавати увоз уља ако произвођачи имају бољу понуду у иностранству.

Драган Веселинов, републички министар пољопривреде, такође оптужује Савезну владу, проглашавајући је јединим кривцем за пометњу око заштитних це-

"Да ли Влада Србије признаје Савезну владу? Ако је не признаје требало је да нам каже пре сетве", Ђорђе Бугарин.

на неких пољопривредних производа. Републичка влада ће морати да преузме иницијативу прописивања заштитних цена пољопривредних производа, што ће се догодити Владиним прописивањем заштитне цене за пшеницу, додао је.

Поводом подршке коју је протесту земљорадника пружио секретар за пољопривреду при Извршном већу Војводине, Игор Курјачки, Веселинов је рекао да „са позиције власти подстиче земљораднике да се буне против власти. Кур-

јачки би могао да се одреди где спада и у складу са тим и да се понаша".

На конференцији за новинаре, Саша Витошевић, савезни министар пољопривреде, изјавио је да је одлука о заштитним ценама донета у сарадњи са стручњацима Министарства за пољопривреду и шумарство Републике Србије. После објављивања заштитних цена, Републичко министарство пољопривреде је обавезно да објави гарантоване цене ових производа. Заштитне цене су минимум који држава гарантује произвођачима у откупу.

Ко је на крају у праву и ко је крив?

Какав закључак извући након свих ових изјава. Обе владе, Савезна и Републичка проглашавају ону другу кривцем, само да би на неког другог пребацили одговорност. Министар Веселинов апелује на пољопривреднике да свој гнев усмере ка Савезној влади, он би им радо помогао али није на њему да доноси одлуке. Помаже им једино у проналажењу кривца. Ко ме да се обрете произвођачи? Смеју ли Савезној влади, која се не сећа да је било речи о цени коју траже, или Републичкој коју такође не служи памћење па није баш сигурна да ће имати новац да их исплати, а и ако га буде имала, по којој цени треба исплатити пољопривреднике, савезној или републичкој?

Војвођански пољопривредници су одлучили да привремено обуставе блокаду путева, граничних прелаза и уљара. Далеку борбу ће наставити путем институција система. Независни синдикат земљорадника Војводине упutio је отворено писмо Влади Србије у којем захтева да се испоштује заштитна цена овогодишњег рода сунцокрета од 15,75 динара. У писму се захтева смена министра Веселинова и Милосављевића, због подржавања прерађивача и несавладавања материјалног положаја пољопривредника.

Весна Марковић

Формирањем заштитне цене за сунцокрет, произвођачима је препуштено да сами одлуче колико површина могу да засеју, а да то буде исплативо. Пошто су на основу цене донели одлуку, разумљив је њихов гнев усмерен на Републичку владу, која се једноставно не сећа да је донела одлуку везану за цену сунцокрета. Влада напомиње да је њихов протест неоснован и да не намерава да удовољи њиховим захтевима, па ако им не одговара понуђена цена од 12 динара, неће их спречавати да извезу сунцокрет. Пољопривредни произвођачи су остали препуштени сами себи.

ОДЛИВ МОЗГОВА - НОВА ЕПИЗОДА

**Иако су у предизборној кампањи обећали да ће решити проблем тако-
званог "одлива мозгова", ДОС је, по преузимању власти, показао да му
уопште не пада на памет да се са тим ухвати у коштац**

Исељавање младих и школованих људи са ових простора није ништа ново. Тога је било одувек. Мислећи да ће им могућности бити много веће у белом свету, већ вековима су се многи Срби упућивали "трбухом за крухом", одлазили на печалбу у бели свет, а многи су и своје кости тамо оставили. Некима је успело, а некима није.

Емигрантски корпус

Почетком деведесетих година прошлог века исељавање високошколованих људи из наше земље постаје масовно, пре свега захваљујући све тежој економској ситуацији, али и страниј пропаганди, која је Запад представљала као земљу у којој теку мед и млеко. По избијању рата на просторима бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије корпус емиграната појачан је и значајним бројем дезертера, који су, да би избегли евентуалну мобилизацију, спас потражили у бекству "преко гране". Постојала је процена, коју је некадашња опозиција, а данашња власт немилице експлоатисала, да је од 1990. године, па до 1995. нашу земљу напустило неколико десетина хиљада углавном младих људи.

Санкцијама против Србије

Као што смо већ рекли, некадашња опозиција, а данашња власт, оличена у странкама ДОС-а, експлоатисала је чињеницу о великом броју исељеника покушавајући на тај начин додатно да оштри бивши режим, који, објективно, заиста сноси део кривице због своје неспремности да одговори изазовима који су били пред њим. Међутим, највећи кривац је такозвана "међународна заједница", односно земље предвођене Сједињеним Америчким Државама, које су суровим економским санкцијама, заведеним 1992. године, нанеле огромну штету привреди наше земље.

Када је 1995. потписан Дејтонски споразум, број нових исељеника се смањило, управо због престанка ратне опасности, да би се поново повећао 1998. године, а поготово почетком 1999, непосредно пре агресије НАТО на нашу земљу.

Дајући народу Србије, у лето 2000. године, бескрајна предизборна обећања, челници ДОС-а су се, између осталог, зарекли и да "млади, образовани људи више неће морати да беже у иностранство" због тешке социјалне ситуације.

Обећали су, чак, и да ће велики број

оних, који су претходних година отишли, подстакнути "фантастичним економским успесима нове власти", врло брзо да се врате. Међутим, данас, након скоро годину дана откако је ДОС преузео власт, ситуација није нимало боља. Напротив.

Нови исељеници

Иако је у првих неколико недеља ДОС-ове власти тренд исељавања из наше земље заиста опао, недуго затим се вратио у старе оквире, да би се потом и повећао. То се објашњава тиме што је,

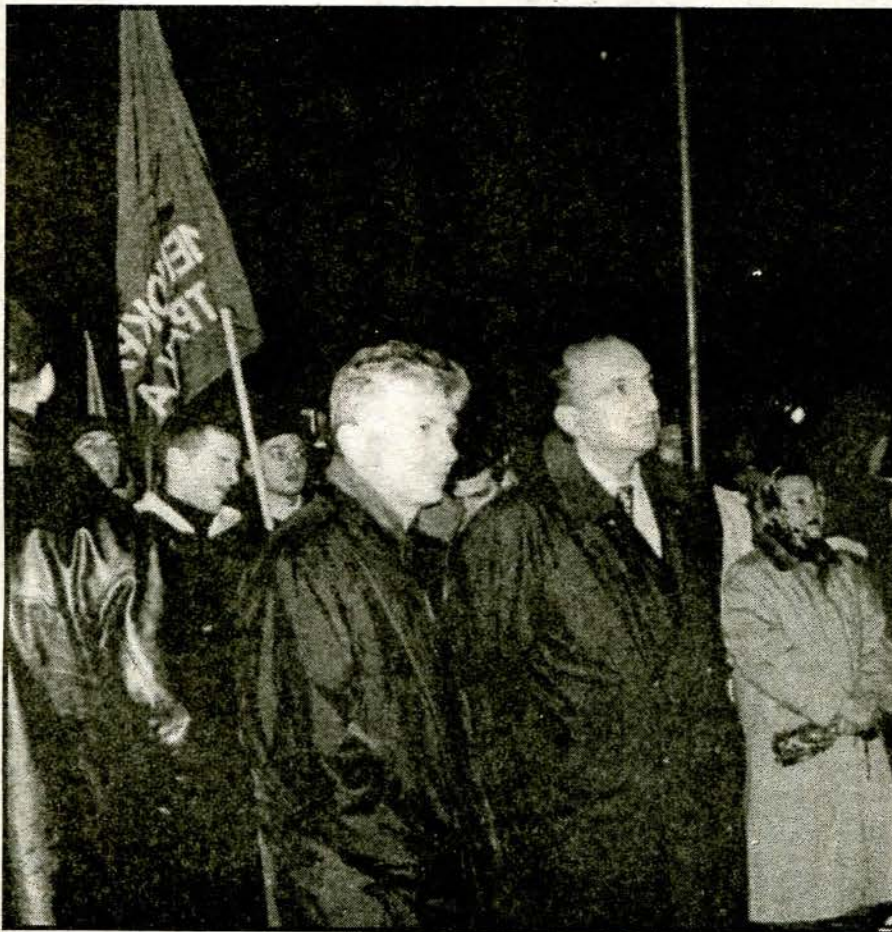

**Мислећи да ће им могућности бити много
веће у белом свету, већ вековима су се многи
Срби упућивали "трбухом за крухом", одлази-
ли на печалбу у бели свет, а многи су и своје
кости тамо оставили. Некима је успело, а не-
кима није.**

након петооктобарског преврата прошле године, код једног броја наших грађана постојала нада да ће се економс-

Дајући народу Србије, у лето 2000. године, бескрајна предизборна обећања, челници ДОС-а су се, између осталог, зарекли и да "млади, образовани људи више неће морати да беже у иностранство" због тешке социјалне ситуације. Обећали су, чак, и да ће велики број оних, који су претходних година отишли, подстакнути "фантастичним економским успесима нове власти", врло брзо да се врате. Међутим, данас, након скоро годину дана откако је ДОС преузео власт, ситуација није нимало боља. Напротив.

ко-социјална ситуација у нашој земљи поправити. Међутим, што је време више одмицало, постајало је све јасније да од дуго најављиваних промена неће бити ништа.

Уместо тога, захваљујући "шок терапији" нове Владе Србије, домаћа привреда је унропаштена до неслућених размера, а социјална ситуација је постала крајње трагична, што се, наравно, одразило и на број нових исељеника из наше земље.

Ако је, по формули нове власти за "одлив мозга" у претходном периоду био крив бивши режим, иако то није у потпуности тачно, сада је више него логично да се за овај нови "одлив мозга" окриви ДОС. Са друге стране, нико, сем неколико министара ДОС-ове власти, није се вратио у земљу.

Огроман губитак

Стручњаци, овдашњи, поставили су теорију, да одласком групе од 1.000 младих, високообразованих људи наша држава претрпи губитак од две милијарде америчких долара. Нико још, ни дан-данас, није утврдио колики губитак је наша земља до сада претрпела. Колики губитак ће тек претрпети под ДОС-ом, остаје да се види.

Вук Фатић

ПРИЧА О ТРИ ПРАСЕТА

Прича о томе како је најлакше када је за све крив неко други

Да ли знате дечију причу о три прасета и злом вуку? Елем, три мала прасета су упорно покушавала да се скуће, али им зли вук то никако није дозвољавао. Прво им је срушио кућу од сламе, затим ону од дрва, али кућу од цигала никако није могао. Е, онда је дошао ДОС, одокативно проценио да је кућа нелегално изграђена, провозао багер преко ње и ето вуку вечере.

Свако, ко се макар мало прошета Београдом, може да примети велики број рушевина, расутих по целом граду. То су светле тековине ДОС-ове борбе против, како они кажу, "урбанистичког хаоса". Да би поправили тај "хаос", они су елегантно порушили све на шта су наишли, под условом, наравно, да неки од тих објеката не припада некоме од њих. Тако су се на удару демократских багера нашле многе баште, киосци, шупе, куће и шта још све не.

Колико је нама познато, за сада се извукао једино Жељко Митровић и нова зграда његове телевизије на Дедињу, коме су такође нашли неколико нелегално изграђених метара. Међутим, како Митровић очигледно никако није могао да дозволи да му инвестиција вредна 20 милиона немачких марака пропадне, претпостављамо да је нешто предузео. Доказ за то је и чињеница да се од тада ништа више није чуло о томе, сем што је гласило Скупштине општине Савски венац, лист "Савски венац", напрасно почео да хвали "велелепно здање" Пинк телевизије на Дедињу.

Замена теза

Иначе, кад смо већ споменули Савски венац, ваља напоменути да је то београдска општина у којој је, по преузимању власти, ДОС постигао рекорд у броју срушених објеката. Врли досовци су, хвалећи се својим учинком, искористили прилику да оспу дрвље и камење по бившој власти, која је дозволила процват нелегалне градње на тој општини. Једино што им није пало на памет да

кажу била су имена одговорних лица, јер би се тиме открило то, да су баш они били ти о којима је реч. Тако би се, на пример, сазнало да је Бранислав Белић, функционер Демократске странке и садашњи председник Скупштине општине Савски венац, у претходном мандату био потпредседник те Скупштине општине, да су многи чланови опш-

тинског Извршног одбора на тој функцији већ други мандат, или, на пример, да је извесни Влада Миковић, начелник комуналне инспекције Савског венца, био исто то и за време претходне општинске власти.

Није ништа необично што су функционери Скупштине општине Савски венац сами себи криви. Многи грађани ове београдске општине били су кивни на функционисање општинске управе у претходном мандату (истини за вољу, нису баш пресрећни ни сада), па онда не би требало да чуди што су најодговорнији за народно незадовољство, уколико је реч о часним људима, љути на себе због слабог учинка.

Проблем је, међутим, а то говори и о каквим се људима ради, што уместо да признају своју кривицу и тиме можда поново стекну део поверења грађана, они све грешке, које су сами починили, сваљују, по угледу на своје колеге са виших нивоа власти, на некакав апстрактан појам, "бивши режим", невестито покушавајући да сакрију да је управо о њима реч. Такво лицемерје и замена теза је, уосталом, као што смо видели, основно обележје ДОС-ове политике, до бесмисла исказивано за протеклих десетак месеци.

Двосмерна "правда"

Новоизабрана, како они кажу, "градоначелница" Београда, Радмила Хрустановић, као кадар ДОС-а у Скупштини града Београда, наравно, у целини подржава политику коју актуелна градска власт води према питању такозваних "нелегално изграђених објеката". Та политика је до сада допринела бољитку грађана на тај начин што су једноставним потезом багера многи остали без крова над главом, понеки без посла, уколико су радили у киосцима који се градским властодршцима нису "уклапали у амбијенталну целину", а бројни улични продавци, "експертски" названи "сива

економија", брутално су терани са улица јуришима казних експедиција разноразних градских инспектора. Бројни протести уличних продаваца, који су тиме остали без јединог извора прихода, нису могли да поколебају транспарентно бескомпромисну градску власт у својој намери да Београд поново буде леп (али само за њих).

То што су, са друге стране, градске комуналне службе у тоталном расулу, па се, на пример, у строгом центру Града могу видети низови контејнера са напписом "поклон Италије Београду", из којих отпацају просто "кипе", или што је и поред неколико аутобуса, које је "рлечи криж" Словеније поконио Београду и приде до бесвести подигнуте цене аутобуске карте, градски превоз толико очајан, да је за време шпица лакше ући у историју него у аутобус, очигледно градске челнике много не забрињава. Њима је битно само да су киосци срушени, а улични продавци разјурени, па ће Град одмах бити леп.

Елем, као што смо већ споменули, у том часном колу нашла се и Радмила Хрустановић, врли представник Грађанског савеза Србије, поред Нове демократије најјаче и најутицајније "паразит" странке у нашој земљи (а и шире). Подаци јасно говоре, да је током мандата претходне градске власти, коју ови садашњи критикују за сав урбанистички хаос, а у којој је, гле чуда, учествовала и странка госпође Хрустановић, њој додељено решење којим јој се одобрава постављање киоска површине 75 квадратних метара на пијаци у Миријеву. Поштујући прописе, али немајући никакав осећај за пропорцију и математику, Радмила Хрустановић је уместо једног подигла три киоска, укупне површине преко 60 квадратних метара. Шта ће жена, омакло јој се. Да ли треба напоменути да никоме из градске власти није пало на памет да макар и спомене случај Радмилиних киосака? Тако изгледа непристрасност на ДОС-ов начин.

Док кућа гори

Колико ће времена морати да прође, па да народни "усрећитељи", који су свој мандат започели уз одблесак ватре, која је тог дана куљала из запаљене зграде Савезне скупштине, схвате да је дошло крајње време да учине нешто за Град који им је поверен? Где су те капиталне инвестиције у градску инфраструктуру, које су нам толико обећаване?

Једино што је нова градска власт до сада показала, јесте неспособност, која иде дотле, да нису били у стању ни да пред летњу сезону на Ади циганлији покосе траву у Савском језеру, па су се, у року од свега десетак дана, чак два јадника утопила. Неспособност и потпуно одсуство било какве воље да се реше egzистенцијални проблеми градске инфраструктуре основна су одличја ДОС-ове власти у Београду. Што каже народ, "кућа гори, а баба се чешља".

Вук Фатић

Сценарио оригиналан, монолог доведен до савршенства апсурдности, а главни глумац никако да исплива из кошмара хорор филма у коме га је посетио сам Бог и то не без позива

ГЛУМАЦ У УЛОЗИ МИНИСТРА

После низа запажених улога господин Лечић је решио да се опроба у још једној. Много се двоумио око прихватања нове улоге, али није одолео изазову, па је на крају и пристао. Разлог је љубав према својој земљи и народу. Одлучио је да се жртвује за културу. Почео је најпре са подробним објашњењима термина вкултураг, да би га широке народне масе боље разумеле. Не могу бити културни, а да им он не објасни шта је то култура. Такав пропуст себи никада не би опростио, јер како каже: "После некултурног периода, у коме су владале ксенофобије, примитивизам, дезинформације и лаж, сада је неопходно културно излечење". Треба му завидети јер је после свих ових година внекултурег остао културан

У тренутку док су водеће издавачке куће у озбиљној кризи, када се воде полемике око организације традиционалног међународног сајма књига, под знаком питања је даље излажење великог броја реномираних часописа из области књижевности, министар културе у Влади Републике Србије препричава своја „боготражитељска“ искуства у магазину за „оптимисте“, „Хороскоп“ чије се теме косе са православљем. Чак у памфлету „Васељенски сабори о јересима“, који је објави-

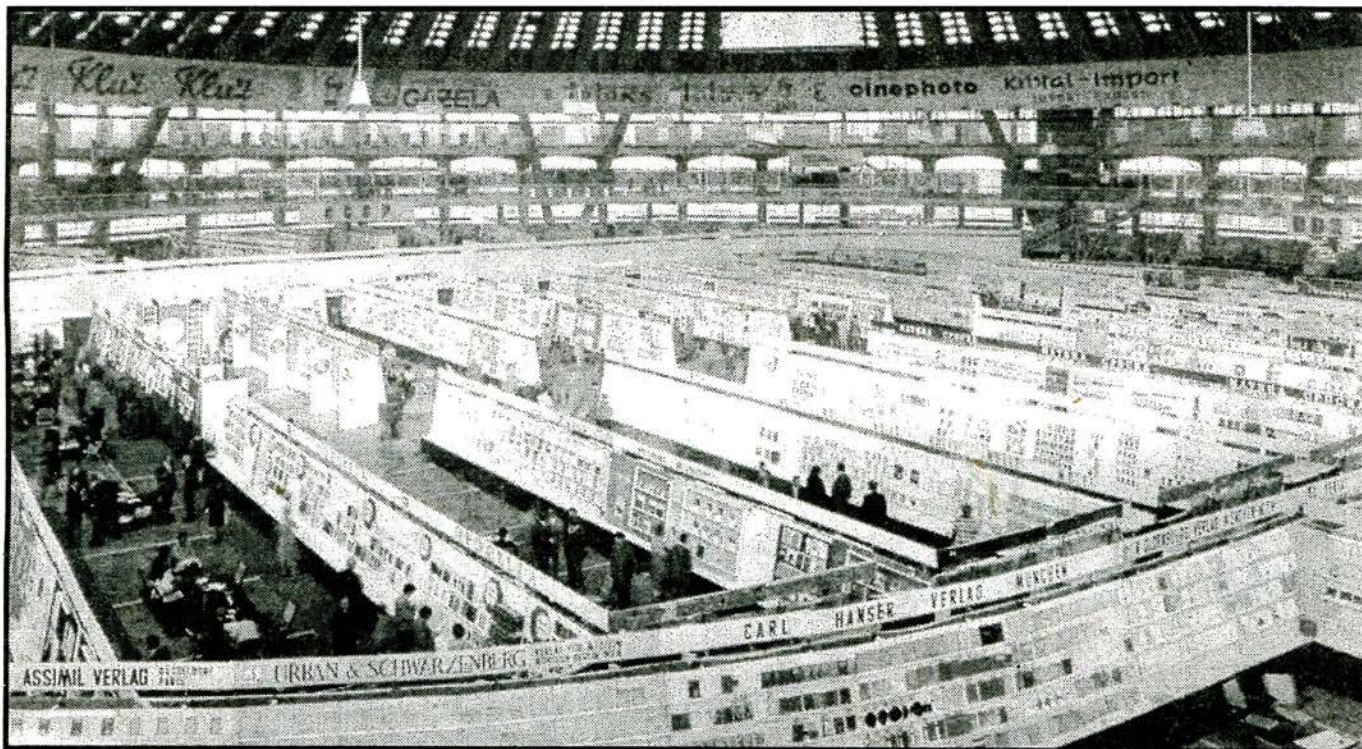
ла СПЦ, стоји јасно упозорење да су часописи овог типа (хороскопи, пророчанства) пропагатори секти на директан или индиректан начин." Часописи типа „Трећег ока“, „Хороскопа“, „Шестог чула“, „Тајни“ итд. шире неправославна учења: веру у реинкарнацију, бављење астрологијом, спиритизмом (призивањем духова), магијом, медитаци-

јом, мантрањем итд. Заповест црквена гласи: „Јеретичке књиге не читати“ управо због опасности да се преко таквих књига и часописа не дође у додир са погубним учењима која душу могу одвести у пакао.

„Желео сам да посетим манастир Хиландар и друге светогорске манастире и православље упознам суштински, изнутра, на начин који није описан. Изабрао сам, за почетак, један од познатих грчких манастира на Светој Гори Симонопетру. Желећи да осетим суштину православља, изабрао сам место где се није говорио мој језик, како

Срби треба да укапирају...

„Пре или касније, национална култура ако се не сучељава са интернационалном културом - изумире. Национална култура пројектује се управо отварањем и суочавањем или подржавањем туђих култура. Пораз Срба је у томе што нису укапирали да је култура њихово оружје“.

би осетио боју, мирис, укус, топлину и тактилност онога што чини срж православне вере."

У тексту постоји и понека јасноћа, а то се пре свега односи на то да ће суштину православља упознати само ако уђе у манастир изабран по критеријуму само њему познатом. Важно је да се не говори српским језиком, који би само ометао дубоку религиозност и процес тражења Бога јунака ове религиозне авантуре.

Ново сазнање је и то да се током молитви поприма не само духовна, већ и физичка снага. „Током молитви и боравка у манастиру прикупио сам мно- го духовне и физичке снаге”.

Физичку снагу је искористио да плива „веома дуго”, уз напомену да је пре тога морао и да се свуче (можда остали пливају обучени?).

Онда је пожелио да види Господа, па га је једноставно замолио да му покаже своје присуство. Постојање бујне маште нашег глумца, односно министра је евидентно. Најпре је видео ајкулу, па делфина, делфина и ајкулу...

„У тренутку док сам се молио Господу Богу, доживљавам оно што се само у хорор филму може видети”.

Након богохуљења које се ретко среће, само смо пожелели да и наш министар културе говори неким другим

језиком, нама неразумљивим и да своје коментаре и „духовна искуства” искористи за писање сценарија за позоришну представу у којој би он имао главну улогу. А то да „кроз игру треба да доживљавамо Бога”, можда би и прошло, али не и у српском народу у коме је укорено правослање готово од самог настанка хришћанства.

На крају, ко вам је написао овај сценарио господине Лечићу и колико износи хонорар за ову улогу? Ако све то чините из љубави према нама, замолићемо вас да уштедите труд, нећемо вам замерити.

Весна Марковић

Добродошлица на Хвару...

Летовање министра Лечића на Хвару изазвало је велику пажњу хрватских медија и јавности. Његов тамошњи колега, министар Антун Вујић, поставио је питање нашем министру о враћању Баурове збирке, коју су наводно Срби опљачкали Хрватској. А наш министар ће на то: „Што се нас тиче, ми смо у разговору са Вујићем рекли да смо спремни да одмах вратимо све што хрватска страна потражује. Што се тиче Баурове збирке, можемо одмах да је вратимо. Дакле, Министарство културе Србије и ја лично грађанима Хрватске поручујемо: спремни смо да отворено и без препрека вратимо све што је узето”. Иако му није дозвољено да наступа на хрватском позоришном фестивалу, он је изгледа заборавио да је Србин у Хрватској, па је отишао са поруком да ће се опет вратити.

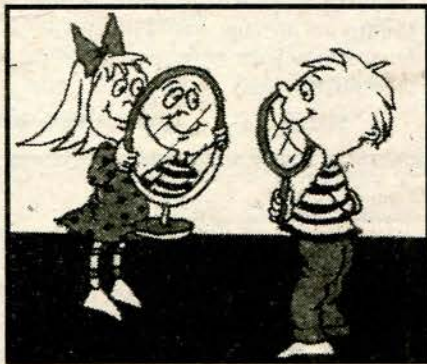

Школска година увелико траје као
и несугласице око увођења нових предмета

ПОЛЕМИКЕ: НИШТА ИЛИ НЕШТО?

Формирањем ове Владе добили смо свестране министре, који никако да схвате да њихов задатак није да износе своје личне ставове, већ да се понашају у складу са својим надлежностима

После вишемесечних полемика између Министарства просвете и спорта и Министарства вера око увођења нових наставних предмета, премијер Ђинђић је све разјаснио обраћајући се, најпре, министру Гаши Кнежевићу (недавно је изјавио да је у „опшциј могућност да се не изабере ништа“), разложним објашњењем: „Стављати тежиште на то да неко неће изабрати ништа је погрешно. Ми уводимо верску наставу да би људи то желели, а не да би људи изабрали ништа. До сада су бирали ништа, па смо видели како је било. Било би важно да се схвати да смо ми увођењем верске наставе обогатили избор

нашим људима. То да се не изабере ништа, постоји и без државе, без цивилизације, то постоји у дунгли”.

Премијер је обећао да ће решити несугласице између ова два министарства и управо због тога ће, ако буде потребно, донети нове прописе. „Ако је потребно променићемо неке прописе да би направили потпуну сагласност између Министарства вера, Министарства просвете, представника верских заједница и законске регулативе. То је технички детаљ”. Очигледно је да премијер не жели да у „својој” влади посматра свађе које је могуће решити уз помоћ неких прописа и техничких детаља.

Пошто се у Влади сваки министар

5.

Svet kao vaše ogledalo

Fizički svet je naša kreacija: svako od nas kreira svoju verziju sveta, svoju određenu stvarnost, svoja jedinstvena životna iskustva. S obzirom da moj život biva kreiran kroz kanal, pogledom na ono što sam stvorila mogu dobiti povratnu informaciju o sebi. Kao što umetnik posmatra svoju poslednju kreaciju da bi uvideo šta daje rezultate a šta ne, i mi možemo pogledati remek-dela naših života da bi iskazali poštovanje sebi za ono što jesmo i da bi sagledali šta još treba da naučimo.

Svoj život stvaramo u hodu; stoga nam naša iskustva i potrebe daju trenutni odraz i sliku onoga što jesmo. U stvari, spoljašnji svet jeste jedno ogromno ogledalo koje jasno i tačno odslikava i naš duh i našu formu. Kada naučimo kako da vidimo i protumačimo taj odraz, imaćemo sjajno oruđe.

Proces ogledala

Proces ogledala jeste tehnika koja nam može pomoći da svet sagledamo kao ogledalo. Gledano iz ovog ugla, spoljašnji svet nam može reći mnogo toga o skrivenim aspektima naše ličnosti koje ne uviđamo na direktan način. Ovaj proces je baziran na dve premise:

разуме у све области, нејасно је у чијој је надлежности увођење нових предмета. Важније од тога је да влада мир у кући. Глупо је уопште расправљати се око ситница, као што је образовање. Упоредо са полемикама, траје и школска година. Штампалу се и приручници, а деца ће сигурно добити неки предмет само још да се „надлежни” договоре.

Министарство просвете је саопштило да ученици основних и средњих школа могу да похађају веронауку или алтернативни предмет, оба или ништа.

Верске заједнице за које ученици могу да се одлуче

Припремљена је брошура под називом „Верска настава у Србији”. Биће подељена ученицима и њиховим родитељима. Штампана је на четири језика: српском, хрватском, словачком и мађарском. Ако се одлуче за веронауку, родитељи могу да бирају између једне од седам традиционалних цркава и верских заједница у Србији: Српске православне

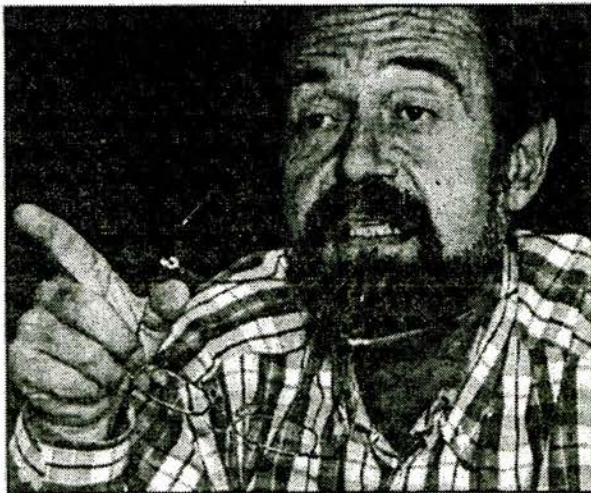
Увођење веронауке у школе је третирано као политичко, а не културолошко и образовно питање, јер га многи политичари на власти користе како би придобили политичке поене код верника.

Gašo Knežević, ministar prosvete i sporta u vladi Srbije

Nema uslova za uvođenje veronauke

U Ministarstvu prosvete je ocenjeno da trenutno ne postoje uslovi za uvođenje veronauke u škole.

- Neprijatno sam iznenađen veću iz Ministarstva vera koje planira uvođenje ovog predmeta u već septembru ove godine - kaže za Danas dr Gašo Knežević, ministar za prosvetu i

Министар просвете Гашо Кнежевић потврдио

Веронаука од 1. октобра

заједнице, Исламске верске заједнице, Католичке цркве, Словачке евангелистичке цркве, Словачке хришћанске цркве, Реформаторске хришћанске цркве и Савеза јеврејских општина. На основу брошуре деца ће схватити да „сукоб вере и науке не постоји, јер је скоро 90 одсто научника ралигиозно“.

Непознат број ученика који ће похађати предмете који се уводе

Завод за уџбенике и наставна средства ради на штампању уџбеника. Министар просвете и спорта Гашо Кнежевић најавио да ће до краја септембра у школе пристићи „комплети са информацијама за наставнике и ученике“ из веронауке и грађанског васпитања. Питање око броја ученика који ће похађати ове предмете није утврђено, министар је само изнео на конференцији за новинаре „садашње податке“. На основу чега се одређује број наставника, ако не на основу броја ученика који похађају пред-

мет. До ког месеца ће то бити решено?

Верске заједнице траже да ученици могу да изаберу који ће од нових предмета слушати, али да не постоји могућност да ђаци не изаберу ниједан предмет. Епископ бачки Иринеј сматра да је сада потребно да се пронађе начин да се верска настава одвија нормално, без пропаганде против тог предмета. Рекао је да СПЦ не врши пропаганду против алтернативног предмета и изразио очекивање да ни представници Министарства просвете неће агитовати против веронауке.

Под окриљем Мешихата Исламске заједнице Санџака, у Новом Пазару се отвара Исламска педагошка академија. Ова институција је у рангу више школе и образоваће будуће предаваче веро-

науке у основним школама. За декана академије именован је муфтија Исламске заједнице Санџака Муамер Зукорлић.

Министарство вера сматра увођење веронауке у школе својим највећим досадашњим успехом.

Концепција и кадар „грађанског васпитања“

Алтернативни предмет „грађанско васпитање“ (то је још увек радни назив), неће имати уџбеник, већ приручник за наставнике са детаљно разрађеним програмом са упутствима. Просветни радници, који желе да предају овај предмет, мораће да прођу кроз десетодневну обуку у трајању од 80 сати. Обуку ће спроводити установа или организација коју одреди Министарство просвете.

Предност ће имати наставници који су већ прошли обуку кроз програме за ненасилну комуникацију и решавање сукоба и програме Образовања за права детета и Образовање за демократију. Овај програм се базира на књизи „Чувари осмеха“, Наде Игњатовић-Савић која је осмислила овај програм уз подршку УНИЦЕФ-а, а преко Министарства за психологију.

Замишљена концепција алтернативног предмета „грађанско васпитање“ несумњиво подсећа на савете самозваних психолога са Запада, који оваквим саветима своје следбенике припремају за медитацију, углавном уз помоћ визуелизације (познато је да медитација изазива осећај отупелости и да удаљава од реалности). Једна од радионица у оквиру алтернативног предмета је „Ја и како ме други виде“, где дете свет око себе треба да посматра као свој одраз у огледалу. Пето поглавље у књизи Шакти Гавејн (амерички психолог који се залаже за коришћење креативне визуелизације и медитација) носи назив „Свет као ваше огледало“. У даљем тексту она каже: „Свој живот стварамо у ходу, стога нам наша искуства и потребе дају тренутни одраз и слику онога што јесмо.“

У ствари, спољашњи свет јесте једно огромно огледало које јасно и тачно осликава и наш дух и нашу форму. Када научимо како да видимо и протумачимо тај одраз, имаћемо сјајно оруђе“. Можда се некоме учини да у овој тврдњи нема ништа лоше, али само док не прочита увод у књигу „Живети у светлости“, поменуте ауторке: „Према људима који су били довољно слаби да морају да измисле Бога у кога ће веровати, осећала сам неку врсту милосрђа“. Мала недомица: шта је овде плагијат?

Весна Марковић

Став Српске радикалне странке је да се веронаука уведе у основне и средње школе као факултативан предмет.

Креирањем историје по сопственој жељи, садашњи режим намеће основцима своје политичке ставове

ПИОНИРИ ДРУГА БИНБИГА

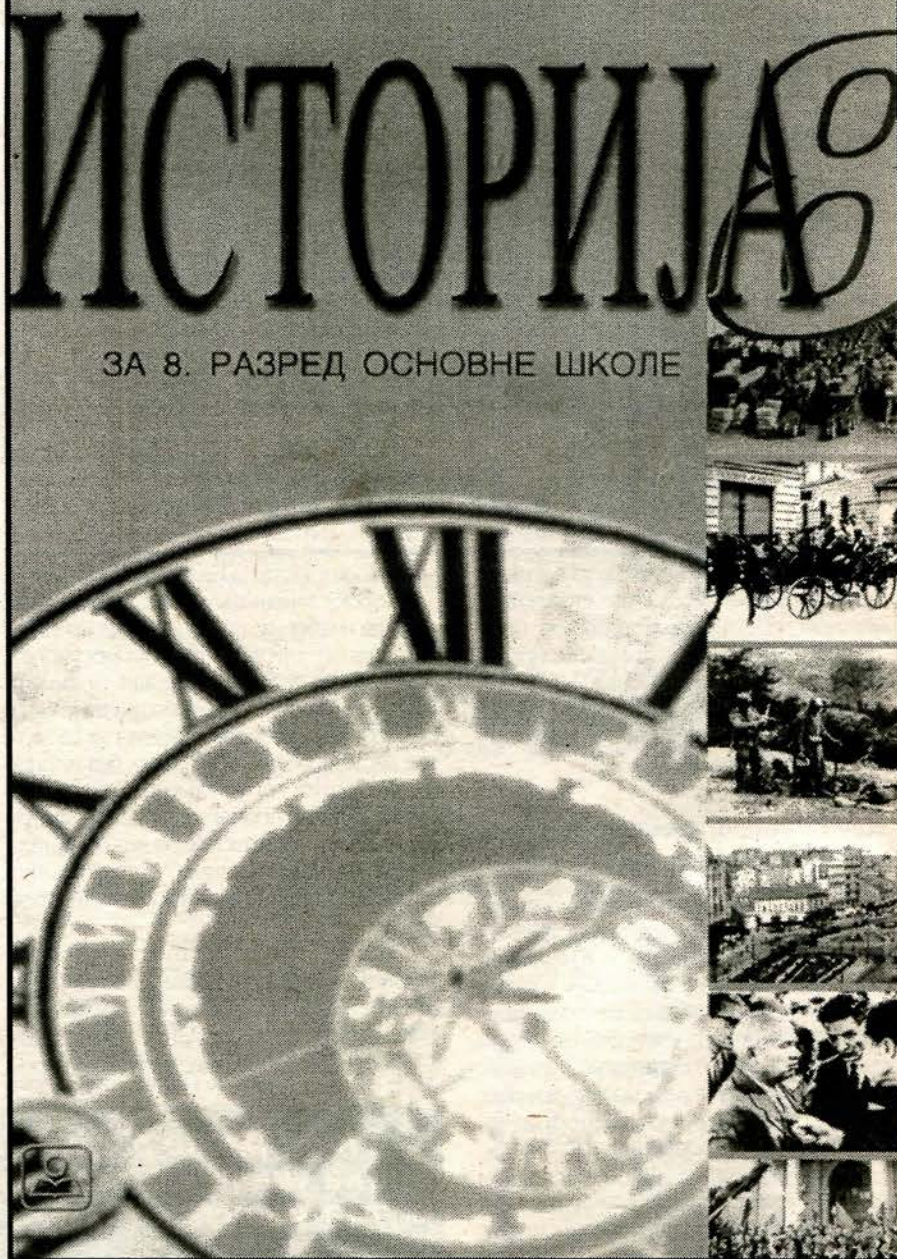
Ове школске године ученици осмог разреда основне школе добили су нови уџбеник из историје. Министарство просвете и спорта је најављивало да ће градиво за основце из свих предмета бити смањено за 30 одсто. Поред мањих измена, већег изbacивања градива нема

У последњем пасусу уџбеника историје стоји: „Покушајте да на основу историјских извора реконструишете неки догађај из најближе прошлости. Настојте да разликујете поуздане од непоузданих извора, чињенице од објашњења и тумачења. Проучавање прошлости, како даље тако и ближе, помоћи ће вам да боље разумете вашу садашњост”. Овом пасусу претходи фотографија поред које пише: “Народне демонстрације у Београду 5. октобра 2000. године”, највероватније ради лакшег повезивања. Остала су у сенци испуњена најављена обећања. Можда је уведено ово поглавље о савременим проблемима у Југославији, како су га назвали, да би касније испуњавањем обећања било избачено.

Ко може да зна шта се крије у паметним главама које напомињу, онако уснут – само информативно, да улазак КФОР-а и УНМИК-а на Косово и Метохију није довео у питање целовитост Републике Србије и СРЈ, као и да су за време бомбардовања уништени многи важни објекти и многи животи. Улазак страних војних трупа на територију једне суверене државе је окупација, што доказује и игнорисање највиших правних аката ове земље на територији Косова и Метохије. Готово изједначавање објеката и људских жртава за време бомбардовања, ниподаштавање је борбе нашег народа.

Деци су наметнути политички ставови владајућег ДОС-а. „У октобру исте године, СРЈ је поново примљена у значајне међународне организације, а посебне казнене одредбе, које је до сада спроводила међународна, заједница према њој су укинуте”. Нико од нас не осећа благодети садашње власти. Пријем СРЈ у међународне институције од великог је значаја за наш народ који сада може слободно да путује Евро-

БРАНКО БЕШЛИН • БИЈАНА ШИМУНОВИЋ-БЕШЛИН

Народне демонстрације у Београду 5. октобра 2000. године

пом, па и целим светом, захваљујући новом „демократском“ пасошу.

Ако промене наставе да се одвијају оваквом брзином, можда уведу плаве капе са петокраком и црвене мараме, као обавезну униформу у школама, па основци постану пионири друга Ђинђића. Вероватно би и штафета могла да дође у обзир. Носила би се кроз целу земљу (чак и преко Косова и Метохије, јер су уведене акцизе), да би је 5. октобра (као симбол победе „демократије“ на „демократски“ начин), пионири уручили другу Ђинђићу, лично.

Весна Марковић

Саопштење Српске радикалне странке, од 7. 9. 2001. године, гласи:

Српска радикална странка указује јавности да је на делу сраман покушај актуелне власти да по сопственом нахођењу прекраја историју наше земље, на штету српског народа.

Српски радикали траже да се обелодани ко је писао нови уџбеник историје за осми разред основне школе, којим се оправдава агресија НАТО на нашу земљу 1999. године и окупација Косова и Метохије, који се представљају као легални и легитимни, као и да се јавности каже ко је дозволио употребу оваквог уџбеника у нашим основним школама. У новом ДОС-овом уџбенику историје амнестирају се Америка, њени сателити и католичка црква од одговорности приликом помагања и подстрекивања усташких злочина над становништвом Републике Српске Крајине и Републике Српске, али се зато велича пуч, који је ДОС извршио 5. октобра прошле године.

Без обзира на покушаје ДОС-а да српски народ убеди да је крив за све несреће, које су се у претходних десет година догодиле на простору бивше СФРЈ, српски радикали ће учинити све да се не заборави истина и да се не забораве жртве које је наш народ поднео у борби за своју слободу.

Уколико сте спремни да на тренутак зажмурите
и дозволите Тари да вас поведе кроз свој свет,
открићете нешто сасвим ново.

Ако сте следили упутство крећемо на пут који води до звезда

И ЈА ЧЕКАМ СВОЈУ ЗВЕЗДУ

На први поглед прича о песмама дванаестогодишње Таре Красић не изгледа нимало необично. Оно што ову девојчицу разликује од вршњака је родољубље, које се протеже кроз већину песама које је написала. Осим родољубља, као чест мотив се јавља и љубав према породици, школи, природи, према окружењу. Поред озбиљности која се не среће често код деце, присутна је неисцрпна и безазлена дечја машта о бољем, лепшем свету, без болесних и гладних, у коме би сви били весели и срећни. Градећи овакву стварност, створили смо дете које уместо да ужива у луткама и дечјим играма, бави се проблемима одраслих. То је још један доказ о суровости света у ком живимо. Многи целог живота лутају тражећи истину, а једно дете својом непосредношћу и искреношћу, можда несвесно, открива нам лепоту ове земље, подсећа да треба да је негујемо и чувамо и да то можемо постићи само пружањем љубави својим ближњима

Свет би био много лепши ако бисмо га гледали дечјим очима. Предлажем да на тренутак заборавите своје године и да дозволите Тари да вас својим песмама поведе кроз своје снове. Погледајте свет њеним очима. Ослушните свој унутрашњи глас који вас позива да поново будете дете.

• **Када си почела да пишеш песме?**

Почела сам да пишем песме у трећем разреду, то је било 11. 4. 1999. године, значи тада сам имала десет година и моја прва песма звала се "Септембар зове ђаке у школу". Прво су сазнали моји родитељи и брат да пишем песме. Схватили су да пишем добре песме и онда су разгласили родбини. Нисам знала да су рекли свима, али, после неког времена, како је ко долазио код нас тражио је да их прочитам. Свима сам читала своје песме и они су били изненађени и одушевљени, јер сам била трећи разред, а децу у трећем разреду нису толико занимале песме и нису имали ни смисла за писање. Сви су помислили да ћу постати песник. Учитељица ми је стално давала подршку да наставим да пишем песме, јер је схватила да могу да прођем са песмама. Рекла је да имам доста лепих песама које јој се свиђају.

• **Да ли си учествовала на такмичењима?**

Освојила сам трећу награду на општинском такмичењу са песмом "И ја чекам своју звезду". Сада идем даље са том песмом, па ћемо видети докле ћу стићи.

• **У песми кажеш да свако има своју звезду, мислиш ли да су људи тога свесни?**

Увек кад легнем да спавам прво погледам горе, у небо, да видим какве су звезде и увек нађем своју.

• **Како си дошла на идеју да пишеш родољубиве песме?**

Ишла сам са оцем на његове трибине које је држао по селима. Тада ми је пало на памет да пишем такве песме и знала сам да ће се мом оцу допасти. Волим кад пишем песме јер их пишем са пуно задовољства и уживања. Нико ме није натерао да их пишем. Понекад дођу саме, а понекад видим у читанци или на другом месту неку тему. Онда саставим песму и покажем је наставници у школи и родитељима. Сви су упућени у то што радим.

• **Како доживљаваш земљу у којој живиш?**

Описала сам је као земљу пуну дара, у којој има пуно живота, пуно забаве, где сваки човек брине о свом ближњем, где су сви срећни, како помажу једни другима, као да нам ништа не фали да смо земља која има све. Ја је слично доживљавам и сада, у њој сам рођена, много је волим и лепо ми је у њој.

• **Да ли својим песмама желиш да скренеш пажњу да треба више да бринемо о природи и о свима којима је потребна помоћ?**

Мислим да треба сви да се бринемо једни о другима и треба да помажемо другима. Природу треба чувати исто као и животиње, јер ако је угрожена природа онда смо и ми сами угрожени.

• **Да си у ситуацији да промениш нешто код људи у твом окружењу, шта би то било?**

Променила бих то да људи треба да бацају смеће у канту за смеће, а не да бацају по улицама, да не обиђају радње, да не користе дрогу, да се не свађају. Највише ми смета што испред моје зграде има много ђубрета.

• **Какав би свет био по твојој замисли?**

Писала бих како у мојој земљи уопште не би било свађе, била би пуна дара, маште, весеља, забаве. Град не би био прљав, држава би била већа и богатија.

• **Мислиш ли да весеља и забаве има мање него што би требало?**

Мислим да их има мање зато што се сви људи баве политиком и уопште не размисљају о забави.

• **Шта би, по твом мишљењу, требало да се деси да би људи престали да се баве политиком и шта би им ти саветовала?**

Рекла бих им да се баве спортом на пример, да чувају своју околину, да мисле и на друге, а не само на политику, да се договоре и нађу праве људе који ће водити нашу земљу, који ће је чувати и помоћи јој да опстане, да буде пуна весеља.

• **Како си се осећала у периоду агресије, док су бомбе падале на нашу земљу?**

Прво вече, кад смо сазнали да ће бити бомбардовања, отишли смо код пријатеља у подрум. Пошто нас је било неколико у склоништу, деца су спавала на душецима. Сви су спавали осим мене. Ја сам, као и старији, слушала радио. Причали су где су пале бомбе. Чула сам како лете авиони и почела у себи да плачем из страха да не погинемо. После неколико дана навикла сам се на то, тако да сам после почела да излазим напоље и да се играм по цео дан. Када би засвирала сирена ми бисмо отишли у мој подрум и сакривени чекали док се не искључи.

• **Шта си тада хтела да урадиш?**

Хтела сам да одем у Америку код Клинтона и да му кажем да нас више не бомбардује, јер није лепо бомбардовати људе. Мајка ми је рекла да смо добили са бомбама отров који може трудним женама да поремети порођај и да су деца пуна токсина и да треба да купујемо ко зна какве лекове да би деца била здравија. Било ми је жао јер су

неки умрли од тога, а некима су пале бомбе чак на куће. Сад немају домове па морају да живе код својих рођака. Жао ми је било што су тако лепу Југославију уништили бомбама.

• **Твоје песме су пуне љубави, мислиш ли да је пружање љубави најважније у животу?**

Мислим да јесте. Кад имаш љубав имаш све, значи првенствено треба имати љубав па памет, разумевање, па онда све остало.

• **Зашто си писала баш о Карађорђу?**

Написала сам песму "Вожд Карађорђе" по мојој школи у коју сам ишла у Нишу и која се тако зове. Она ми је врло драга, имам пуно друштва тамо, али и због нашег вође Карађорђа.

• **Где себе видиш кад порастеш?**

Волим да правим фризуре. Можда ћу бити фризерка, а можда песник. Отац жели да будем политичар.

• **Можеш ли себе да видиш у политици?**

Не занима ме толико политика. Пошто са оцем сваки дан слушам вести, размисљам да ли ће сутра да буде добро.

• **Мислиш ли да један човек има моћ да промени свет набоље?**

Мислим да може више њих да промени свет, али један човек нема толику моћ.

• **Како ти видиш свет одраслих?**

Пуно брига, много су тужни, а само понекад весели. Знам да су родитељи и старији престали да слушају млађе и можда су због тога упали у ту ситуацију.

• **Кад би могла да бираш, да останеш дете или да одрастеш, шта би изабрала?**

Да останем дете.

Надам се да сте уживали на овом необичном путовању и да сте успели да пронађете своју звезду. Избаците свако ограничење и страх и дозволите да вас она води у један много лепши свет, који ће једнога дана можда постати и наша реалност. Размислите да ли су се ваши снови о свету без брига и насиља остварили? Можда је ово прави тренутак да се запитате шта сте изгубили са одрастањем. Ако свет нисте променили ради себе, учините то ради своје деце. Створимо, како каже Тара, земљу пуну весеља, живота, забаве.

Наше путовање је било успешно уколико сте одлучили да почнете да ослушкујете дете у себи.

Весна Марковић

И ја чекам своју звезду

У мом срцу у малом
гнезду чувам у тајности
једну звезду.

Свако своју звезду има
што лети по крововима,
шета се по дворишту
и спава по јастуцима.

Сунце губи зраке
кад зађе за облаке
исто тако срце моје
кад не види очи твоје.

На небу је безброј звезда
сваки човек своју има,
оне мирно небом шлове
и водич су нама свима.

Карађорђе

Шездесет осме, осамнаестог века,
изнедри Топола храброга човека.
Мали је Ђорђе ко чобан растао,
временом од њега вожд настао.

Турака је много сабљом посекао,
надимак Црни тако је стекао.
Српско је име на Мишару славио,
многе је Турке у црно завио.

На путу против турског зулума
погуби га рука издајничког кума.
Његову главу однесоше султану,
а српству целом разљутише рану.

Србима је увек на част служио,
зато му се народ искрено одужио.
На мојој школи више од века,
поносно стоји име тог човека.

Чиста песма

Ако једеш чоколаду
или жваку жваћеш,
са омотом и кутијом
често не знаш шта ћеш.

Где са кесом и салветом
куда са целофаном,
шта са штапићем и корнетом
и са вишка храном.

Немој да их разбацујеш
и да ствараш смеће,
тако своје здравље трујеш
и убијаш цвеће.

Чувај своју околину
био стар или млад,
и стећи ћеш особину
да волиш свој град.

Србија

Србија, мала земља, у теби има
пуно дара и игара

О теби певају песмице
тужне и веселе
које говоре о твом јунаштву
и твојој борби
против зла.

Србија, топлоте и
доброте желим ти сву
срећу да
достигнеш своју
државу већу.

Како би помогла људима

На свету далеком
дајем неком 100 шлепера
хране да једе и опстане.

У Африци тужној
повијене главе седе
и чекају храну.

Из авиона, хеликоптера
летеле би паре на све
стране. Дала бих им
мало дара да са
даром стекну пара.

Дала бих дала све на
свету па би ми бар
неко рекао ХВАЛА.

Слобода

Као птица на грани,
као риба у води,
као шетња поред мора.
То није никаква мода
тако изгледа слобода.
Кад се двоје воле,
кад је небо плаво,
кад сунце сија.
То није никаква мода
тако изгледа слобода.
Где се љубав спаја,
где се њива оре,
где цвеће мирише.
То није никаква мода,
тако изгледа слобода.

Књига

Листови твоји бели
препуни слова и слика
што свако дете весело
води у свет чаробног лика.

Ти си нам најбољи друг
и увек искрена била,
зато те волимо сви
хвала ти књиге мила.

Књига је светлост дана,
књига је моја мама.
Књига је извор знања
са књигом нисам сама.

Школа

Школа много значи,
школа много вреди,
па чак и за оног
ко кроз прозор гледи.

У школи ми учимо,
помало се мучимо.
Неком срећа, неком туга,
неком кратка, неком дуга.

И све слатке
школске бриге,
ишчилиће
попут игре.

КРСНА СЛАВА

Свака српска кућа, породица и домаћинство слави оног светитеља на чији дан су наши преци примили Христову веру и крстили се у име Св. Тројице

Сваки народ има своје обичаје и веровања који су се мењали или допуњавали услед многобројних сеоба, као што је то био случај са нашим народом. Настанак обичаја се обично везује за време када је човек живео врло примитивно и када није могао да објасни појаве које га окружују. За неке обичаје је тешко утврдити ком народу припадају, јер у време њиховог настанка није било писаних доказа, већ су се преносили усменим путем, с колена на колена.

Крсна слава је слављење светитеља који се сматра заштитником лозе и породице. Наш народ слави много светитеља, а највише српских домова слави Св. Николу, Св. Архангела Михаила, Св. Јована, Св. великомученика Ђорђа, Св. Петку итд.

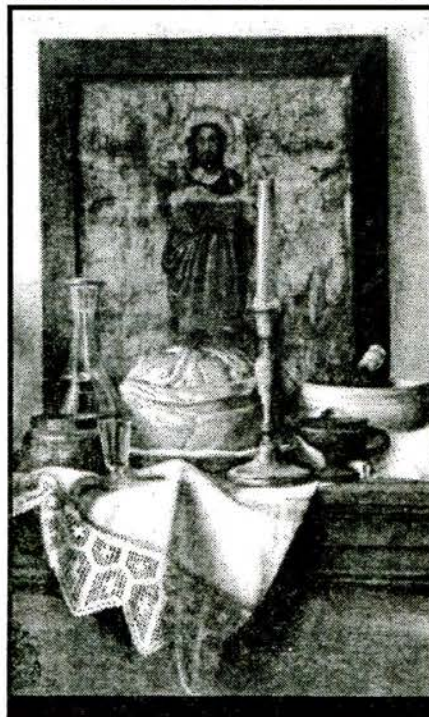
Црква је од самог настанка славила једног свеца, као свог заштитника. Постоји разлика између славе у цркви и у кући, јер је црква храм Божји, а кућа у којој слави породица део цркве. Свака српска кућа, породица и домаћинство слави онога светитеља на чији дан су њени преци примили Христову веру и крстили се у име Св. Тројице. „Света Крсна слава и има тај смисао и значај: да све нас окупи и сједини у једну праву братску Христову заједницу, у Свету Цркву као сабор Божји, као сабрање деце Божје, то зато крсно име и слави у славу Божју и у част светих, на наше спасење и обожење, на очовечење и Охристовљење, на богоугодно здружење и сједињење са њима, нашим славама, и преко њих са Христом, нашом вечном и непролазном славом“.

Са сталним сеобама, српске породице су приликом пресељења у другу кућу или у друго место носиле своју крсну славу са собом, настављајући да је и даље славе на другом месту. Слава се преноси са оца на сина, односно на наследника куће или имања. Син може да слави славу уколико се пресели у другу кућу, али само уз очев благослов.

Славски обреди и обичаји обављају се за здравље, напредак и благостање

живих на земљи, али као и сећање на душе умрлих предака и сродника. Крстообразно пресецање славског колача представља страдање Христово ради нас, а преливање вином да је он пролио своју крв ради очишћења грехова наших. Славска свећа симболизује светлост живота као и тежње и жеље свечара. Славско жито – кољиво, спрема се као жртва захвалности Богу за дате земаљске плодове, у спомен светитеља ког славимо, као и за успомену на наше претке. Шећер који се меша са куваном пшеницом означава блажен живот небески праведних хришћана после смрти. Уље у кандилу такође представља жртву Богу, а кађење тамјаном нашу молитву која треба да буде богоугодна и да произлази из чистог срца. Сто са славском свећом, колачем, житом, вином треба наместити пред иконом Свеца који се слави.

Обичаји везани за слављење крсне славе сачувани су највише у сеоским срединама и то у невероватно тешким

условима послератног комунистичког периода. Тада је било забрањено не само обележавање свих православних празника, већ и крштења која су ипак обављали свештеници са страхом од кажњавања. Декларисани смо као Југословени, не би ли нас натерали да заборавимо своје корене и оно најважније - да смо Срби. Не треба подлећи вишедеценијској пропаганди да се треба стидети не само својих обичаја, већ свега што је српско. Такву врсту пропаганде данас воде управо они који су се раније декларисали као најистакнутији комунисти и који су учествовали у доношењу моралних осуда према свима који су поштовали нашу православну веру и наше народне обичаје.

Данашња пропаганда, нажалост, нимало се не разликује од оне коју су водили комунисти. Преплављени смо страним речима, страним фолклором, страним филмовима, рекламама, плакатима исписаним на страном језику који рекламирају опет страну робу. Зар не постоји баш ништа у нашој култури, и уопште у земљи, вредно помена и пажње?

Последњих неколико година као да је, из неког разлога, постало „модерно“ славити крсну славу, али без жеље да се схвати стварни смисао и значај слављења. Надам се да тај „тренд“ неће проћи и да ће довести до већег интересовања за православље и српство. Можда ћемо једног дана успети да натерамо оне који пропагирају све са стране као најбоље, да се поштеде.

Весна Марковић

Сваки српски православни дом треба да има: икону крсне славе, крст, кандило, кадионицу, свећњак, босиљак, тамјан, Свето писмо и црквени календар.

ПЕДЕСЕТ СТВАРИ КОЈЕ ПРОПУШТАТЕ, УКОЛИКО СТЕ "ЗБРИСАЛИ ПРЕКО ГРАНЕ"

Бурек и јогурт.

Дневник Радио телевизије Србије.

Телефакт БК Телекома.

Инфотоп ТВ Пинк.

Милијарде долара стране помоћи, које већ годину дана "тек што нису стигле".

Нестанак струје због превеликих хладноћа.

Нестанак струје због превеликих врућина.

Нестанак струје због прејаког ветра.

Нестанак струје због кијавице.

Кијавицу, због нестанка струје.

Нестанак струје без икаквог логичног разлога.

Славље, због доласка струје.

Срећу, јер је ваша зграда приоритет, па вам нису искључили струју.

Још већу срећу комшије од прекопута, који је гласао за ДОС, и који аплаудира кад и ви ипак останете без струје.

"Независне" медије, који су исти као и "зависни".

Поглед на контејнер, из кога "кипи" ђубре, под условом да пре тога не вири пензионисани професор.

"Оће како- неће како" необавештеног председника Савезне државе.

"Обећање, лудом радовање" председника Републичке владе.

Археолошка ископавања министра полиције.

Добровољно давање крви министра, који је пре тога попио крв целом народу.

Слатку језу, коју ствара неизвесност приликом сваког одласка у продавницу.

Девалвацију немачке марке (али само у Србији).

Сто педесет људи на вратима аутобуса.

Одговорне изјаве одговорних људи да нових поскупљења неће бити.

Свакодневна нова поскупљења.

Наду да ћете, без грејања, пролеће ипак дочекати здрави, јер у апотекама нема лекова.

Крсне славе, на којима нико неће да прича о политици (првих пет минута).

Чињеницу да су вам се гаће поцепале, а куповина нових представља чист луксуз.

Могућност да вас ухапсе, јер сте се возили таксијем.

Могућност да вас отпусте, јер нисте у ДОС-у.

Могућност да формирате сопствени кризни штаб и јефтино дођете до фабрике.

Могућност да исту ту фабрику изгубите, чим се појави нови кризни штаб, који је наоружанији од вашег.

Невероватан степен људских права, јер само овде чак и наркомени могу да буду народни посланици.

ТВ пренос седнице Народне скупштине.

Цанетове цигарете у Зокијевој реализацији.

Геј параде, које подржава власт, а народ их млати.

Порез на живот.

Порез на смрт.

Порез на порез.

Порез на порез на порез.

Чињеницу да летови у свемир неће поскупљивати у наредних 10 година, јер их неће ни бити.

Јулску плату, која стиже у септембру, а која је 5 одсто већа од јунске, иако за њу може да се купи три пута мање ствари него у јуну.

Пропалог гитаристу, који је ухлебљење потражио у Народној банци Југославије.

Сарме са киселим купусом.

Експертске групе за све и свашта.

Престолонаследника, који се понаша (и говори) као мало дете.

Проглашавање народне кухиње за капиталну инвестицију.

Најуспешније стране бизнисмене, који једва чекају да улажу у нашу привреду.

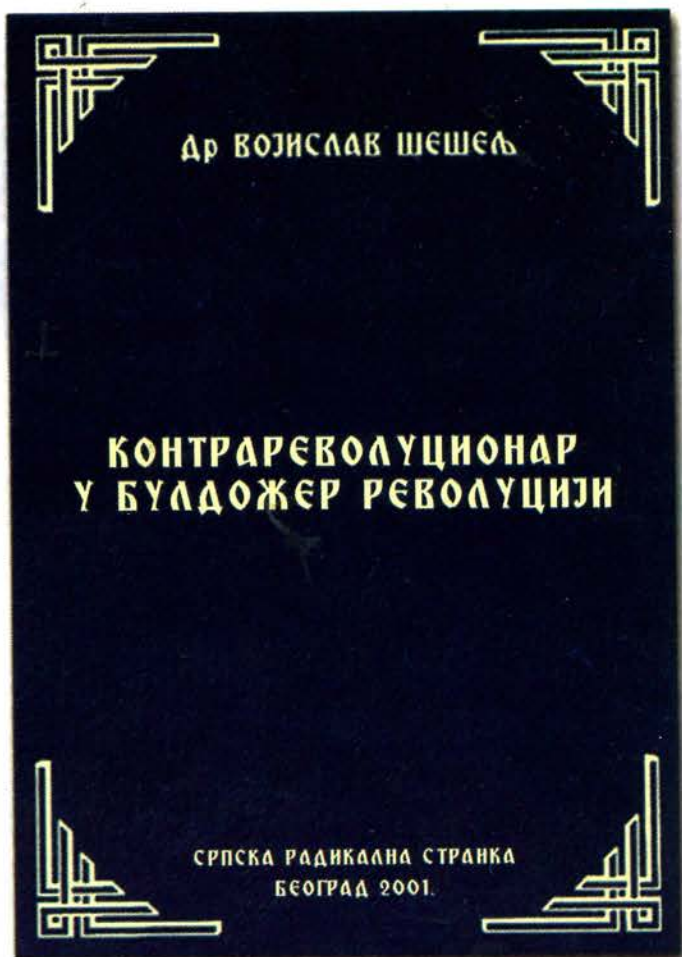
Хуманитарну помоћ, којој рок истиче прекјуче.

Могућност да вас испоруче Хашком трибуналу, а чисто ради зезања да вас још и убеде како је то била ваша идеја.

У следећем броју: 50 ствари које пропуштате, уколико збришете из Америке.

Вук Фатић

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Књига “Контрареволуционар у булдожер револуцији” је непроцењиво историјско сведочанство о октобарској револуцији која је пре годину дана протутњала београдским улицама. Обухвата радио и телевизијске емисије у којима је др Војислав Шешељ учествовао од септембра 2000. до априла 2001. године. Аутентично, из перспективе очевица И непосредног учесника у бурним политичким догађајима, др Шешељ тумачи слику Србије у времену од захуктале предизборне кампање, преко петооктобарске булдожер револуције, до дана потпуног постреволуционарног хаоса.

Користећи нарасло народно незадовољство као изговор, предизборна коалиција звана ДОС извела је пуч после којег је завладала злокобна атмосфера линча и претњи. Почео је осветнички поход револуционара, налик ономе непосредно након Другог светског рата. Нови револуционарни комитети, сада под именом кризни штабови, преко ноћи упадају и на препад заузимају све кључне медије и најважније републичке институције. Наоружаним бандама је дозвољено све, од физичког малтретирања руководиоца до избацивања запослених са њихових радних места. Србијом су поново завладали преки политички судови.

У данима мрака, др Шешељ упозорава да револуција никад није донела ништа добро, осим новог тоталитаризма. След револуционарних догађаја кулминира изручењем бившег председника Слободана Милошевића, преко којег нелегални Хашки трибунал суди читавом српском народу.

У таквим временима мало је храбрих, који као др Шешељ, без страха и увијања, пучисте називају правим именом. У револуцији је, каже председник Српске радикалне странке, једино часно бити контрареволуционар.

Зато вреди прочитати свих хиљаду страница ове изузетне књиге.

КЊИГА “КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ” МОЖЕ СЕ КУПИТИ У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОВЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН

• ТВРДИ ПОВЕЗ • ЗЛАТОТИСАК •

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА

4. НОВЕМБРА

**СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
ПОЗИВА ГРАЂАНЕ
СВИХ 18 ОПШТИНА У СРБИЈИ
ГДЕ ЋЕ 4. НОВЕМБРА БИТИ ОДРЖАНИ
ВАНРЕДНИ ОПШТИНСКИ ИЗБОРИ
ДА УКАЖУ ПОВЕРЕЊЕ
СРПСКИМ РАДИКАЛИМА**

- 1. ЖИТИШТЕ**
- 2. ТИТЕЛ**
- 3. ИРИГ**
- 4. ЛАЈКОВАЦ**
- 5. ПЕТРОВАЦ**
- 6. БАТОЧИНА**
- 7. КЛАДОВО**
- 8. НЕГОТИН**
- 9. МАЈДАНПЕК**
- 10. КЊАЖЕВАЦ**
- 11. ЋИЋЕВАЦ**
- 12. АЛЕКСИНАЦ**
- 13. КУРШУМЛИЈА**
- 14. БЕЛА ПАЛАНКА**
- 15. ДИМИТРОВГРАД**
- 16. ЛЕБАНЕ**
- 17. ЦРНА ТРАВА**
- 18. БОСИЛЕГРАД**

**ГЛАС ЗА СРПСКУ РАДИКАЛНУ СТРАНКУ
ЈЕ ГЛАС ЗА КОНТРОЛУ ДОСОВСКЕ ВЛАСТИ.
НАШИ ОДБОРНИЦИ БИЋЕ НАЈВЕЋА
БРАНА ДОСОВСКОЈ САМОВОЉИ**